

امواله صنفی

۸۶۱۹۴۰

۱۲۷۲ - ۱۲۷۳

مجموعه رسائل

۱- منظوم در مدح مظفرالدین - امیرالمؤمنین

از عبدالحسین نخل سنج احمد شکر

۲- وصیت صانع کرمینان به میرزا عبدالحسین اصحاب

(به فضل کرمین ابراهیم)

۳- مکاتبات و مراسلات و مناسبات در عهد ابراهیم اردبیلی

۴- روایت و تفصیح کلام

۵- شرح حال و ذکر خیرات و مناسبات در عهد حسن و حسین صوفی

۶- مناسبات و مکاتبات از ۱۲۷۲ تا ۱۲۷۳

کل مجموع ۳۰۰ صفح میرزا عبدالحسین نخل سنج احمد شکر

۱۷۵۸۱

خطی	کتابخانه
	مجلس شورای اسلامی
۱۸۴۲۴	

کتابخانه
۱۲۷۲-۱۲۷۳

مجموعه رساله

۱- منظوم از مدح منظر المذنب - امیرالمؤمنین

از عبدالحسین نخل شیخ احمد شکر

۲- وصیت صانع کرمینان به میرزا عبدالکاسم اصفهانی

(به فقیر کرمین ابراهیم)

۳- مکاتبات و مراسلات و مناسبات در عهد ابراهیم اردبیلی

۴- ردیه لغت و قفاص کلام -

۵- شرح حال و ذکر خیرات و مناقب امام حسن مجتهد صوفی

۶- مناسبات و مکاتبات از ۱۲۷۱ تا ۱۲۷۲

کل مجموع ۳ صفحا میرزا عبدالکاسم شیخ احمد شکر و

محمد علی خان صدر

۱۸۴۲۴

۲۰۹۵۸۹

۱
۱
۲
۳
۳
۵
۶
۸
۷
۶
۱
۱۱
۱۱
۱۱
۳۱
۵۱
۴۱

خطی
کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۱۸۴۲۴

۱۲۷۲-۱۲۷۳

مجموعه رسائل

۱- منظوم در مدح مظفرالدین - امیرالمؤمنین

از عبدالحسین نخلی شیخ احمد شکر

۲- وصیت نامه محمد کریم بن میرزا عبدالعزیز حسینی اصفهانی

(به فقیر اکرم بن ابراهیم)

۳- مکاتبات و مراسلات و مناسبات در عهد ابراهیم اردبیلی

۴- روزنامه و تقویم کلاسی

۵- شرح حال و ذکر خیرات و مناسبات در عهد محمد حسن قزوینی

۶- مناسبات و مکاتبات (از ۱۲۷۲ تا ۱۲۷۳)

کل مجموع به خط میرزا عبدالعزیز حسینی اصفهانی

محمد علی خان صدر

۱۸۴۲۴

۲۰۹۵۸۹

خطی
کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۱۸۴۲۴

كنت من في الذر ابراهيم من
 وانت بيت الله والحجر الذي
 لوفد الرسول وى النخل اذ
 سارت من اياك فجان الان
 بالملج الخلق ومن نجائهم
 ببعض اسمائك **مريم** وعث
 لوكلك لم ترفع **لطف** راية
 ما فرض الرحمن حج بيته
قد اطلع المؤمن في ايا تلك
 ما النور في الفرقان في الكوا
 فالشعراء في وصف معنك
 من عونك الرسول **دنيا فقصا**
 باسب في الروم **بديع**
 بامن وعنه الروم بطربيا
 علمت لقمان الحكيم حكمت
 بامن لحد غضبه **كم سجد**
 لاه غروان صبرهم **بديع**
 نصرت باسبى بصف للملة
 شيعته الغر الكرام البررة
 قد اهدى من حجه واغتم
 بلتمسون ركنه او حده
 اسرى بها فاصبح **منشور**
بكهف رجاء عنده مخصص
 فاسقط النخل عليها ثم
 والانبيا لم تكن منشور
 الاله ما شرفه فكبير
 اللات حكمتها **الرسول المطهر**
 سناء شمس تلك المنور
 كالتمل في نوحه من صوره
 لعنكوث الغار لما سوره
 انت لقمان اعرب الفقه
 كالفرس والعرب حبر حبيد
 حبر في محكمها تفكير
 كة روس **الحواب** لما
 فاطمهم باذن من فد فطرح
 صاد على الشرك فافنت

يا غافر الذيب ومن فضلك
 ما النبي الشورى واهل بيته
 لم اخروك يومها وفدوك
 لله يوم فذعت جاشية
 فكنت سيفاً محمد **ب**
 وكان من كان بناً **ب**
 ذو عزيمة لو صادفنا
 كلمت في الطور الكلم فهو
 فاقرب ساعدهم لما راوا
 دهاهم الرحمن في واقعة
 قد سمع الله الذي جالوا
 فسوف تجزي من نولي عنك
 فاني وصف الرسول خلقك
 يا من به الدنيا رات نفايا
 حزين **ب** بحبك حب ما سوا الله **للك** جل عن ان يحصر
 فالقلم الجاري على اللوح الجي
 يا من له حفت معارج العلى
 لولاك مولاي لتوحي ما نجد
 صفاؤه في الصحف المنشرة
 الفول نعاموا عنى دكا الكثر
 اذ هم نار و خان الزبحر
 احقان بد والوحي بيده
 او مضى بالفتح عدا اسنصر
 الحجاب مثل كبد اسنصر
 والظلم الفلك اخف اثم
 كالنجم مذخر كبد الكفر
 والستعد فذنى سرور اقم
 زاجره فاك الحد يدبحر
 في فضلك الهادي بنى الكرم
 في الحشر امحانا و بوى ما لم
 جمعة الاملاك تقفوا شره
 حين طاهها نانا كره
 بجرى عليه دون ما ان
 ان نك من دون البرايا منبر
 سفينة والبحر مرجا غمر

كم فرغتها

كم فرغتها الجنى لما ان راوا
 يا ملك القيمة الكبرى
 لم ناث صح صحف مرسله نبأ
 لولا ذلك النازع ان
 كورث شمس البقا وانفطر
 ولعزى السبع انشقاق وهو
 حسامك الطارون فداوجها
 كما تحلث من الولى بهم
 ما لا يحجر للهك في بلد
 فكان من بعد جى الليل ضحى
 يا من به كان انرك صدى
 والنين والكرتون ابي لا رى
 في ليلة القدر خصصت
 كم زلزلت من عادات الفلك
 تكاثر الايات في العصر
 باية النجان يوم بدلت
 يا صاح بشري ارب احمد
 فالكافرون ان ضموا لم يظفروا
 من ملة برد العلى قد شر
 لو يفعل الدهر سوى ما قد
 للرسول الاكث منه مصد
 فذ عيس الدهر و ابدى
 سماه بالمطففين الفجر
 عن بروج شهبها منشر
 كان من الكفر عليها فشر
 غاشية وصال فهم فسو
 الا وكنث شمسه المنور
 هدى الوري ثم السبل يسر
 قبل ان يصاد الكون اعطى خبر
 علمك يا فردو العلى قد
 لم يكن الممكن يحوي اسر
 فارة منك فلوب منك
 وبل لهم معرفة لا نكر
 بالقبيل كم حازت شر شر
 كيف جباهه في القباير كوشر
 بنصره بدا من خسر

عليك بالأخلاق ص تكتفي فلحقاً
 بأعصمة الخلق ومن ربنا كسماً
 اليك من فلك عندي لقد
 جال بها ذكركم كسماً كما
 فان لغفر للجاني فله
 لسبب اري المحشر غير اني
 فلك لي وسيلة العفو غداً
 وعصمة الناس ولا وحيد
 دون الوري عظمه وكرم
 فاق ابا دجانة فيجزم
 جال ضياء في النجوم المزهر
 عروبه فانك لاهل المغفر
 عبد الحين حجة معبر
 وعصمة ديناً وديناً اخر

صلى عليك ذو الجلال والاعلى

فادمت من دون البرايا مطهر
 وله عفي الله في مدح علل الكائنات ومصداقها وساد أهل الأرض
 ما الفلبي الغواخي كيبس هماما
 ارماني سهم حنق فخطها
 حلتك فني باسباق الكوي
 بالها ناك في مهجتي
 نسلب الأرواح انثوني كان
 ما دعت قلبا رعت في ليه
 ما عليها ان تجدي وصل
 بان جري وسلوي مذنا
 ودعوي تجل السحب السجايا
 ام سقاني ريقها الركي مد
 ذات غنج ولقد كان حراما
 تجل الذراذل ارض لنا ما
 جذبت للفنك من غمما
 ولها قد كان ماوي ومقلا
 ليس يعني غير لفيها الشاهما
 وهوها في فوادي قدقا

بانسب

بانسب الكوخ ان تربها
 فلها يا منية القلب ومن
 بجمل الجسم رفقا ان
 او ما ندرين ابي بيت في
 يا مني نفسي ومن ان اسفرت
 امن العدل جفاك لها ما
 شانك العدر صلي او فاطمة
 سوفنا سلو حبيك في حبت
 معشر ان مت في جهنم
 هم عماد الدين والدين اومن
 ملكوا الاشياء طرأ مد غدا
 سادة من بولا هم ليرجى
 بل ومن جابر لن ينجس
 مهبط الوحي فاملك كسما
 ذوا يا ضرب الكون لهم
 فامت السبع كسموت بهم
 اسرف الكون بهم دنورهم
 نرد هي الاشياء ان اعطوا
 فابلغها من معناها السه
 ان نشت تجل العصف فواما
 من جفاك خصرك الغواخي
 فلق قد هجرت عيني المناما
 وتجلت تجل البدر الكما ما
 لم يكن يعرف لولا اير الغواخي
 وانفضي ان شئت عهد و
 لهم الا كون مذالفت زما
 او قضيت الدهر فيه لمن
 كل شئ بهم في الكون قايما
 علة الاججاد بدت او خناما
 صل في النار ولو صير وصا
 كل هويل الا ولا بلق اناما
 عند هو نعد واغوزا وقيا
 في سماء الجود والمجد خياما
 وباسما لهم العرش استقما
 لم ينزل جلوه الله الظاهما
 فبهم كانوا سمو سار غماما

لا بل الشمس تتعالى منهم
 وكذلك استجابنا لهم
 بهذا هو للورى شادوا كما
 ما نجي من فذبحي الا تبهم
 وهم المرسل او هو اصح فهم
 كلوا موسى لدى الطور كما
 ابره الؤكه في اسماهم
 وبهم احيا عظاما فذبت
 وباسماؤهم الحسنى غدت
 نفع الوصف تعالى شانهم
 هل يحدتني الؤ نفسه
 ثبلك العباد هو بل كعبه
 هبطوا من عالم الؤ هونف
 فهم الا ونا في الارض كما
 ما عسى الخلق يقولون من
 معشر العجر عنهم رتب
 لم يصفهم غير من انشا هم
 وهب الخلق لهم طرا كما
 وحكت في الضوانوار عظاما
 في نذاهم فحكفوا كراما
 نبد فبضهم سادوا الا ناهما
 حيث هو الملبى كانوا عنصاما
 ولعل منهم كانوا حساما
 كلوا عيسى ولم يبلغ فطاما
 وبنا بهم اشقى السقاما
 جلى عيسى به اجبي العظاما
 للجليل النار بردا وسلاما
 وعن الؤ ذلك فذجلوا احسنا
 عز من شناه عن ان براما
 الوفد والمخلمين رام اسلاما
 عالم الاجسام كي يهدوا الا ناهما
 للسموات العلى كانوا عاماما
 ناه في وصفهم العقل وهما
 ليس لغزى لسوق الرسل
 علة يعرف فيهم ووسا
 لهم فذجل الدهر علة ما
 باؤلة

باؤلة الؤ مرنا من لهم
 انتم اكرم من ان تخلفوا
 ان تكن عزف الؤ من محبتي
 انى عبد الجى كصيم من
 فالى من النجى من بعد ان
 فاقبلوا منى نظاما منكم
 وعليك صلوة الله ما
 بكم احبار مهيا وعظاما

وله عفى الله عنك شكايته
 ابا حسن يا من عليه معون
 اليك غيبات الواهين شكايته
 اغثنى فالى فذ علينى نواب
 اذا انت لم تسمع شكايته والى
 السد الذي عم الخلاء فو من
 عليك بجاه المصطفى وبنى
 فانك جان فابى الدهر مفرغ
 لان ثوب منى الذنوب و
 انك رجاى عند بابك الا
 اخذ الله من الخلق زماما
 ظن الملك مملوك على الؤ اقاما
 ان لب ذامسا به احوال تاما
 جلى مملوك له عن ان بضا
 كنتم الراعين والخلق سواما
 وان فذ فالى على الؤ نظاما
 ويا ملجأ الؤ حيا فاشد
 وانك تعلم شمع السرور
 من الدهر لا يقوى على حملها
 فغيرك يا مولاي من بسمع
 ومن هو منزل المن والى
 وبسطه ولا شبايح ان نفع
 وان عمت كبتو فانك الؤ
 نغفوك يا مولاي من كلها
 بمشوى سما الؤ فاك لله

فانك انت الفصد والغاية
 ومن ربه الكائنات به سوي
 وان لم يكن منهم سوى هذه
 بزبدتهم الحفا وبغهم عفو
 لما لم ترد بابي ويهوى لسا
 بشاء ولو في خلقك دم وحويا
 صفا لك عندي خلف الظن لو
 فهل سوكفيل حوض به ارد
 لخلقك عبد الا ولا ان اهوى
 لخلقك الهوى لرا مني وحرزي
 اراك به دون الورد احد
 محالا فان مره ارح حلوا

عليك صلوة الله ما دام قائما
 بك الكون او امدد ذر منك

وله عفي عنه ما عاقد في الله تعالى امر المؤمنين على ان يذبحوا
 مالي ودمع ثوب خديك انيسا
 اهل رات عيني حوار كنسا
 ام اخذت قلبي لهن مرعا
 وفي الخشا طود هو لهن رسي
 عينا وذا كان طريقا بيسا
 بالفسا فجرت بحري

كانا

كانا الشمس الضحي غرتها
 وكاد من خصم وروفتي
 ومنذ نظاظ عيها نبتك
 سئلها وروطاها فاننت
 فالك وفدا بديت حيا مبدرا
 اما ترى الخاطعي شهبا
 ملكها طوعا زماحي وفدا
 فطلقت وصلي ودمي اطلقت
 فبت من فرط حفاها ارشا
 اورث بقلبي بعد ان حملت ما
 لم تترك من لم تترك الا الب
 لم يزل القلب بها مشها
 باها تم القلب افق مفكرا
 هل ينج الاحب من بكعبه الكعبه والبيب لعدتفسا
 موفى مني عسر ليل داسي
 انشاء رب الربا بيا
 ما رام وصف العاهه ممكن
 شوق له اسماء ذوالعلي منه
 واللب من فاحها فدعسا
 نشنا كالبان ان نهطرسا
 حاجبها الخاحب فدقوسا
 عيس نجحا وسقني ارسا
 من نوره البدي المنير فلبسا
 وعرب الصدغ عليه حرسا
 كنت فد يما في الفبا ذالكسا
 وهل ترى رقت قلب فديسا
 في فلق ارعي الخوم لخنسا
 لم يحتمل بوفيس فبسا
 ومبجه فيها هوها فوسا
 حتى رعي راع لكري فبسا
 الى م في نهك نهوي بيسا
 هل ينج الاحب من بكعبه الكعبه والبيب لعدتفسا
 بنور صبح الهك فبسا
 كل نبت في عناه ابلسا
 الا وعاد الطير في اخوسا
 ناب على دم لما ان اسا

احاط علمك باله شيا جمعها
 لم يخل منك مكان كل اول الخ
 فاشرف كالغروب العليا اليد
 نور فدا شقة الرحمن مخترعا
 ابائك الشمس في كون باقية
 نكل شبي عليه اية ظهرت
 اتى بروها ولم تنشق انوفهم
 نذ وبت من سنك التبرك
 كذا عذب ما بنى حقيقته
 بجوتك اصدا ولا يحب
 كه هوب قد سنجلى في ذر
 ومكن فيه اثار الوجود بت
 مولى مر يد مراد علم
 با من به الدين قد شهدت قواعد لولا حسامك لم يرفع علم
 لولاك ما عبد الرحمن في زمن
 بك ابن منم فدا حتى العظام
 ما الرسل لولاك ما تصحفت
 ما الخلق ما الرزق ما لا كون
 فله بعثك منذ روك انتم
 تطوى له الارض ويخطو له
 السفلى مثل القبا في الاجر
 من نورم وله في صنعته حكم
 نذ دا في الضوان اخفوان
 كم صم عنها افا من ربح وعموا
 عرف الهدى لا ولا فتا ولا طعوا
 تكونت في الكور من ظلمة ظلم
 تشمده البقا من فضك الامم
 ان ناه فيك الخي اوليك القدم
 وحادت في مزايه برك القدم
 وصمد ممد لم يسبحم
 لا بل شبي مشاء حاكم حكم
 لولاك ما فاه للرسل الكرام
 الى الكلم اتى من عندك الكلم
 ما العوس ما اللوح ما الكرسى ما القلم
 الكل لولاك با من البقا عدم

الله

الله اعطاك ما لم يعط احد
 وهو اجنالك لرون الا نام
 وهو انضاك لسانا في بنة
 من ابى فلنا زعه في خصم
 تقسمت للورى من كفتها القسم
 من جاعده منه شمع الحكم
 فله ابالى وبت العالمين فعي
 ان انضوا ما افول الناس فولا
 ابن الشيخ احمد
 للعبد الجاني والاسير القاني الراجح عفود به في النشائين
 في مدح علم الوجود ومظهر ملك المعبود على ابن ابي طالب
 صلوة الله وسلامه عليه وعلى آله وصحبه وسلم
 ما القلبي بالعامر بن ناهها
 هجوت مقلتي الكرى منى
 من لقا كذا اذا ما تجلت
 بتمنى وما ادعوت في فواتي
 فد وهت فوطي وقل اصطبا
 كيف صبري عن ظبي فداقا
 ما رعت ما رعت حتى رمته
 ما عليها الوسا تحتني وجاد
 يا خيلتي من لب بنات لول
 ليس برجب من هجوها لبقا
 اجزى في صامعي ذكرها
 بسهام حنف البعاد براها
 حكك الكبد في صبا وحكا
 لم يكن يعرف الحق لولاها
 مذ برى جسمي للغي جفاها
 بفواردي في الخشا عراها
 بسهام ثا لى عباها
 بوصال الحبي به ثاها
 بتمنى تجها وهوها
 الروح الاعبته اوضها

هل يجازي بالصد منها
 لسنا انسا ليا كما قد نفضت
 بثبها ما انفا ذات غنج
 كم بالهن قد فرغت بالو
 ليس في حسنها سوى القصر
 كم سفي فيها الدم بقبها
 ناه ثلبي بها ومن ملكها
 ما لها الا نراي قلبا وعشها
 ضاع عمري بها وليس نجد
 ليس يجدي لولا الاول المولى
 ذاك عن الاله في كل ربه
 ابقائه والدليل عليه
 مصدر الفيض قد ربه
 سطح الارض باسمه فاشرف
 وبه ياخذ الاله ويعطي
 بلير الكائنات وقامت
 خصه الله في فضائل
 كيف نحصى من بعد ما قلنا عن صناديق القول من حوى عليها

الها الناس

ايها الناس وبكم ترهونا
 ثم قولوا في فضلنا كيف شئتم
 ما تقولوا منا وما قدنا لكم
 صالح فاسمع ما افوقنا في
 او وكلامه موقوفنا او شريكنا
 ما رى المكرمات والله الا
 نجواه اذ له كل جميل
 حيث كان جهه الا القيد نبي
 وهو الاله التي قد تجلى
 وهو ذات الذوات عجب
 لا بل العجز عن علمها مقام
 كيف يرفى الى المنبر سعاع
 وهو المجهول الذي لم يخالط
 موحى الصحف باعنا الرسل
 حيث كان الذي يبرحم عن
 وهو العلة التي كل شئ
 عم الكائنات منه عطاء
 عالم عنده الغيوب شهود
 عن ربوبه علمه موحاها
 ومن اذ بان بلوغها اذناها
 الف وهو عطفها اما ثنائها
 لسنت من عليا الها
 هو عبد ولور مولاهها
 بعبودته له قد رفاها
 وبه اللهم جمعنا باها
 عن جلال المولى الذي عطاها
 الله فيها لنا نجل علمها
 الخلق جميعا عن فهم معناها
 ليس يعزى الا الى انبائها
 واتخذ الاله شيا سواها
 عرضا والفر بينه لا يضاها
 وتبا يبد استقام لواها
 قد تجلى بذاته وارضاها
 كونه ولم يكن لولاها
 تسعد الاله كون منه بقاها
 شاهد خلق ارضها وسمها

ومحبط بكل شيء لذبها
 وهو لولاها لم يبلغ رسول
 حيث كان امثاله من براهيم
 وهو لبأرى المشد لثا
 وجمع الكثرة شيئا ضعا لها
 وهو ما شاء شاء الله ^{بليان}
 ما عسى ان يقال في وصف موسى
 فالذي رام ان يتعد عليه
 فدعا في عن مشبه في مضاه
 عليه للوجود بل ببد الجود
 وعلى سفينة النجاة الخلق
 حبه حنة ونار حميم
 فارتضى المرتضى لدار رضاه
 مالك امر مالك وبامر
 ملك انتا لثبي ساد الكبرياء
 فالبه ابا بها وعلبها
 وهو الخلق شاهد وعلبهم
 والبه الا مور ترجع كلا

كعبه

كعبه الوافين باب على
 هو باب الال في كل شيء
 كم رقى في سما العلى من مراف
 نبأ حيا العقول عظم
 وهو في الحكيم قال حكيم
 عجز الواصفون عن وصف
 ففي للكون عليه وقوام
 وهو قطب الكائنات عليه
 كم به قد نوسك انبيا
 فدعته ببعض اسماء حتى
 فيه ادم نوسل لثا
 انقضى مقامه من رآه
 فدعا ربه به فحبا ه
 وبه قد نجت سفينة نوح
 وبه قد نجى الخليل من النار
 وبما من به نوسل حتى ياله
 وبه قد شجرت لظلم الله
 وهو الذي كان بنا جبه

لم يحب حتى اقبل فداها
 ضل عن وصله في اخطاها
 ابداعه عزه ما رفاها
 هو للرسول كلها انباها
 انراه تحده حكاها
 لم يكن كل ممكن لولاها
 وزن الله في رضاهها
 في جمع الا زمان دورها
 الله لما ان خالفناها
 بلغت باسمه عظم مناهها
 ان عصي في خطيئه فدحنا
 باسمه فام عرشها واماها
 نوبه ادم بابها فداها
 وشرب سجان من اراها
 وكان بردا عليه لظاها
 صار من شيعته لبرضاها
 موسى عصاة من رفاها
 هو للرسول كلها ناجاها

وبه كلم الدوس روح
 وبه يونس اذ النقمه الكوث في بحر فديجي من اذها
 ويعلمه الملهك طرا
 فاسئل الروح كيف علمها
 وهو لم يكن للبرايا
 لم يفه احمد ببعثه من
 بلغت دعوة الهدى مذناه
 شيد الدين غضبه ولا
 اخبر الحق اذ دعى الخلق
 اسد فرجع البسطة منه
 هو خفي العدا وعن عيب
 وهو لولا فنان لم يوحد
 ما رماها الا وثقت جمعا
 كم له من موف ليس ينسى
 فدحار الخويلي بشي
 وهو سر لاله بال نور من
 ذو من ابا فاختص الله منها
 ليس يد ربا صالح ما هو

جل فذل

جل فذل عن ان يحد بشي
 هو مرقى للكرمات جميعا
 فالتقوم هو اذ تها
 وعليه من المحب بعون الكفا
 ليت شعري ما ذيقولون
 لو بد نوره بغير حجاب
 حيث ان الكلم لما تجلي
 لم يطوق لاحتماله ذلك النور
 فتروى بهم كل تقدر الخلق
 ذاك من عنده عطاء وفضل
 هو وجهه ووجهه لا
 وهو معنى البيان وهو المعاني
 قد سري سره في كل شيء
 ملك ولا زمان طوع بديها
 لم ينزل ناطقا عن الله مهما
 فهو هادي الانام في كل دهر
 وهو باصاح اول اخبر بل
 وبهذا الكشمي النصي قد اجابت

اتحد الاشياء من انشاها
 والمعالي وكلما ارتقاها
 ان راوله موات فداهاها
 ربه الله دون الفاهها
 فك تلك الاشار فداها
 للبرايا فقت وحيوتهاها
 احد الشيعه التي ركاها
 وابن العبد من مولهاها
 على ان يتخاطبوع شفاهها
 وامنان ونعمة لا نفاهاها
 العرش من انما نولي رهاها
 وهو باب الارباب بل اعلاها
 منه سر به انظهور نفاهاها
 اب منها ما قد ضي لورعاهاها
 ساء بيد وفي صور اذ نفاهاها
 وله انبىا كانت شفاهها
 ظاهر باطن به العقلانهاها
 ووعاه اقام مذحباهاها

فقدت اعين لما شاهدت
ثم قال لم ابدأ رسول الله
فاجاب النبي اني لكم في
اول المؤمنين كان علي
ظاهر وبكم علي كل علم
باطن العلم عالم باطن الخلق
كم من ابا اخف اعاد بغضا
وبرغم الانوف قد بان حتى
وعلى في الخلق شرا وغربا
فهو سفيح في سلبه
ويروى كل غير عجب
هذه الشمس وهي منه عا
وكن في القبور تحضر حتى
ليس ابي لله اكبر منه
وهو منه عين الشهد لكن
شوق اسمه له اسما عليها
وهو في حكم الكتاب صلوة
مثل ما قد انك اعده
هو فعل

هو فعل الاله فدعا في
صاح لا تعجب ففعلك باث
العجب ان صاغ ففعله لا يظ
لست ادري ما ذا افول عوفي
كلما قدم الحجة فيه شبرا
كل كل الالام عن وصفه
هو جنت الاله والعين منه
وهو نور السماء ولا رضى في
ولد الرعد فربا شبل ويلين
ثم ياتي كسب العلى والمعالى
ملك لم ينل سليمان الا
فان فيه العظم جل عظيم
رد شمس الضحى وغير عجب
طوعه الممكاف بل بيده
ايها المدح الجسور يحرف
بارعك الاله عرج بمغنى
عج بوادي القوي وقصدا
فازا انور منواه انست
صوره ثم للور ابداهها
اذ توارى في صوره وثرها
كأفعال خلفه اذ براهها
ذو بار عم الكورى جدواها
فرميه عن وصله بلناها
صفة لم يكن سواه دناها
ويده لم يجد يفض سواها
النور في وصفه انزل اناسها
وام الكتاب صاد وطورها
كلها ان تكون ارضا باطها
باسمه فالراد ملكا وجاهها
بالها من مراتب فدناها
رد شمسى بامر عجزها
امرها في بقائها فدناها
طها البيد في التطور عاها
من ربه انرا خفاها
تسند الملوك منه بقاها
فقطم فذاك وذالى طواها

كيفه وهو اللطسان
 من ذاك كوكب الهدى منبها
 عنه بجكي وقد رثا ابداهما
 وكشتم في زاد من سناه صبا
 منه نور حكت له وحكاها
 انما الشمر من سناه ولكن
 فحكت نوره بقدر صفاها
 كل ما في الوجود من نياز
 ابدأ فسمد منه سناها
 وكذا كل ظلمة في البرايا
 من عكوس نور منشاها
 ابن هذا مني لا حمد كانوا
 من اعاد به كلهم عداها

منبع الكفر ما عت امة في
 الفى الا وغيبتهم اعماها

بسم الله الرحمن الرحيم

قال الشيخ الجليل الاوحد اعلى الله مقامه لاداء الدين ^{المعنى} ^{حسن}
تقول كل يوم بعد صلوة الصبح سبحان الله وبحمده سبحان الله
العظيم ثلاثين مرة ثم تقول استغفر الله ما زرمة وتقول ايضا
بعد الصبح سبحان الله العظيم وبحمده استغفر الله واتوب اليه
واسأل من فضله ثلاثين مرة اسأل الله ان يوسع عليكم

في الدنيا والدين بحاجتنا

محمد واليها

صلوات الله عليهم

الامين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله وسلام على عباده الذين
اصطفى وبعد يقول العبد الأثيم
كريم بن ابراهيم ان هذه وصية مني
الى سيدى العارى عن الشين ميرزا
عبد الحسين الاصبهانى رزق الله
خير الدارين وانا كل ما تقرب العيون
فانى اوصيك يا اخى ونفسى الجانية

الفانسة

الفانسة باصل كل خير وهو توحيد الله
في ذات ربانه احد لاثنى وفي صفاته ربانه
واحد ففما للس كمثل شى وفي فعاله ربانه
واحد في احداث كل حادث بلا شريك
في عبادته ربانه الواحد الذى لا يشرك فى عبادته
احد وبانه لم يجبر العباد على افعالهم ولم يفتنهم
بالمهم امر ملكه ابد او ابن العدل الذى لا يجور
وانه يحدث النشأة الاخرى للمجازاة ويعيد
ارواح العباد فى ابدانهم وينشرهم ثم يحشرهم
فمن عمل مثقال ذرة خيرا يره ومن عمل مثقال
ذرة شرا يره والشفاعة هاتر مدخرة
وصبر ما اخبر الله سبحانه من امر الغيب والبرزخ
والمعاد حق فمننا حقيقة اولم نفهم علينا

و جميع ما بلغنا عن الله التسليم وان القرآن
كتاب حقا لا ياتي الباطل من بين يديه
ومن خلفه يترى من حكيم حميد ثم اوصيك
ونفسي بنوع الانبياء والاقرار بها وهم
وعصمتهم من لدن ادم على نبيا والرواية
الى خاتمهم صلوات الله عليهم وهو محمد صلى الله
عليه واله وان القائم مقام الله في الاديان في
سائر العوالم وخليفته في عباده والمودى
عنه ما عمل من اعباء الرسالة وان المعصوم
المطهر ودليل الله وبرهانه ومحل مشيئة
طاعته طاعة الله ومعصيته معصية
الله وان جميع ما جاء به واخبر عنه حق صدق
وما اجتمع عليه امره بان من حق من خلف

عنه

عنه كفر وكذا ما تواتر عنه وما دل عليه القرآن
القطعية بالحلم ما قطع انه مني بحج تصديقه
والمكذبات اياه كاذر وكل ما لم يقطن تصديقه
عنه فنقول طيبة فيه اللهم ما جاء به محمد
الله عليه واله امانة وما ليس منه ولا اليه ربنا
منه وان خاتم الانبياء وكتابه خاتم الكتب
ودينه خاتم الاديان لابني ولادين ولا
كتاب بعدها الى يوم القيمة وان لكل فضل
وكمال يمكن في المخلوق وان عبد مخلوق ورق
ممزوق من رقاها الى مقام الربوبية فقد
كفر وعلى ثم اوصيك ونفسي بعد ذلك
بخلفائه والقائمين مقامه في الاديان وبرك
بذكر اسمائهم روي لهم ولاسمائهم الفدا

الحجزة
وانه عرج
وشرف السادة
والمملكة
والمبعوث
على جميع الناس
الله

علي بن ابي طالب امير المؤمنين والحسن
بن علي الحسين بن علي وعلي بن الحسين
ومحمد بن علي وجعفر بن محمد وموسى بن
جعفر وعلي بن موسى ومحمد بن علي
وعلي بن محمد والحسن بن علي واخلف
صلوات الله عليهم اجمعين وعجل فرحهم
وفرحنا بهم وانهم الحج المعصومون الطهور
لهم كل فضل دون انكروسيه والنبوة من
رقاهم الى الالهية او الى مقام محمد صلى
الله عليه واله في النبوة فقد كفر وعلي وانهم
الصادقون المصدقون فيما جاوا به
عن نبيهم واخبروا عنه فاثبت عنهم بضرون
شيعتهم ورعيتهم او بتواتر عنهم او بتقرين
اخر

اخر نومن به ونقول فيما لا يقطر صدوق
عنه كطية اللهم ما قال ال محمد عليهم السلام
قلنا وما دان ال محمد نانا وانهم خلفاء الله
في ارضه ومحال مشيته طاعة الله
وطاعة رسوله ومعصيته معصية الله
ومعصية رسوله صلوات الله عليهم اجمعين
ثم اوصيك ونفسي الحانية بولاية اوليائهم
ولو كان قائل ابينا وابنا وبالبراة
من اعدائهم ولو كان ابنا وابنا ليس
بيننا وبين اعدائهم الا من بولايتهم
فمن عرفهم عرفناه ومن انكرهم انكرناه وان
لاوليائهم درجات فمن كان منهم اقرب
الى ال محمد عليهم من ال ايمان والعلم والعمل

فهو افضل منا واكرم على الله وولايته وولايتهم
 اوليائه في الله والبراهة واعدا لاهل جهنم
 فرض من كان منهم يابونا في العلم والعمل
 والايان هو اخونا في الدين وعلينا اذاعة
 وولايته وولايته اوليائه في الله والبراهة
 اعدا لاهل جهنم لال محمد عليهم السلام ومن كان
 منهم اضعف منا في الايمان والعلم والعمل
 يرفق به ونعفو عنه ونواله من والاه
 في الدين ونغادي من غاواه في الدين ثم وصيك
 ونفسي بتقوى الله والعمل الصالح وتزويج
 واهله والاهناب عن الباطل واهله واهل
 ان لا تنس في من صالح فان ذكر الاخوان في
 الله محمل الانسان على التقوى ويذكره وولايته
 ثبنا الله واياكم على الحق في الدنيا والاخرة كتبه العبد المذنب
 كريم بن محمد

رعية ال محمد عليهم
 السلام
 ن رقاهم العقاب
 نادتهم فقد كفروا
 على و

ونودي حقه

وعائلته

كريمة بن محمد
 كريم بن محمد

(Faint bleed-through text from the reverse side of the page)

و سایر بیان مرو و نسماد را در او نوشت و عروس کلش خضر را از
 اب محراب سیراب ساخت که و از لثام من السماء ماء فاجاب الای
 بعد مویشا حکمی که حکمان بدای محبت و در دمنندان
 عار هودف لرهب فیده سفاء اللسان سفای مجید و نور انما
 و پروان ایمان را سید جلای هموم و کشف جمال انبیا کرد
 نه مستغنی از طاعت علی کرب نه بحر حروف و جای انکس
 قدیم نلو کار نیگویند بکله فصاد در رخ نفس نند
 و صد هزار رنجبان که نسیم غنچه کاشفات بمسام جان رساند و خلا
 صلوات که شوق شهید مساهدات کام عاصقان چنانند
 بود و ضم مظهر و نوبت مقدس منور خواص کائنات و مفر
 موجودات و سرود عالیشان و بجز و مظهر ایمان سلطان صفیا
 و خاتم النبیا محمد مصطفی صلی الله علیه و آله که خرد نال او
 هم در جهان نثار فرات او سدر ناز و نوبت منیل صحراهای ناز
 سخن

رعین
 ن را
 مادی
 غلبه

و نو

و

خاص نوبت کو هر چه در پای راز قل للذین رجوا نفعه احمد
 صلوا علیه و سلموا علیها و برآل و اجماع و انسباع او باد
 که خرد بردار از خربت دیوبند و حرمان برآورد و الوهبت اند
اما بعد چنین گوید جامع از کلمات و مد و ن از این مقاصد
 ابو فرهی که خرد بخند من عار سلطان الوزراء فی الزمان مخدوم
 حوایان قدوه اکارم و اما تل زیند اما جید و اقل و ز
 سلطان بیان استغنی سلیمان همان بود و چه کسری سوت از بطون
 سکنند و حمت افلاطون لیجان حکمت کان بخش و در پائی
 معدن جواهر علم منبع زوال و فرجام کعبه مقاصد و مطالب
 قبله امانی و ماری مستحکم ارکان مملکت مناجح نیاک سلطنت بانی
 مبنای حردت مفضل توان هر مملکت حامی بلاد و عباد مای مزاد فنا
 و عناد مهر سپهر دیباست قطب

مدله مباحی و امثالها باقی در موجودات خرابه است
 اوامر و نواهی و اداء فرایض معلوم و فرایض برود و صوم است
 ترک و اخذ و انرا اوامر و نواهی خوانند اما اوامر چهار نوع است
 نوع اول نطق بجهت جوارح دارد چون غسل و وضو و نماز و روزه
 و حج و جهاد و انرا اعمال صالحه خوانند قال تعالی ان الذین امنوا
 و عملوا الصالحات نوع دوم نطق ببعض جوارح دارد و این زبان است
 و انرا کلمه طیبه و کلمه تقوی و قول سدید نامند قال تعالی الم تر
 کف صریح الله صلیا کلمه طیبه کلمه طیبه و قال تعالی باللسان
 امنوا قولوا اولاد سیدنا نوع سوم نطق ببعض اعضاء وجود
 و مواضع و سماع و صدق و صبر و توکل و غیرها و انرا اخلاص خوانند
 گویند و هر نفس که بر اینها اراسته کرده انرا نفس مطمئنه خوانند
 و نرا و ارجوا حق کرده قال تعالی با انهن النفس المطمئنه ارجوا
 و بلی با ضمه مرصه نوع چهارم نطق ببدن دارد و انرا ایمان و علوم
 و اعتقادان صالحه گویند قال تعالی کتب فی قلوبهم الایمان و ابدلهم بروح
 منه و مجموع انرا اعمال با عدل خوانند همچنین نواهی چهار نوع است
 اول

اول نطق بجهت جوارح دارد چون دردی بردن و خم خوردن و عقوبت کردن
 و بیا و دیگر گناهان که نطق بجهت بدن دارد و انرا طاهر الایم گویند
 دوم نطق بنفس دارد چون نطق و حرص و کبر و غفد و تره و غیرها و انرا
 اطلاق سینه و باطل الایم گویند قال تعالی و دروا طاهر الایم و باطله
 سیم نطق ببعض جوارح دارد و ان زبان است چون کلمه شکر و درود
 و غنچه و بختان و انرا اول سینه خوانند و کلمه خنده قال تعالی و صل
 کلمه خنده کلمه خنده چهارم نطق بقلوب دارد و انرا کفر و کفر و اعتقاد
 فاسد گویند و مجموع این انواع را حقا و منکر گویند متوجه
 ایمان بر سینه در گویند که همی بلفظین نصیب ایمان
 که چه چشم و رانمی بپند خالی تو ترا همی بپند
 بر عتق سومی غارهای دامن جراحی کسان در یک چون طیب عابدان
 فضل از ان کسبید ناکشند هر چه خوی شود غارت کند هر چه خردن را و او
 عد و نطق و خم و سهود و از بخند که کدر است بنماز
 چون در دل نیاید بکاید هر چه خواهد بپای باز آید
 پارتی از منزه اقبال کرده لبیک و من استقبال
 پارتی از نوره و صد لبیک بسلام از تو و هر از علیها

ملکوتی که عموماً ما محمد بن اسماعیل خالی خوانند

عطار دله و زو شهتاء فللا ازل الی خدا الی ارقام افلام عدوم
مضیی ملتقط فراید فراید باد دیروز از فضلای ابرهه که با نیمی
وزیر و وزارت و استقفا فان بجئی می زدند و خانه می خوانند
فحال سخن می پراشند و فی الحمله درین مضی نیکه مکتبه را تحصیل با
احیای است چون نادشاهی طایفه فضل و بلاغت با نلسایان
حضرت ربیع و زینت با فیه اکوبند راه رنجی و زارت نهی با
باید چندین دو ریاستد الی از راه مکره در نهی لیس می
سوانی بند نوارها کورد بهمان ارساد حلام ان آسمان ارفع
اوران باد الحواد مشرقی که سلطان فله سعد و اسعاد است
خوشتر خرمین ملکی صفات عدوم بهمانان و اصف و ران با
سوالی که مجید فضلاء انان است هر چند مع ظهوره در فلک انرا
چون فر هم مان عاجز و سر کود اند لا املک فیضی ضرا لا فعا
اما حکم الامر لوجود مطا و عدا سار و محمد و علی و احمد قبل الوداره
حمل الفضل و قبل من الوزر و هو الی ذی و قبل من الوزر و هو الما و الی
فضل من الاول و قبل من الثانی و کل واحد منهما سید فانه حمل الی
الملکة کما یلی الیه فی المملکه تا امارتها سار در مرتبه و لا کوردان و

زینت کلاه از چشمه تابان با صد دان عالی مجمع مکارم و صنایع علم با

ملکوتی که بگردند خود امر علی عام اعراف و

فر دند انرا محمد علی اسعد الله معلوم اند که اهالی صبره اصلح الله
کساد التو کلام نوادند و باظهار عدوان و اساعط جانان اول
عالم عمارتند السز عذب البنان برار عتو عدل بر است و عود
اخلاقسان و عود خلاف اند حرا غمان بی نور و حوادان خا
نیعود است از دیار صلاح معجور و از صاه راه فلاح دور لیمای
سلا دستان معدوم و خانه رضان مهدوم و صلا ناسان موع
و صلا ناسان موع فطن نسان جامد و فطر نسان خامد
اقاب دنان نسان منسلف و ماه امان نسان منخسف یا زار
و فاق را بیقاف و فاق ارامه و طرار سجاد السج مشرق
جرهان و دخل غل پر استند اند محبت قال و معتقد کمال
همه سان بار زرف و تلبیس اند کتوباد و سنان بلین
دشان ستر هوا و هوس هرزه کوی و میان نهی حجاب
الکونیه سباید رنایه نسان خامل و از نون نسان کاسل نور
و از غم داد بهانه خوف و رجا و امسال و عطا نگاه دارد چنان
که که افا دافالسان دهنزب زوال و خرا مالسان و غفلت

و وبال مواردی باشد جز برای نهند و فوق آمدند تا در آن
 (مکتوبه بر فرزند خود امیر محمود نوشته)
 فرزند فرزند الحارث بن القواد محمود انشاء الله بیدار بودید معلوم گشت
 که نیران استیاق و شرب سطره فراق نه در آن نصاب است که لطفا
 و تسکین آن خیزد لال وصال از فرزند بگو و خصال صورت بیدار
 و تحسین و تواع از نهر بر صامه و بر اع و غیر بر نامه و رفیع گشت
 بان جهت از قصه غصه فراق و سگانه کتاب استوار ^{که مکتوبه}
 سلام علیکم ما اتم فرایم فی الشنا من قبل فرایم منها
 لعل الذی بحرا المور بحله ^{ساجده} ما بعد الفراق کما کنا
 و اگر چه جفای گردون وجود هر دو فراق است عاقبت عید کون
 آمد و انواع رنج و غم و اوصاف اندوه و خرد بود و
 ممکن برساند اما چه توان کرد ما شاء الله کان مملوع
 دوران و در کارهای اندر چاره چندی علم آنکه است انفا
 فراق اناء العصبه و الاراق تا سفر ^{و کما} انزل
 خرم و سب علی آمد ^و بخانه خانه اقبال من و توانه
 ی و صالذ فصاح الی من افانه ^{بهد} امید فیض فضل ربانی و
 صنایع بزرگ و توانی آمد که تاگاه از عهد لطف لا یأسوا من

من روح الله و لا تضطو من رحمة الله لیسیم غایبی روز بدین اند
 بفرموده امان را ببول و نواهی دهد و از بلای مطلق فراقی صبح وصال
 بد بداید و ما انما فی صحیح الله بنفنا با حسن ما کنا علمه باس
 انشاء الله که هر چند شکر سلسله مراتب روح پرور باری غمنازه و عظم
 سلطانه لطیفه بحر کرامت داد آن علی ذلک قد عرض از نظر این بحر
 و نودس این شکر بویان بود که منهبان اخبار بگویم ما رسانیدند که
 بر اهالی و منوطان ایم ان فرزند من غلبه را ز کرده و این نوازی
 از برائت بنا رسیده زد و بسید تفاوت کلمات و توانی و توانی
 سلطانی مناصل مندر کله هم بر آنان هجوم آورده و در بار
 و رباغ صور اسان فتح خوغم و معسار عساکر دم اند عود
 مقصد رسان سکته و پایی کونوسان بسنه بساط انلسا طسان
 در نوردیده و برده ناموس و تسکین در بین چون خندان
 چند بلا خند و جوی از سوز درون ناله بر کسید بید
 نسیم خانه ما ^{سوزن} خورد بید ما و خوب
 خو علم و علم است که ما را از اخبار این اخبار غصه بود ل طبری
 که در حشر امکان بخند النور بر حلا ^{بهد} و نور نوعی آمد که از ملکین
 از مکتوبه و توان و منازک این و اخبار بر روز نند و در روز

امن وامان و حدیقه لطف و احسان چون هزار دستان بهار دستان برینا
افغان رحمت بان سداست در همه معدن کردن سداست
و جماعتی کرد بهایان غنیه و فقار کویف هر کردن کسره اند بمساکر مالوف
و اماکن معروف خود با باند و مواضع خراب و مزمارع با بر اینار مجال
عبارت و زراعت با باند و مواضع ای انسان از حیوان و انسان در قید و محصور و اجساد
(مکتوب که لشکر به علم خود حاکم بصره نوشته اند)
معتمد بنفیر با صنف غنایند و الا و اعطای مخصوص کرده اند که چنانچه
اقاد که اعراب متفق بر موج اعراب باشد کما و نفاقا اوجاده و فاق
عدو و لجنه کویف نفاق و پستی کرده اند و لشکر با فضیل با انسان در بیضاد
و لشکر سداست افاق کرده اند و از برای جمع حکام و کسب مال حرام و جسد
منال بر این کتاب و زرو و بال اقدام می نمایند و در آبادانی و این نوع
و در اعط و ترفیح حال عیب و غبطه دیوان عدل و وسیع و امکان
نمی نمایند اکنون سارا به مخالف گفته اند و قطع انسان در قید و محصور
نکنند و نایبان عادل کافی و عاملان بنکوا اعتقاد در اقطار مملکت
مصیبت کند و توبیخ امور پدید و در نفع خیر چون مساجد و معابد
و محاربه و قنار و معابر و مدار و لشکر و مدار من معانی علمه و
دارد و اهل طام و فساد و تعدی نماید را بر اهل صلاح و سداست و سداست

و قطع بلاس را از این دلبین و تخریبین و محض صیدانند و معضلی بر روی
منظرفند محافظت کند و ادا فضا که با اعتقاد فاسد و اراء خامد معصوم
میباشد محرز دارد و در اخرم و تخریب فضا املا و اخذ نام و الکر سداست
عظام و تقصیم علمای انام و توفیر مسایح و صلحای ایام استقصای نام تمام
تقدیم رساند چنانچه فارغ بال و خوشحال بر طاعت و عبادت و مراسم تدویر
و اقاد و مباهات علوم و استفاذه تهر اندود و هفتاد هزار عازله
رواج امور عام و حصول رزاق بی ادب اند و آبادی جهان بر روی
و حرات انسان باز گفته اند اسمائت نماید و بخار را به منافع انسان معصوم
حلالی مرصا و وصل است در معامله شاکر و خوشود دارد و از قضا
و مواخذت طم و اعونه محافظت و بگرداند اصحاب صلاح و اصناف عذرا
که ماده سوزاند از لطیف و مدار و نطف و مواسا و بدل و بواجب و هدی
مخصوص گرداند و مواجب و انعامات ایسانو سال بسیار بی حضور برینا
و این را از طم کردن بر عیبا با منفی ببارد و با نواند اعراب مترجمه دا
که در بر روی در سوس و مهاده می دهد و خراب بر ستانند همه را بسها
و داد کسری و رفق انقیاد و فرمان برداری در و هر کس را که از این
دو در در اقامت بر اهل خدمت و هواداری و اخلاص و جان سپاری
موجب ایسانو بدین موقوفه دارد چنانچه نسلی خواطر انسان و رفق در اهل
اند و هر کس را ساغ طعیان و اظهار عدل و از این بجز و حلقه شاه شامسود

طعم بیرون و فخر خوف کرداند و ضبط اموال و احوال رعیت چنان کند که
نمایند وری و بکونای باشد و هم را بیاران معادل همور و با صیاف
نصف همور دارد و شد و زور بسیارند اهل فساد و راست بلاد و عبادت
مکتوب که بخوام معروضه فرمایم خود حاکم عام نوسند
فولج طوله بالین فرمی بلوز بما غفرلی رلی و علی من الملکمان فرزند عزرا
صحر و بلدان که بید کی حضرت کور کسای ایلخان خلدایه ملکه و سلطان چون بدله
مرا فرستید و در مملکت داری و رعایت سرباط ملطفت و شهر یاری و محافظت
تعمیر دین و نظم امور و معجزه صومانی و صومالیان و اظهار انار دین پرورد
و مواجبت و مدارا و مدبر جاده داد گری و رعایت سرباط رعایا و رعایت
دین و رعایت بر ذمه و هم یاد شاهان پرخار و شهر باران نیکو کار
و لجر و لایم اسد و الهال و اغفال دقعه از دقانی در بر و قلوب
و سپاسند و جهانبانی بخند و ر و مخ و محمد الله و منه که بنویسند
یاد شاه اسلام مفضل العدل و الاحسان علی قاعه الامام ناطق عسود
نام لواء العدل حامی بلاد الله حارس عباد الله سلطان خلدایه محمد
الله مؤله و اصل بالسعاده مامله بران حضور و رعیت او دران موجود
که اسباب پامن و ادا اصول اصفیای برانا و عامه کافر رعایا مصلحتا و مصلحتا
و اجواب و فایده های بسیار بر حمله الامم متخیر کرد و وساطت سلطان در
دین مملکت و مصالح رعایا بر او اتمیم مضبوط بود و از برای اتمام مهم

کبر و اهتمام بر این خیر برای روشن باد ساهی و قلم با سها هندی
از شرایط امسلاف و امتیازات چنان قضا نمود که بر طرفی از اطراف
ممالک و اذاف ممالک کفاه عادل و حکام عادل فرستد و حل و عقد
مهمان افکار از غم مضطرب و معضلات اذامود دینی و ملی با هم
و کفایت و کار دانی و در این امان تعرض کرده بود تا بر این لفظ گوهر
بار در رتبار خود بدین گفته فرمود که فرزندان تو که نیک زادگان دین
و امانت یاد از چنین انسان لایق و نیک و فاد و وفای از مهر و وقای
انسان خایع و می خواهم که هر یک در زمان سلطنت گنای شهر یاری
کنند و طلاه جهانداری بر سر بنند و نمسند انسان نیکو کنیم که
اناران یاد و رفاه بر و جانشین و صفیای عمرانی و خلدایه و چون علم
سعادت و اقبال از ما صیحا که ما جلال و افضال است مد نوسند که
بلده اصغر از ما و پلین صیحا در نوسند که عراق عم نالیند
او خیر و با وجود نهد و صیغی عمر عابد صلاح اند که عملد نوم را از بار
و بیخ و دیار و مع اسد تمامند و تقوی صلی و حکومت از اطراف
بر او بحالند و قضا مفضو داری و ابا لدا نظر فید و مسلم کردانی و او را
تولید دولت و نیکو صولت فرستاری و محمد الدین را که سالها اند که
قیام نموده و در میدان را مد لوتی کوی مسافند و مصلحتا از امانت
و افران و در افراد خدمت و استماع حتم و از کار و ولد و رعایت عملد

خون او کار دایو نیت و ما بنظر فراسند و فکر ما بن خود از روی کما
 برد لایل و غایب هر چه آرنند کان نوله و بنا جلد و دور و نزدیک
 با فروع امتداد ال کرفه و هیچ کس در میان مدکان و زمره پاران
 بجز از او نند که امتداد انی نعل خطی و امر کس امتد با سید
 بنا برین از میان کفا و افوان او را بر می غنی تخصیص و امتداد و
 و اعراض و حوالهم کرد و در میان انهای زمان و افوان و اخوان
 جهانیان و مغرب و همگان خواهیم کرد و صلاح انکه او را نند
 خود معرفت کرده اشراف مملکت ایران از سراج اموی تا سدهای
 دوم و در بای سندا افاضی دیار مصر بود و خود نیت در کما
 رنید پای سرب پادشاهی بود و صلح نیت کی و جان پیاری
 ذره بودم و خود سید شدم قطره بودم و دریا شدم
 ضمت الحمد که از خط نیت سدا سرور و حامد دنیا شدم
 منکر آنزد که بیخود خدا والی مملکت مهتدا شدم
 چون دیدند که نیت لیسنه و ما کر لیسنه لشکر نعت و طبر اللسان و در عهد
 نایت الجنان زبان فصیح بکلام صلح بسود و فرمود هر چه زد و دو میان
 یا فسی العباد و بلغ النباه این نیت چون مطالع اهل جود را بسوی عمارت نمود
 و باغ مفاسد و مارد خوس را بباران غمام انعام سپرد و زبان باغ
 صوره و هایت بود و صاف او صاف صولان رفیق الدین و صاف و صوم ماد

نیتن هابون و در هند و همون که حکم لغاتی و فصاحت سبحانی در او مدیح
 با سید بود که نیت که از فر دند بدین نیت صلیح کسری باید رعایت
 از جمله کوانم شهر و از حال نطلو مان و مملو فان عادل ناسند و سبحانی

(مکتوب ناسان کاسان در یاد او در امتداد فضل الدین)

نایبان کاسان بدانند که در وقت سید اجل افضل الدین موعود امام
 سباده و الحج بالمرام اراده بار دوی اعظم آمد و عرضت دانند که سید
 از مقام عبال و فکر حال وصال صرف ارزاق که بسید و امید مصفا
 و خود نیت و وفا نیت و از هیچ سبحانی سطر و از هیچ
 نیتیم و چون رهام عالمیان و عنان جهانیان در قفسه نیت و ایضا
 نیتیم عرض احوال این سلسله و قصه ذل خصه از صد یکی و از سید
 اندکی کردم ما نیز بر وجه الما من از غیر که سلا نیت صریحی از م واجب
 و اندر اهل عالم است و از سر و زاری کامکار و امرای نامدار
 دو مانند سادات عظام و اشراف کرام در زمان بد و لایبان بی همتا
 و از بی برکی پریشان با سید لهذا هم کردم که هم حال در نهاد دنیا
 دکن نیت او نماید که از سر فراعده نیت عبادت باری غمناک کرده سازد
 انسانی صلوات بد عواد صالحات پادکن و دعاء ابدی و ماء بر هر دلی
 حاصل نمود و این عارف در باره او ادرا و عجل و ابرای نیت نیت

(مکتوب که بر فرزند امر محمود حاکم کرمین نوشته)

فرزند عزیزم کرم محمود طول عمر با نیکو بلبل کرمین از همان پادشاه عادل
انار و آینه برهانه عاقلان دارد و مدتی است که اهالی و رعایا و مسوولان
و اعیان و تجار و صاهان از خوف و باغ خدایت با بر جبین و طوق منبت
مادر کردن و شکر نهد ما بر زبان دارند و ما را حسن عنایت و انعام
دوباره ایشان ندران در جبهه و نایب است که در خیر فهم و مروت و فهم
کجند درین و در چنین اشیاء افتاد که بسید کجرا فوار و غلامی غلامی
موی ضعیف و چون نایب کجند و خطاب اطمینان من جویع صفا
و غیره ربای آن و حرفی آنست نیاز سدا و در پانصد آنست مریه قصوی
و درجه اعلی برسد از این معنی نچندان زلاله داند و چون کرمه به راه
بافتد که شرح آن بر صحاح کدو و او را و همامون کجند که بعد از
نوی کند که اهالی ایجاد و کف جایت و سپاه عنایت و رعایان آن
عزیز و در کار بر فاهند و خوش دلی کدز افتد و در عاقلان و امن و امان
و ممکن عدل و احسان اموده کردند و گویند همدان کرمین
و خود ان فرزند را معلوم است که بوز من حکام اسلام و فیض ان او را
و احکام و مملکتان نواصی ایام و قضی احد و امری لا رب مبدل الهی
همد و نایب فهم بر موجد کلمه و کلمه مستول عن رعیت بر نیند

عالم رعایا که در این رب البری با حد قلد در اندام هر روز دارند
و از توفیق استیانت عدالت و تفتیح ابواب عدالت و توفیق
نگارند و هر ناخوشی از نواهی که در عهده ایشان باشد عالمی جزای
نویسند با نوار عدالت و نضض صفتی و در اقامت رسوم جاریست
با و امر و نواهی الهی مقصدی باشد نصیر گرداند همانا مقصد
الفرز نیند باشد که واقعه و ضاعت کرم علی سالی الهی است
عنها يوم القيمة پس تا بر این نباید و کله بلاد و حواء عباد بید
نعمه از احوال خلائق کند که از حال او ندرت و زورند و بی
در دامن خویش در ای کشد بلکه پس از نایب ضعیف و احسان
خیرت صاعی جملد و مرام فریضه کرمین است که پس از بسته را
بنشانند و برهنه را بیوسانند و معاینه اند که مطابق است
احسانان متخافند و رضی قران است همل خیرا و احسانا لا اله الا
سعادتی که شود بدارد که سلوی بود کار و مجاری آن
بدی بدی است خفاجه در ایاب و تبار عباد و تفتیح امان که
فمن عمل من قال زه نمرانه خرای بدی در جهان هم بدی
الفرز نیند که از روی اتفاق و کمال احسان نفضض عدالت است
در روح طارد و همدان از مال خود بمساکین و عمل و خیرا

و انشاء السبل صدق کند تا بر کاتب این صفت مطلق دافع مضایق
مکتوبی که فرزند خود خواست بعد از آن بگوید
فرزند بعد از آن طالع هر دو فرزند محفوظ که معلوم کند
که چون از فضل فضل برسد و فرط لطف برسد بار خیر
جلاله و عم نوار برسد جهاننداری و چهار بابش کامی
و هفت غنای و الجلال در روزش همی او ندرای باعلیای
خلیفه فی الارض و احکم بقر الناس بالحق در داد و دین
تعدیر لایزال طاق روان لبوان رفعت او را بلایست
و رفعتاه ماکما علیا مویخ فرمود در خواطر مایجان
حای لیس بود که آن فرزند بیوسه بر عیال و عیالی
عجزه کافر بر ایاقام نماید و در او ان جرمند کامی
و زمان نالت و شهر ناری مهتاب صفر و کبر بر نا و بر صفت
و شرف و قوی و ضعف که اجتهاد بر میان جان نهد و
بداند که ملکای مویخ توان و جهانی و عیالی و
حاصل کند نادرین و قدر بر ما رسد که و لایطوس و
سواحل توان که مملکت عظیم و ولاه جسم و بارگاه ملول و
و بارگاه ضحال سلم و تخم خود تا معدود و هزاره ساله

میباشد اکنون بدان عزیز توین و فرزند از عیال خراب و مضام عیان
و صفت نفعان کسبه و اهل خیر و صلاح است از آن بار خیر
و نسیب و ضلالت بران مملکت سبب قبول و دره و ان غرض
برین صفت و سمع زهر مغول و از نسیب غافل که ریاست و
جز نداد کسری حاصل نکرده و کفایت همای و رعایت نام جز
بهر است و هفت و بیست و پنج صورت از نسیب ای فرزند از
در کتاب نهای و اتمام ملاحظی که جز و سیداهی صلی
نماد زمام تمام بلردان و از منبج بر نسیب و طریقه
که منبج فریم و ملاحظ مستقیم است ای بیرون نسیب و
انکه با روی غرضانه و عظم سلطانان توان بیدان خود بر روی
و بر چاکران خود مهربی داده کار ملاحظه و ملاحظه
رود بر بیدار مزاج طاعت سکون و جنم که از قانون جلال و
منصرف کند از بصواب نسیب از حال اعتدال الجبال اعتدال
ار و چون بر سبب اطراف و فرمان بنوی فاد و نوی روز
منبج عظیم او احری و او فاد و هجرت بر تخم قدر و عیال
و در قفس صلح مصر وقت و جماعت نسیب است که در حال نسیب

وقد اجمع حصار حصان جنة اند هم را بر مقتضای محاد هم
بانی همی احسن بپا من سها من و داد کرف در نغمه انصا
و خمان بر داری ارود در جهان سباب و عهوان خوانی
که محال و ساوس میطانی فنیج نباشد و میدان
صمانی و سید ز دست بر روی منکرات و مناهی
لحمین رضای الهی را بر نفع الهوی یاد ساهی مضمون
و تخلی با خلا و اولیا بر ناسی سیرت ملول و دنیا صحیح
و در مهاوی مهیب دنیا نظر کن که از قمر رفیع سلیمان سخن
رسی و از صدق منیع اصغر اصغر غایت عاقل عالی اجم
پهلیم لم اهلنا من الفزون عسور فی مسالکهم ان فی
ذلالا بان لغوی لسمون خان الزمان بهم فائوا لهم
و کاتم کاتوا علی مبعاد جام جم و ملا فرید و نغاند
ناج کی و نور و فار و عاید جمله ساهان که جهان سید
سیر چه آمد هم بکلیا سید بلکه نانوئی جاره بجا ر کاف و
اوار کان یا تو مسوم الرحله الهی ساری علی سید
زبای اعداد کان از می پس من بخواهد در ماند کان
ملک

ملک بچارگان را روی دل ریس در انصاف و مفتوح کردن
درون طامانان محروح کردن هر اساهی که انصاف سهارا
غیر خفیه بود و کار است اعمال بزرگ انصاف لریگان
و کار خطی بودم حصار مضمونها هر یک از ملامت زمان خود بر
کلام ربانی ما نری فی خلق الریس من تفاوت رفیع البصر الهی
من خود کاری که بدان قیام تواند بود ساید از انبیا اول
حاجت مند ملودان که گمانند و عدل الکریم نقد و تحمل و عد
اللهم مطل و غبطل و جوهر بدل را بر عرض مطل ناقص
کلمتی امه و افه المعروف المطلق و نانوئی خود را بوقا
و عد و صدق عهد مشهور کن که در کلام فصیح
و امثال بلجامه الکریم ادا و عدوفا اذ اقل فی سیم قان
فان نعم دین علی الخواص و الاصل او شرح و شرح
لکی لا بقول الناس اند کاذب و مساکن که در مسالک دل
و هو ان سالن اند تصد کن و فرمان اعمال خود در انصاف
و بطحون الصام علی حقه مکننا و بلما و مبرا مویح سازفتا
و عند یرفانوز قدیم بنان رضای مولی بجزله مهام اولی

شماره ثواب خفته از وجهی و غیره ضعیف است و هم
محدث از خرید اعمال و اکتاف حله و بدعهای قدیم اینها
اعمال دنیوی است اما معصیات و تصرفات باطل از حقوق
مساهله و بیاطاف و مساحد و مراد است منقطع کردن و
دیدههای محکم و مزایع که با الهام و حوره تصرف بر آن باشد
سینههای امده بممکنان تمام است و از من خود و این ضعیفان
جمل اوزار سبیلار کردن و اضعاف و اکاف ان به عمارت
مساجد و مدارس و معابد و فضا و مصانع و ترازات
و خواتون ان در باره صرف کن که در قرآن مجید از حال اجازت
کار و انبار بدو در جرمی دهده بهم خود کل نقص حاصل من
خیر محض و ما عمل من سوء نود لوان بدها و بنده امد اعدا
و بخدمت که الله نفسه و الله رؤف بالعباد و هادیک سبل و افضل
حائمه استیجاب و خاتم انبیا محمد مصطفی صلی الله علیه و آله ارکار
ملوک معمل معمار و سلاطین جاتری و معمار احصا می کند
ماضی امیر عبیره اکبری بهوم الجمعه مغلوبه لایه خشی نظر عنده
العداء او بونم الحور و از املا و اسباب و تعلقات خود که درین
مدتی پیدا کرده است بهیستی زائمه و مع ان طرف به که هر چه
درین

در دنیا سده معرض زوال است مناعش کویجر و کرجیل
نزد مردم دانا فیلد است و بر جمله کافر بما لا از نعم و مسافر
وارد و صادر و نادی و حاضر ساعه فضاغه و لمح فله از حاصل
املا ان معصیله که کن و از علما و صلحا و عباده و زهاد و مشایخ
و مشایخ و خطه قرآن و خداوندان فقه و عدلان و سایر
مشایخ از غریب و مشهور و مستوطن و طاری که در فضاغ
که ان ضعیفان کرده ام موقوفات ان فضاغ برای جاری
ناواب ان پروکار ما منو اصل و سایر ماورد زبان هل زمان کن
مکتومی که هر دو بعد الموضع عالم سمدان بوسه
فردن اعراب الم احمد عبد الموضع سلام بخواند و نطق با در اول
خود میجو و الحمد و الوصف اند درین قدر مولانا قد و
الامان و الافاضل منبع اصناف الکرام و الفضایل جامع است
الجود علو العلم الفاضل و صفی کماله سنی البیان و کمال العلم
از مملک لطف و الکریم المرف بوجوده الشرف الیم اعدا لواله صنی
الفضاه من المله و الذکر الحسن بن محمد بن عبد الکریم السمنانی که کمال
و فضایل منجلی است و بانوار انار معرفت و استحقاق او مجرب
مشهد منجلی است و با حکام او ارکان اسلام و قرآن ایمان
مسلم و راجح و با امر و نواهی او حام دین از مندا و اعطای

صالحه لاظم البوم و حاوی بر نسیان طایفه اعیان او عمر و مصباح
و منکاه طریقت با توار کالاف او منور است چون بطن مالوت
و ممکن هم و خود ملو به بود در زمان توبیع و او از تفریح
دانش کفری و قرابیع در بلک سندان و خواره و دامنغان
دارم از تواریخ و تکلیفات و اخراج از دیوانی بطی خرابی و بنا
شد و از تخم و عوامل مناسبت نماید عیال مدو حاصل
اندکی است بنا برین در بنوم صغر شد که من بعد از مرگ
دلبند و طرک کوشه خرم شد با جفا و هولوی که بر سر فراغ
و جامع فضایل و مضایق فزون جانانی و مرگ بمعنی دقایق
و مضایح ابواب و سلامت و نای بارش و ضلاله و ضحاک
عباد و مایه بنام و نای لوی علم و نام جوهر جام و نفاذ
نمودن و مرگ و عصبانیت است طریقه اتحاد و منیع و داد
ملول دارد و خود را از زمره مخلصان و جمله منحصران او
داند و بر املا الو از وجه دوانی بهیج و جرمه نکند و در
کندم و سه هزار دینار هر ساله بوطئه او تحول کند و او را حق
العصاه انوار آید و نفوس امر قضا و در تفریح مصیبت نوعی
کند که موجب سبب وی دنیا عظمی کرد ناما را لوضع صبر ما
و فضل معاوی و کما و غیر جلال اجرام و عباد جانبی بعضا
از

از هر کس با نام تو اند که در کلمات بران منعی و نند و هر که از اماره و اباعد
واجب است و وضع و برهان از هر موده او نکند و کذا یعنی که با او است
معدت و هر چه خواهد شد (ملکتی که از صدای کبر و تفریح بود)
حق عز و علا صغر فیومید و نعت در مومند ضربه قلبی خسته
طبیعت خلوت چو جغتو که با در روزگار عباد و صمد زوال و صمد
انتقال بران نام و از خیال آن نشاند و قیام قیامی در روی که شد
نصر و فاعلین بدامان عمر و لوسان غرزان برساند بر قیامان
صمد و کلا بر وید و ملا همدان و فدوه اصحاب صمد و هادی
اربابی نداد منیع مقام القضا بل و الیم و الهال هادی الخلابی
و کاسف کفایت چند الا و ان معروف الزمان منصور اللها
تسلی العصر المنحصر بالموهبت المراتبه القانور کند و را اولاد
المصنف بالاخلاق النبویه المنحلی بالاوصاف المرصوبه صدر الملک
والدین بهاء الاسلام والمسلمین النور و ربما باد و امد و فضل
الرهید و انار فیض و بریتد بوضعات امور و احوال و وضا
امانی و امال آن ستوده خصال واضح و لایح کار و ادب
سند فقر و جاکو خردمدم نجایابی و رواج طراز بر و ابان
قلوب اولیا معطر دارد و لواج انوار جانان حیا اطراف
منور کند اندارسال مبلند با هزاران لوازم قراق و نواح انبیا

نسخ واقعه های بل عدوم زاده مردم نغده آله بر خنده و صرانه و کلمه کجوه
جفانه بکدام زبان داده بود که شدت صدمت و صولت سطوران
راه عبارت بسته شد قافی الوری من سطره الموت فانت
ولا الی حال الموت فتر لا رب و هر چند مصدق علم و محبتی علم
اما با صد بر بانی و صفای بی دانی جز صبر و رضا و تسلیم چاره پیدا
انا لله وانا الیه راجعون الموت کاس و کل الناس صاریه
والقبر باب و کل الناس علم همه مرگ را بهم سپرد و حیوان
بلیقی نماید کسی جاودان و انا الی ربنا ملقون و الرحمه فراق
روح و بدین که ما کما نسی و نسی هم بوده اند الی اعظم استیما
ما کفنه لثان و مراد آن و حصول رجاء و کمال آرزو و روح با خود
نما شباح را حدیج انانی بخصه زندانی بلیق بندت روح
د زندان سخن و قفس بد زیناد مان بودن مجال است و هر
محل اصلی و ضرر طبیعی خود باز نباید آرام و اسبابی نکره فموا
ان کرم صاد فاین و مبارک الی صد و اتم مینون و دعای سوره
صدیق که توفی صلیما و کفنه بالصالحین و اسارت زین العبد
و خطان صیبات ما اینها النص المطمئنه الی الی الی و سوال نبوی
اللهم اننی صلیما سواهد و دلایل ایضی اند حق تعالی هزار مرتبه
و راحت بیان روح مصدق مظهر در دعای و در هر چه

صفحه و اطفال شهرت و مطوح انوار غریب گرداند و ان نیکو کار
روزگار ابرو نماید اد و از وارث عمار دارد و کما ان کتابت
دنی و دنیاوی و دقانی ما هبات صوری و معنوی دارد
نظر مشاهده و عیان کما سوا و معین و مینار کند تا هر
خانیچه هدی مطاکر کند و مشاهده بندت سینه بهم
ایاتنا فی الافان و التماس اننا الایماء کما هی واقف گرداند
و خدا را از هوا و بکار از فنا و وجود از عدم و حلاوت
را از قدم و جبات را از تمام کسانسد و بداند و از ان
اعراض کند و بدین اقبال نماید انشاء الله بسوره طه
نظیر و صفات بی بدیل او از حوادث ادوار و صور و اعمال
مصون و مامون با ان وضعی سلسله اخلاص و در و دلها
حینا ند و در خلوت و صلوات و سئل و سئل بد کما مد
و نرسایف بخدی و در خطب اللسان ما شد لجر بعدی حوا
که این باب را ضایف و هم رسد و به انچه می نویسد و هر
حقانم بخدی که استعصر الی علی انی تصدق بلیق فی الیم
ان الی فاهت ملاءف ما او سئد مانت من الغم
حالی ان فی صبر بر غصه را مانند و بگذر اختصار کرده می سوزد

کز پستان عالی پستی کسند فست محمد که از اصل که صلیت است
 و ز کز افسد بر کلی زین باد سلاورد که کل باغ و جود است
 دارند منتهی که در عیال کور با بر موجی همه صحرای
 ادخانی بلذخانی مانند هر جز بر سبل بعد و سناد مویح
 بکرم عم و الحکم که ذیل عفو بر لغویان بر صفت اولی و السلام
(مکتوبی که عیال ناصد کدر و کور کور است)
 سرفه سرف و ملا لطفه لطفه منعمون بصرف و داد و
 بالوف اهاد بود و سید علم آن که از مطالمی و می و مساهله
 مطاویحان دین را نور و منبه را بر و رافزود و لطفها که
 فرموده که هم که نموده بود مد منبه ذات مملکی صفات از خلا
 اد وار و کجانه روزگار اتصال بن اضالی تواند بود و هم
 و نرکیات و جمال صور و کلمات در دل و دین حاصلت
 المومنین و سیر الامله داد هم نازه روم هم محل هم نازدهام
 کوعهد بیرون آمدن توانم این پیام را و بر عیال بیان و عیال
 و بیان ان خسر و سور عم و انان اقربن فراوان و حامدی
 سیدان که سیدان خود و باج عیال عم بقولها بار و کلا و
 سار هم کشته که ضرر و فام و صر و طاقه الهالی انها از
 حد

حد شیمی در درم قضوی کن مسد و از غایت او بلبان و دران و دران
 نکیات و انزان الرجا بھند که قصه بر غصه لسیح ارکان دوله و اعیان
 حضرت و ساند لیب فطرت عیال مدافع که مطالمی ارقام اولام
 محوی کندی می تواند تا سید مننی بر علمین اخبار که واسطه اولام
 ریاست و در صدف جلا لیسند صید اول امن و لیسند لیسند
 روانه نمودم که در حضور با هم التور فرخ مجمع واردان و ناید از کور
 اخبار از اخبار بلذ که میسر نید نامی و نواب اندوزی است و انوار
 ساد مانی بر جبهی جهانیا لایح کرده و نیم کامانی را قطار
 و امصار و انجار و اجاء افاق باقی شود و انک انخرضا
(مکتوبی که باها لای عداد و فرزند خود نام بخداست)
 حکام و منصر جان و اعیان و سادات و علما و قضاه و منوطان
 و رعایا عز و عزت از صلح لوان تا فاد میده و از کور کور تا سیر
 که چون بلیغ غم و طلال و معدن از لای فضل و کمال معدن
 الهامین و انیم نفس قلب الجود و اللکم ملو رعایا افاق شرا
 المناصب و المعالی علی الاطلاق بالامتضا و کمال زمانه و فضیل
 او از جلال مله و الدوام الله بر کانت انما سیر و نیک انکان انرا
 المنیب ما زاده الالقا منی ابیا فکانها من صدقها اسمائه

باضاف الطاف الهی و کرم نامها در مخوف است و با فعل حسنه
و اخلاق منحنه مشهور و با فاعل مراد و اصل معنیها
انام و کافه اهل اسلام متعز و در راهها نظم و عناد و
متعول و از من الفخر خرفی نصیب او و فر و خط او فی سید
و نسبت عناد و اتحاد و اخلاص و اختصاصها با خدایان
مطامح عیون و مطامح ظنون برین است معجزه که از
قبض بطنان صبر متبرک و که مصدر با فاعل نور و مطامح است
لطف بر ذاتی است دم بدم بدل لطفی ما که در مرکز صفت
بلکه در آن تنهایی فی ملکوت ملک بر نور و استیلا از زمینها
برسد و کند و در ما بصفا و نظرها بصفا مبدل شود و چون
جانب نرد گواران از قدیم الایام با خلاص و اختصاصها
مشهور بر داند و هواداری ما را از کسوف مفاخر و ما
توسخ آنست و منصبی از اسلامیان و لا یبارک له انجالا لکون
دین و مضافات اعمال بر علی از قدیم الایام نام این بود
مجدد اند و بر نور قدیم ما فرضه تحصیل نور بکند و بر و طاهر او را
و ادکار مو اطمینان و بر معنی بعد حایه با موقوفان آن ناسا
مفوض کردیم تا سبیل با فضا و حکم متعلقات و نصیبه باطن برین
مستور

متعول کورد مشروط الیک بدین عوارض المعارف که از مضافات
البنیخ فله الاقطاب زین الاوانیزین الالکین و برهان
الکاسکین ارجوع الیه در هر ای مقام ماید و مراد از اولیها
(کلید که بر او منتهای حاکم مصل و بخار نوبه)
ایم هضم و امه عقد الاماره و البیاسه و از صیاق الکرانه
و الریاسه امین بصره الذین منتهای دعوانها الاغیاب و الجمادات
الغایبه قبول فرماید استیفا و وصول وصال و حصول اتصال از
حقال مجددی امده السنه اولام با دای از مهام قیام طیف نمود
فصل الکلام و لا یحیط و صیر ایحط ما یفنی عمال انقذ
عرضه در نظران دماله و در سال او مماله الکه حوامه من اللوحین
منوقی در قدیم الایام منصبی استیفا مصل و از اطراف و
بوده و اکنون مدتی است که سید تراجم مصاف و وادف صفا
نویسند عرفان در بابی محسن و حجتی از سخن است و جو امه اوله
معانی در سلسله او با من را مده و کونستون بکلذکاه امینجا در
که از طرف انحراف بنویسد عاطفی مخصوص کرده و بنظر را قیام
سود و ما واسطه که استیفا سخن عاقبت و محاسبه اموال برین
و کمال امور مجرب و استیفا از حال تزیین و دور از حال و تعامل

و در بدنه مالمون که معجزه ما در خداست و احوال از عبادت
لعمریه این عجب است که او را کز عمال و قلمه مال بی حضور و آ
خداست دور است نه رای سفر دارد و نه روی قاضی
کالفرق نیست بجز حسیس بدن عجز و لایم شد که
باب او اندیشه فاسد و ملامت عام الیون رای مایه او هم
و هم مایه بران و قواست که از فاضل بلیط المال هر ساله
مبلغ د و هزار دینار اطلاق فرمایم الله هم مال دنیا را
چنانچه خواهد شد مملوک در جواب سوال ما صد جهان بود
مقاله دلگشا و رساله جان فزا که در هر کس نور و خورشید بود
بودند مطلع شد و بر ممانت تکرار و حسن تربیت او را هر کس
کزی و هر نقطه از او بکنه و هر اشارتی از او ساری
و هر سطره ای از او هر یامد و اقیسوا نظم
تسریف ترف روح پرور جوهر زروان غریب بود
در بدنه من بر مبادا در بدنه اگر نه چون بصیر بود
و سه سوال دلیلی بر که در فقه کتابت و هر یک با او قدر
جهت و طاهر بر موحی قوله عالی لا یكلف الله نفسا الا وسعها
جوابی کبیر و از بحال بدین و بلیط معجزه بی عجز

سوی تکر که قطر بدن را همی بر خرمه نزد لورک الا همی
نای ملخی بلدی سلیمان بودن عیسی و لکن فیما بین فردی
سوال اول آنکه فرموده که در جنات زلزاله جان واقع گشت
که ارتفاع و اعلا اصع ضد ترک و وضوری که در
و مسامت با فلاح و جل جلاله ای کردی از ضد صرا
واقع و همدان از مخو حجاب شد و هم از م و اعز و لان
زلزاله السماء سعی عظم نغمه هر غم روی بد بار بعد و
شدید بهادند و بر موحی قوله عالی بوم فیما بین لکن
و امر و الله بهیماس با از غایت قلاز و کرب اضطراب و
لغوان و صحنه جلان نزد کوی قوله حل طوله اذ از لورک الا
زلزاله و امر جلاله انما لها عونه از ان مصلحت غمی و
کبری تواند بود مانع فرماید که سبب حصول زلزله می باشد
الجواب خاتم کربلا صغیر عباد الله و اوجهم الی و عماله در
اصح الله احواله که در کتب حکما و فلا سفته خاتم مطور است
که بخار است که چون در زمان صلیت محضی کرد و مسامحت
می باید که از او عروج شد بواسطه تقاضای بعضی از مصلحت

مکرده اما این سخن بلیغ را بار برید و اصحاب حقیقت صحتی بداند
چرا که همدن زوال واحد انزال بر موی آن الله علی کل شیء قدیر
بر همه بیافاد راست چه حکایتی بر اول قول عالمی در وقت
فوقهم الطور سنده باسی و سمع مبارک رسد پس بر این
طور وقتی که دل موی حقیق جا بگنجانند که بر وقت نامی
وقدرت الهی و انی باشد و یکی ادکال قدر زانکه او را بدین
جهان چشم ببلند و فرخ یابد قوله عالمی و لا یحیطون به علما
دین را حرف چشم بر بلند و بجزد باید و فرغ و حل لاند که الیها
و هوید را الامار از حقیقها و سنده و غفلها در او
وادی از دما و قدرت او قوی حکمهای او منکره و متواتر
ملا قاید و قدرت او منکره زلال از صخره تمام گناید
وان من الحجازه لما نبع منه الماء هدیة کرد و زبانی موی
و سون برداشته و جوده که بجمع از غفلت و کافر از اعاب
کرده و احوال ببلند را انواع مصاب و اصفا و نوا و معل
فرموده و بعضی مادی با جفت فرموده و بعضی با طاق و بدعتر را
گاه حکم ببلند داده و گاه حکم باکی چنانکه عقل و غیره و بعضی جانور
و حیوان

حیوانات را حکم باکی کرده و بعضی حکم ببلند می فرود آمده و
در دوزخ با یک سید ساقتا امن و سائلند بر او روز
کند ز قیام مقام غسل و امن و سائلند بر او وقت غسل
حسد که امن و احوال آن از مرکز عدل و سائلند بر او
و دل با بر او را از اطلاع نه و سائلند بر او و عقل
فعال انسان از در این معانی قیام و لیل انوار و نصیحت
می بدند و بخیف از ان کواهی می دهد و قوا صیقل
و دیگر آنکه خلق عالم در این عالم بی وفا و خالکان بی وفا میند
مختلف هلالی شوند و کر و زخم می یابند و همچنان می رسد
وی بریند چه برادر و چه درین در و چه در رفتار و چه در
و این همه موال و فکر و فکر می یابند و خرد از در این
عاجز است و افهام اهل تحقیق و او همام ارباب بدین ارباب
و خدای و سوال ایات می می کند و هم از فضل امت
با غصه و کرسی و لوح و قلم و محراب نور و کلمه و کوشش از
و مراد این همه چیزها سنده خرد در آن برکت و عقل در تحقیق
انبال سلسله است و زبانی بر مادی و بدین معانی با حق و معانی

به فضل راهی و غیر تصدیق کار می بگویم و تسبیح چهاراداس
و تسبیح چهارهنگام معجزات و تسبیح عمر و مدد و تسبیح شکر
کفایت نغمه بر بیان و بر اهل زیارت صاحب عمل اهل
و دیگر معجزات او که از هر من در همه البر و قطره الحرام است در
برقد رتبه و در سال محمد عالی قدر و بی شبهه و بلای و صلح
و برهان بی شکی است و دیگر معجزات انبیا اولوالعزم چون
موسی علی و داود و یونس و هرون و یحیی و زکریا و صالح و یونس
و ادیس و غیره و ابراهیم و نوح و یوسف و یعقوب و ابراهیم
و دیگر انبیا علیهم السلام این همه اظهار قدرت و امانتند
و تشریح معجزات آن در روح و خیر السن و مبروه انبیا و معجزات
و کرمه آن در کفایتی در آن که آنرا اینها استوارند
و ملائکه سلیمان در روح اینها در وقت و غیره یا اینها
و ازین معجزات اطمینان که قول عالی و از قبیل آلاء الهی
که آن علی رتبه آنها مفضلاً در روح و در بعضی و در تسبیح
و بعضی معجزات عاقله و شدید با زبان برسد چنانکه کل
نصحت خلوق بدلتا هم جلوه اغراض و بعضی بر زبانند و روحی
و غیر

و دست ایشان توحید و مبارزه از یونان و صومالی و صومالی
قواچی که بندگان خداست و زمین است و از تعالی و خفته
عرضه السموات و الارض و در بعضی غلامان او بدست
جوان و مرغ در دهوا بناده بی پروبال بلکه وجود هواد
میان آسمان و زمین هم قدرتی عظیم است و موهوب خلایق
و هر چه چشم عالم خدا در علم می آید در سببها بی باقی
و آسمان حیات و اولاد و نعمتی بی حد و زمینها مطنین و کوهها
قوتی جسم و بحار و خاکی لایزال و این همه با اندازه در یافت
مرد است و این مجموع نعمت و برود اعدان قوتی بر زمینها
و برسدن رسولان آسمان و عرفی شدن زمینها در یک زمان
در هفتاد بار و شاید که بسببها بسیار باشد و در هر یک
بسیار باشد و عرفی شوند هم در یک زمان و بیلا و انجان
هم عزراصل قبض کنند آن هم قدر عظیم است و شاید که در
مرا بهای است و فلها واقع شود و قضا روح هم عزراصل
و نیز الا بلایس در همین قیاس بجهل خلوق رسد و هر چه از
اینهم قاصر و بر تصور وجود ادم از کل وجود از ادم

و وجود علی بی پدر و از روی عصم فرزند چیزی استی را بگو
چون کجی و نیز از سنک بخواب و انس دو منضاد و ولایت
و نیز از چهار دست بر روی آمدن و انس ط و در همان شدن
و عصا تعیان کس و باز منن محمد علوم طاری عالی
ابننا طوعا و لوها مسکن و جوار ابنا طاما علی باز لغین
و نه هر کس بر زبانها نهادن و دست و پای و جسم و کرم
در سخن آوردن و بر عالی البوم نعم علی افوا هم و طمان
اند هم و نهها در حلقه ما کا خوانسون و دو رخ را که
جما دست انسان غضب و خصم کردن که کا در غیر من الخط
و اینکه در روز طومار در صلح بخیر او بره از قدر او آرد
بکی و آریسار اندکی است توقع که نظر غایت ملکی و کرم
ما را انقواند معقول و معقول منصف کرد اندکی بر حجت
که ملکی در این طوا هم قدر و ترا هم من سطوح و ا
زمان این در حلقه آورد و اکلام سوال و هم انکه فرموده
منافق است یا کا فر جوید فال که عالی ان الما فخر و الی
الاسفل من النابلی ارباب و لو الالما فخر است و محقق
مصر

نصالحی
که عمل زینت و در خجای صافا اندکی معلوم صدک کافران
یا لای میافانند در دو رخ و نایب که مو من موطن و کجی طوا
مانند و بدین دلیل نایب کس که کافره از صافا اندکی
و نایب هر دو طافه در غ سفا و کسکه اند و واجد کس در
ان معنی لطیف خند که بلج طبع و دقیقه ذهن از ضعف
با صد نوسم اول که کافرا غایت جها النفس خود را
در باده صلا کس کرده و منافق با وجود علم صدق
بین کس لا الی هو الی و لا الی هو الی که کافرا سندن
صلان و خود مراد رونه کس الی انداخته و دیگر اثر الما
رهنما کس دوم انکه کافرا بر خواص عام مفر و مفر
قره عالی و لیس سندن هم صراط السموات و الا زمین بقول
اما بواسطه جهلی که در صلح انسان بدین سندن ما را ما
معبود انباز کرد اندک و قره عالی و لکن حلوا اند او
ما و جود کس انداد خود را خصم مبلند و منافقان چون بر
طرفه لفر اینج و نه بر طرفه اسلام با نایب نعم امور لغوی

وفاخرام امور مسلمان میکنند چنانچه گفته اند چون بگویند
از زلزله بزنند یا بوس صلح یا بنی بر سر خیزد ^{بسم یکتا} یا قریه
ناری غرهبانه و عظم سلطان نوپوز برین طایفه و عادت این نظم
در صفت او روانند و صفاتی خود و نظم را در صفاتی
روا میدارد مولایم بعضی از صفات منقسم که در حیات
خلایق را بدان مورد خواهد بود کرده خوردند حوار الصراط
عبارة عما لا یمنه بل دفته و درم الشعر و صل و حله
السیفه فی الدرس لخط الخندق و امام محمد غزالی
المرط المنقسم عبارة عن الوسط الخفیة بنی الاحلاق المصنوع
و ناری غرهبانه در مورد فاحه که ام البنای منقسمانند
المرط المنقسم و در حق میدوید نازل شد انکه لیهدی الی
صراط منقسم و دیگر در حق انفس آمده و انکه الحی علی عظم
و احمد غزالی در بعضی از مصنفان خود گفته که صراط را هیلند
حلی از دو طرف هلاله هلاله هلاله و انکه بگویند صراط
والفرموده که چون بر صراط منقسم هلاله هلاله یعنی
داند که اخلاق محمد و معرفت خود است و صراط منقسم

اعتقادات را با تحقیق اخلاق محمد است که بخانی هلاله اند از
له و انفس و صفاتی علی دارد و اخلاق منقسم هلاله اله
و صفات شیطانی در پس باید که در اخلاق محمد از طرف او
و غلو عدل و عویله و سخاو و میان نهود و جانت و انفس
میان کس و ذناب طبع و غفصان شهوت خود است
و این اخلاق که ذکر شد طرف افراط و تفریط دارد و
خالی است از افراط و تفریط و هر طرفی از آن در و طریقت
بسیار چون بعضی غایبند مذموم باشد در الو سخاو و سب
کند او در مشرف و مصلح و میند خوانند و نالی ان الله
لا یجدر المرفان والوامال بغایت کند و انخل و شیح و سب
و شر علی هدی پس باید که وسط نگاه دارد فال علم الکلام
خبر که مورد او صفاتی معلوم شده صراط در لغت
از راهی که وسط باشد میان افراط و تفریط و در اصطلاح
قرآنی در بعضی مواضع عبارتند از راهی بقوله دور
بنامت خلایق بر آنند و الله اعلم منفع که بیرون از صراط
خو اطراف و ضمیر از هر طرف و نکند از راه و انچه در علم آورده
نظرونصفه عین محمد شکلند و اسلام علی صراط اله

(ملکوتی که بر فرزند خود خواهم جلال بفرستم)

فرزندم که در جلال انصاف الله معلوم کند که بخوار بر روی زمین
باغی از آن فرموده ام که در حسن صنایع و در کمال ادب و او همام
اصحاب فضل و جابر و افهام ارباب صنعت فامر است و در باطن او
تیر هفت و صفا و زینت بها ارجحان برین نموداری و در باطن او
بر برب و رؤوف از باغ خود در باد کاردی بلای خورشید
از غم اخصان در رخسار او هر چه حدیثها را غیر بار و کلا
ولا اذن نوحه و لا خضر علی قلبه لیس صایح و عظام با تو صفا
از در آیه حصار و طاریم جلا را و باینکه لم یخلق علیها فی البیت
صایح لاله او از عبادت لسان بوالشاه عنده و بنفصه از لیس
سرور در مسکن حضور و هامن حضور رسوده که صراحت
هذه جاد غلام فادخلوها حالین نظم
خوش هوای مدینه طماننا خوش نسیمی است این بلیست
دست مسامه قدر است طلوع از عزم و سر لیسار
چرخ مسامه و سایر بان درخت سایه بر سر بلند و هم
و خوش سخن او و صبح و مساخت او و سینه بیخ فرزند در او صفا
لرده و محی غلامان دران و ادب نه تا بر سر لوم و انجاد و
نور

فتوت و انصاف و حرف سواقی و قطیف عار فقام غایت و اسلام

(ملکوتی که بر فرزند خود امر علی عام تعداد نویسم)

فمنذ علی اصحابه الابدان که تحصیل علم و عمل فصل اول در این علم
و اصحاب اولم فرضی و صلوات و امری لایم الا اعضا و حوز عدت
مدیدانست که سینه ممالک اسلام و فتح بلاد مصر و شام ازین
بناضرب ایشان به اعدائش اتفاقا فاده تعداد خود هر یک از ایشان
بر وجه فصل و جزایر و معنوی خادم علماء زمان و جاکر اول
دوران امر خدا کند بر او در ان علماء و سادات فضل و کمال
و محذبان و خطه قران اصحاب و متصاعف خواهد بود و کلام

(ملکوتی که بر فرزند خود خواهم علی الطوفان نویسم)

فرزندم که در جلال انصاف الله معلوم کند که خصلتی که بدان صفت ممالک
و حفظ مسالک توان کرد و بوی سبیل از حرف مسلمان و حرم مسلمان
و امتداد جابران و امتداد مصلحان و امتداد تاجران
فرمود لیسار است و افامه حد و کما شاست از ان جهت
که خلق جهان متبوع و اطالوانان غلط است انصاف
و صنی سبیل و صباغ و با ترا هم انفراد و در حله فرهان
بر لاری و انصاف او رخ نماید سوار باشد و با اهد حکام

کام و سطوح منظران نظام اتمام در دل ایشان ممکن بود کردن با
امرا تدارک و مخالفت و غیره بود اندک میباشند چنانچه با عدالتی
جهان هر سه بر همان دهند و کرم باید به سازی در او
مطبوعان هم در بعضی نصد و هر جای که باشد از جنس و
مستحقه صورت و صورت نگردد هیچکس با هوای صحت و
خدمت او نباشد و اگر چه خواجه خواهی که عنان و امر و حکام
انام و اتمام در قبضه خود اوری باید که این مصالح در دیده
کتابت و سلب کتابت خواهم آورد و در زبان و خردگان
اول بدانکه جامع مصالح یعنی صد قول و حسن فعل است
و چنانچه در دینی عبادت و در دنیای شایسته گناه است نظم
راستی که راستی کردن خانم سلطنت بدست آورد
و سویی هم مار را در مار عاقبت کار تو کسند آمد
و دم با دشمنان که خود غاصد و معاوهد و طاعت دل و
تداوم با سستی بر حق و ملامت و مواسا است ستم باید
که مساس بعد از حق و انصاف است تا مسدود شود بجهت غنا و
ماده فساد گردد و از آنجا بخار و اقدام آنرا در دنیا ننداری
ناجانه میباشد و طرف را ستم در آنست با ستم جهام

باید که بجای باشی که در جمیع خواجه مفروضه علی است محمود است
خواجه رسول فرموده ان الله يحب التواضع ولو عاقل حبه و بیجا
و فایز دات و وزیر سعادت و در هر صورت و لباس هر کس
و بوسه او در وقت ملاقات امانت هر دو صفا می خواند کرد
و الی بدلی و خاندان خود راه دهد لکن در هر زمان و حکام
جلال اسپر از انرا و کرم را مصایب که در بینم باید که از ان
خود و محاصرت بلیک لیمان راحت رسانی و چون بر نور بخاورد
عطا منعمی کردی پس خالی ملامت و نود حلالتی مسموی و
اوقات اخام و آرام بر روی خاص و علم بسته داری علم دولت
منلوکس و نتر سعادت منجوس و امانت اقبال در عاقبت بنا
محبوس گردد ستم باید که از ستمه در نماند و عمره امانت قطعی
و از ستم خاندان و بدستگاری محرز باشی که هر کسی طرف امانت
دارد و در دنیا نماند نام و مزوق و در انترتار است و
مطابق با ستم حکم حدیثی که الامانه حق الزوق و الحنا
بخر الصبر هضم باید که از صبر نعم فانی این جهانی که خرد
و برسانا لجره ندارد اجتناب نمایی و از عفا و تلفات

که الضاعه کما لافنی ونوعی کن که طبع را از میل طبع باز داری که
لبا رسن شوی در هر دو رفد خواری و غل خال ساری کوفار که
هضم باید که بر اصهار نرود و جاه رسد و حدیثی که سدا
پوسته از سوزش ساجون نالی ضعیف و چون فروی نجف کند و در
دو جهان خایه و قاصه و مخذول و مجعول باشد و در مقام
رغی و در جانی ضعیف عروم باشد که سود را بسود و هر که در
خو عسود جلی اند بند خود در آن بند مکر و پیاپی بند خدایند
اهد و لعل و لا یجیب علی السقی الا با هله و اهل المعانی علی السلام
فرمود من خضر شرا الضم و رفع به نعم باید که در استاء بر
دار تو رفع جان تو می که سر خضر و از نا کفریه و اگر کوی بی
باید که عروس بر سر برده و همای او مجرب مشهورند
مانند و سر کفن باز آن بهیج وجه اجازت ندادند و عاقل
دو سر خمر از مکر و تر و سو و فحش ذات و ندران که توان بود
و هر که سر کفینه سنبه با آن نهاده است در ورطه خضر کوی
چرا که هلاک است و لیوز نماند و از سر غما اند سوخته و هضم
باید که مجال دعا و مصاحبه با فضلا کنی که غنا اما که کسب

نرو حیدم دارد و از فرید محمد ان صفای سیرت حسن
بداید و از ارباب علم و اصهار علم حق شناسی توان رفیع
و بالهذان من ارباب علم و مصادیق سیرت باید و از عاقلان
کوی لیم بی اصل اجناس باید در چه ارموالات و مواطیان
طبع خیر لوم طبع و خست ذات و نجیب صفات و قدر شناس
و علم امانت مشاهده توان کرد یا زد هم باید در هر حال
بدر و کمال کنی که هر کس نگاه محل چند از من اهل خست
اصحاب نرود رهید و هر که بصدق عیادت و صفا
و بتب و حسن طوئد در هر ابواب اعراض بر توکل کرد هر ایند
بوصال محبوب در طلب خود قبر رسد و غنا الهی محراب
و مطلوب او در اجرام رسانند و من شوق علی او در خست
دو ارم باید که از جوارف و نذل قدم در راه حق نیاید
و میوز غم و خرد و زوی سوزی سیرت هم باید که از رفیع
و استناد استبعاد جوی و از لبا و معنی اعراض کنی تا از رفیع
مفصح سوزی و از خصائص فری و نئی نفسی کردی و در جها
به نکلونای و در و منکای هر و سوزی که من نواضع الله هم الله

ارض نکر علی الله و صوابه
 نواضع کن که بای سبلندی
 که با سدل کرد و راز قوتی چهاردهم باید که جلوه مکتوبه
 یازدهم معادله و انوار تصدیق را مکرر کردی که بلی بیکر عدل در
 جهان سابع و در عا م ذیاب خرابی حس عمل بن روزگار
 خرابی سلی با دگاه که سبب چهاردهم سببها بان سببها
 و در دگاه ملک از قدم مدعیان انصاف و محکم است و هر که
 از حکام و ملوک که دوی مستقیم و ملک هم است از طرف خود
 نموده است و اعلو بنام داری و طرف سببها و فیض
 نهاده و همان انصاف دین که ظلم موجب هلاک ملوک عدل
 دلیل دوام نام و از این است که فرزند الملک بیخ فقر و
 بی شیوه الظم هر که دادند بود معادله اولام روزگار
 ظلم نام خود را عادی کن که رواج جا هستند از دین مال
 و هر کس که از خا مری عابد عرض میدانی از انفعی عا کل
 چنین گفته روزانصاف است که السبب با ملوک محکم
 رضی کنش کن شد امور کار مکن بند که دید بلی از روزگار
 اصابع المظلم و نور السبب افند فی الاجل مع ضلاله
 باعد

پاخند هم باید که وفار با به طبع و حاکم را در نور خلیف خود
 ساری و انحصار و تقاری با بگون و برداری و نوان
 و جرم عرمان بعضو اتصال و نهائی یاد لاهی خلیف هوا
 و ولا و عید و مودت و مغرب و صغیر و در و الرضا سببها
 و فخر و طام و جاپو با سبب بد شد خوی و فطام طبع
 ملسو کردی و در بان حرکت معندان و فک سمان سببها
 دهی و بناد که ناهی که از عر می صادر شود بلی بن سببها
 در سببها و عضو افراط و کوفت سببها و سوار سببها
 و سببها با سبب و رغبت و عید صبرم از عید و فام و سببها
 و اگر بر همان مطاع سببها خواهد از او در علی عدول
 فاجل العون سببها که سببها و سببها داری هر که سببها
 ملائک و علم الناس ما تجد من لذه العون سببها و النبا کما
 مکتبی کردی چه حکایت مشهور و قصه ما نمود اند که ما
 حلیه که در باب عوائی بود بعد از قل امین بر خلد اهل
 که عم او بود سببها که سببها و سببها با سببها
 و افجه اندای و کون سببها در خون خود سببها و سببها

مقابلت او نداشتند از خوف و هراس و صلح و پیمان مامون در
در وجه حال عدل و مخفی گشت و مامون در تحصیل این جهل
و سعی عظیم محمد و چون مهدی امام مصیبت و درود
متقاعد و مهادی گشت از عاقبت تو طی گشت و استنسی
مامون حاضر شد و زبان با عدل او استغفار بگوشه و بپس
غضبت مامون را بجان رانید از انضا من و نوح بالانسان
مبدل گردانند فرمود ما قدامت علی کفر غفول با مبدل
المؤمنین بدین سخن ذیل غف و انما ض بر جبرایم او استود و او
بصایب بدینهاست مدارد و نلافی و ندی و همدی
خودش اختصاص داد از اهتد بیاجد فاعنهها
فان کل عاصف اسلون ولا افضل عن الاحسان و فعل
فلا تدی السكون همی بلون و از انرا مدهر طوعی بازو الی
نرفد او و ابالی و هرنزولی را انسانی مقدر است
ادی الدنیا و زرفها گاس ند و علی اناس من اناس
پس چون در بر همه و جو علمی از شواید و ال مصعب نلسر و عصبه
عمه و مضمون از غوایل عن الکمال هبانه دلی که از اینج بابی دارد
دخی که خواهد عبارتی ندارد نظر در کلمات افان کردیم

کلی نیست روی که خاری ندارد نظر الی الفصول العالیه و اطلو
الغایه کیف استنبهم الایام و ادلهم الحام فاصحوا مما فی
الکتاب و اقرب منارهم قد عطلت و مقام نوحی کن که از هو
جمع حطام و حد صنایع ایام و خرفوات دینای فانی غمی کردی
و از طلب لذت و داعیه بهوار ذیل عصمت و داف غف در
بچی و در افاض احسان و از اغذایم و امینفا ای مطایع
نقوس و محصل امری حوا طریخان فایم غای که بران اهل زمان
لیکن از مواهب شکر بار و رفای اصحاب طو و مین لرا نیا بند
مکتوب که بر فرزند خود خواجه جلال عالم در روزنامه

فرزند افرا کم جلال منشی الله طول چانه بدبها بومیدک
که سکون روح و عمل فوج و ضایب زندگانی فیهها ما
عبد الله که ملا بس افخاد ساهان از دس او در ظلم و ستم
انام جور بالی کرد اند و در ولا نه ظفد خلق نیلونی
و در عالم حریف ایمان و کما می بخش و خصال از اد
و شمایل سبها نلی در لباس معاد حسن و جمال و انجند و جمال
باید و میخیزد صفی بید تقوی و کور عباد و بوفج ارا و اعلم
و از ادب و هرگاه از جاده خصال کواخر او عابد و در

خود را در نظام ملاهی و سهواً و غافلانه مصروف دارد درها
گشوده بسته و نظام کارها کشیده شود و دلیل ذهان
و زوال نعمت باشد و هر کس در جای او و همتی و قوتی
و قصوری پیدا کرد و عاقبتش نه اخراج و مجروح نما
هوان شود و هر که بر نور بدل و معمول عدل معروض
و خلایق جهان و انبای زمان را با بقاء و داد و
داد و با بحکم انی غضب فرزند و با اخراج و القای
خود جاده موافقت و راه مصادف و مسکول است
و سایر عیانت و مصیبتی بر سر قاصی و باقی انداخته و بر مای
خالق و رفاهت خلایق مکرسی و اجتهاد مروج سداد و دستا
بند و از بجا ملت سفاهت ملخ و بخرع اقداح بلخ و سزه
سواقی جابری و فرج جوادی سابقان اجنبان نمود و دکا
مراد از قضی ابواب ارادت حتمی را کلی بر سر و از بی سهوا
تقصاتی و تمنع لرا زجهانی قاضی شد التزم در کفایت
الحی بلطف و عنایت با منتهای مخصوص است و از زبانی با نام
و بکبان اولاد و اجرام قاضی شد حسن سبط او در بی بدیع
مکون خورشید و صبا و مرفوع دکا قاضی و از بی کسرت و کلام
مکون

(مکون خورشید خود امیر شهاب حکم شر و الهوا در)
فرزند بسند شهاب الدین معلوم کند که چنین اسماع اماد که نه
ارباب فضل و بلاغت و اهل ذکا و صفا را از خدمت دور و
خود خود مهجور کرده و جماعتی که بسفاهت و طغیان و حماقت
و عدوان معروضند بر خاص دولت بر محمد و سایر نفوس که در
قول تو ایضا ترا فضول در دعاغ صمانی است و بحکم اسارت
ان الان البغی ان را در امتغنی ارجاده عمودت عدل کرد
و حسن حال تو با بقیه حال صید سلخه و آخر و عارفان اراج
افعال بخصیض اید بار آورده و از نفوس و جهالت و بلبه و حیما
که در این با مردم طریقه حلت و حلال و حلال و کمال معلوم
می آید و می ترسم که لری صحت ایشان و و خاتم و غیر ایشان
از هلاک ملت و دین و دولت براتی و عدل معالی را از بد
استفاق و جاهل و قاف ان نظام داده ام بحال صفت لشیام
و مال و مال که در از مملکت تعرفت و عزم فینت حاصل کرد
الکود سن تابی بر همتی او با من سر می که طراب سکون می آید
به بند بر او اسرافند و هم من نقصان و اندک اندازی و ملک در هم
مال صحرای مکن و قدر بدی بلا هم را در مملکت از نفس سوم

دعوت صاحب مذهب خود کنی و خوشتر از آن در دفع انسان
بیشتر و صندج حیوانی رساننی و از خصایص هفت و در آن هفت
در لاجال و سمنک اذال قحط سوسو کسی که هوا و بیاسند کند
در اول چهار اجزا است که بگرداند از خود غرض نه ما
که از مملکت را کند بی نظام فقیر بماند افتاده بلند ز دور
عمر با جبر دل کند با سرور و کربا بقصدی رسد در گذار
بر آورد بگو بال علمش مدار و کوعالی را شود همچنان
بخدمت چه صورتان بنید میان مفاصل پنج و پنج کوندست
در پاست کاسای خوردن و اگر طالع را از بد زوده افضال
و غم اقبال رسمی سخن ناخمان مضیق و برادران صفت در کوشش
و مواعظ این صفت از او در جبر بگفت و گفت غمشند پرورده و در وفا
عصمت و عبادت از ارباب حرام و افعال نام مصون و
دائمه بجزان و دل بنویس سخن در میان بنی اندک
بستوناد لب تلر در پس و این مواعظ که در بهر را نود و در او
مردی بخند و در حق صبحم تمام شکسته بر هم تمام مطالون
اول بدان ای کس که خدا و بدان همه را میباید و قیاس کردن
و اجرام و همی که شکر انعام کرام نهند اجمال اول کمال انعام
م

بل هم افضل خواهد بود هر که او شکر نعمتی نکند
نعمت خود زود شود بل و آنکه را صبر در بداند نمود عینش بود بل اول
دوم بداند خج کل و علا ترا اهل نعمت و اصحاب خود و در صفت
و اجز فرموده و زکوة و حجت اغریز را از جوان غنا نواله و
و از تخانه صفای ساله بدست افتاده اند همان بر طرف قبله
عازم و بسفر بجز حازم شود تا عمل او را در سبیل او رود و آن
نقصی که با خلاص شود و بمن این صفت بپوشد صفت خود بود
و از بر دل خرد که اگر کار حق که کار خیر از امانی و در کار کمال
بر روی او و صفت الیوار و صمد الی صبار کاهه که در اند
لغو صواب بر هر پای هر آنکه در سفر توان یافت
هر که غوطه خورد در دریا صدف در قفسی شگافت
بیم سخن صادر و بد در کوشش و دل از ان صبار از او خور
معموده و افضل الخفاف و لاشه ها و قل لها و لا یما جهاد
علم با معوز و در خود را بنویسم بر او خور که او هر یک بی ملک
حدیث نظام بگرد و همچنان او را بصدقند بند پر در عهد اند
اگر خیر العالم و الادب لا بال اصل و البید علمت اصل افتاد
علم اند که طایره و فارمید علم است که طهر امانی است

علم است که کاخ کاسر احمد علم است که ربه رحمت
علم است که زینب جمال است انرا که زعم بلند مبارک
اورا بجهان است پاید بنم خوشتر با جانند و هم فرود
که در اندک کفر همه می بیند ارد و از در فرج اشرا کین در فرج
از سخنانش نخل و کد اخه نوبه حل باشد که هر که چون ما بیج
دعا باشد عاقبت بر بال اقبال خود خورده آید هر که از امری عدل کند
نود اهل کفر بخت خود صدق پاید کس که صدقش بدین است
دین برین بود ستم در هنگام حوائج برید و قهر حوائج
مکن در ایام بری حوائج مکن بهنگام غم سار مانی مکن
هضم در خوردن طعام امر او مکن که فیض ماده امر او مکن
اعراض خفاجه جالبه سر فرموده لا یصح الثمره والاصح الوجوه
دم خوردن کسوی را بنده ز بر خوردن بر روزی صد مبرج
چنان خورد که در روزهای کمال در باران باشد حلالت
و باید که کله خوردن و می میانی بدانی چون سوزان هر که
طعام بنوی خوردن مغول باشی هضم باید که از بار حرمت
مانی که خورد و چنانی بود عالی بانی و هم از خلال حرمت
خلی رسته مانعی در خوردن از بیوم و احرام و تحمل و الامان کند
و لکن

و لکن دانم که زینجان بداموز و ندیمان غریب سوزنرا لکن دانم
امیر علیه السلام فرموده اوص صبر من کل الیه یا بدانم که من صبر است
کریه باکی تو را بلند کند اقبال بدید بلند است
درد ایروا بدید کند و از خوردی باید که نهان می
و از خورد کار خود وضوح و استغاضای و در تو میند عضا
بمال مکن که از اسراف کنی زهر باشد و از اعدال نگاه
بازر بود که با هر چه است و چون و زانند از خویش برزد
نعم مهان و مکنان که زول فرموده الصیف از انزل نزل
بر زنه و اذا ارحل الرجل بدن نوب خوفه و در اطعام و الا
صیف استبحال کن که کفرا الجمله فی البطان الا فی الله
انباء نرویح المار و نجهز المیت و العام الصیف بند
در باب کنز که نغمه هفت کین نعمت و ملک می رود در بند
بازر هم عاشق شو که الر و فاق باشد بجان نر زنه و اگر
نفاق باشد جان را با همد غنای معال دوستی کن
که صلح و میان بجان نرزد نعم مال و عز و جاه و دو
بریم در له سلطان نرزد لغای قهر و بدبار نغفور

بناز و صفت در بیان نبرد منوره که نریاق معادن
 بزهر مالک دوران نبرد دوازدهم در جامع صیقلی که
 هادم زندگانی و ماد و متصف و ناولی امتیاز اعلیٰ بود
 و ابانایا که الحز و و طها فاهمی الاصل ستم الارام
 و الاصل فرطی الالو صفا فاسرافه لعمری الهوام
 نبرد هم چون نرماه روی باید بجلز انضمام و انحرافها
 باشد و باید محای طلی که بعد متبنا و عد و متبنا و طها
 و سعت فضا موصوف با سدها فخر اعلیٰ فخره و صراحتها
 قدم بنا و و طها هوای و عد و طها چهارم هر روز
 فخر مرو و امیر و نماز که از کار کدک لاسن سبوعا
 ما نخدم لیسار لومهاش که اقات زیاد دارد نماز هم
 چون در معر که کارزار اقی باید که نهور اید و بیعت
 اید خود ساری و خوف و همت و هراس و طوبی
 در دل خود راه ملک که سبیر لوانه در سیر دل و دران دران
 هفتاد و نوزدهم که مال و قوا آوردن معال ملایک
 و جهل که مال را در راه نکل مرفی که مال فانی فخر
 معال نوزدهم سب طلی سیم و در صفت ارباب معال طلی

و زدی که بد سواری بد سوارده باقی باطل خرج مکن که بفر
 حال مردم بی نیاز است و بدترین نیاز صندی و امرا را
 مقوم و انداز نیاز مدهم دار که هر چه صدای او را شنید
 بر بندگان نوم باشد و لا اله الا الله الحی القیوم که هر
 اقی را سبب است و سبب روی امرا است و او سبب
 نفس را بر بخاند و عقل را بر هاند و زند را بر اند بلی روی
 که اصل جاد جراح است چون زیادتی بود موجر هلا می باشد
 جراح از خود و عن دلیر و بلیکن چون زیادتی در
 نفس هم در امانت خاند مکن و که فانی از الله ما هم از خود
 الامانات الی اهلها نوزدهم خود را بر بر طریقت و حرم و جهل
 زینت فخر و زینت و لبای بدار حاصل شود بدار و بدایه
 که نبی صلی الله علیه و آله بدان فر فرموده که الفخر فخری است
 می باشد اول بود دوم تسلیم سیم صفا چهارم رفاه
 ستم غلبه و ارکان طرف ستم چهارم اول نوزدهم دوم
 سیم نهان چهارم صدق و بی توکل ستم نظار و ارکان ستم
 ضامن اول علم دوم علم سیم صفا چهارم و فایم ستم ستم
 اخلاص ستم باید که دل که خلوت بخاند الحی است نوزدهم

کردانی و بدانی که بخشد لونه است اول دومی عادی و آن دومی
عوام است بایله که وان از موافقت باشد تا عاقل دوم
دومی سهوئی میان مرد و زن وان از اندکی سهو بود تا
آخر نقصان سهو است سیم دومی لیسق وان میان پدر و فرزند
از مهد تا حد جهام دومی صلی که میان خدا بود و کلام
از وقت کساح تا وقت طلاق سیم دومی طبعی بود چنانچه در کتاب
باخوانان وان از وقت عطا دادن تا آمدن نسیم دومی
باشد میان عاشق و معشوق از بدلی نادوری هم دومی
معرفتی وان از وقت میا و نبود تا ابتدا و هم دومی غیابی
وان از اول باشد تا باید سیم و یکم باید که نفس را منجمه کرد
و از نفس آماده محرز تا می که هر نفسی که قبل او تمام جسم
و طبیعت پیوسته است تا طایف سهو است و اسیر غرض سهو
باشد و از امر باری تا عاقل و حکم صفت مرده مرده
بود و در حد جسم عظیم آماده و سهو از هوا و هوا و به
که قمار شدن بسوا و رافع صورت فایز زندگ کند و در باز
سفلی بعد از عبادت از آنکه ملائمت عزیم بر شد محو
بر افعی دلی و افعی و برهانی تا سیم است بعد از مجاز طایف

عقل

مانند دور در مقام نورانی بلبر و سم باید که در عام غیب و
و ملک و مملکت فکر کنی و محسوس را از معقول جسم را از روح
بسامی و از عالم سعی عالم عقلی که وطن اصلی اندر صبح ملک
و بر همونی فکر کرده بین عقل عملی که این چنین سهو است
غیبی که از ادراک غیب و در واقع نظیر منور محو
صنعتی سازی بلبر و سم باید که دل و دماغ را از تحولات
و مشیها از فاسد مضمون داری که حق عالی اول ترکی که در
وجود اشیا پیدا کرده دل بود و حقیقی از حاکم اند
که اول ترکیه را می خدایچه بنصره که در قیام بر آوردن
چون با یکی اول ترکیه بر می بلبر و جهام بداند در اول
سه تعبیر اول تا عالم دوم تا عقل سیم تا کلام حاجت
عقلی که العلم عینه بالهین و العقل عینه بالعلم و اللها عینه
بالعمل سیم تا عالم عین کلامی با در رفت و از علم کلام
عمل تا اجازت بدی و جهات مهدی مخصوص کرد و بلبر و سم
سید طه و اما وصفات الهی را در آنی بر و سم باید که بر
عقل محلی با می العقل جوهر مضمی حلقه است تا اول
و جعل زده و العبد و غیره موده او که ما حل الله تعالى العقل

و بدان که اینها از صیغ و معنی را از صیغ قرون کرد و اصفا
نیز فعل را بر پنج قسم نگاهداند اول فعل غریبی دوم فعل
طبیعی سوم فعل عطائی چهارم فعل موی پنجم فعل نرفعی
عقل غریبی هر خلو را بود و صلاح و فساد در آن متساوی
عقل طبیعی آن بود که با عاقلان نرسد و جهل کند یا همچو
ما نا و خردمند در هر و اما عقل عطائی خاص موصوفان را
بود و کافر از انبوت بود که یا همان نکل دارد و از عطائی
که حق تعالی موصفا ترا داده است یا معرفت درین میان
بدان حاصل کنند من بعد می آید و هو المهدی و من تفضل
فلن تجد له ولیا مهتدا و قال انما اولو منتهی الالباب کل
نفس هدیها و لکن قول منی لعل ان یضم من الیه و التامین
و قال انما و من بعد الله ان یرحم صدقه للامم الامم
که در رافع عقل عطائی موقوف و عبادت الهی نوزان کرد و اصل
بنوی خاص پیغمبران را بود بدان عقل قرون بود میان پیغمبران
و امتنان و اما عقل نرفعی خاص محمد صلی الله علیه و آله بوده و هیچ
پیغمبر یا او در آن عقل نرفعی نرسد که به عقل طبعی
که در حق تعالی است بدان می رسد و فهم باید که بصرف

منصف

منصف که می و صفی که اولی است از جان است که با هوا
بفرجه او نرسد از و هیچ حاصل نرسد و چون نرسد یکی را منصف
ان باز پس دهد بگردد است که هیچ از آن را اولی است
و حدیث موقوف اول آن موقوف است او موقوف طاعت
اقتیاد است که موقوف است معنی است جمع است با موقوف
قال حالی انما عضا الامام علی السجود و الارض و الجبال فان
ان کلها دیر مالی است که ما جمع طهارت با بر و حال
قال حالی قیوموا صیدا صیدا مرفعی که هر چه نوزاد است
و صادر بود در مقام حاکم و معلوف را هیچ است و موقوف
و رعای حیوان و معدن جوهر نفیس و مجلس و کعبه حاکم
بیان و متع سبیل حاکم و انشی الذرف و ارجل
عرف و باد ماده عفا و و بطل عدل است و موقوف
السلام با از آن جهل نوزان خوانند که بصرف نوزاد موقوف
بود عوامی الی الی الی الله در اندیشه صفی مالکی موقوف کرد
و نوعی کنز علیه نوظنی الی الی حکم او ظاهر کرد و موقوف
حیوانی و لکن در بعضی از اندیشه صفی است که انفس را
موقوف خوانند و حدیث موقوف و فواحد و ارف او ظاهر

و آنچه در او با قوه موجود در فضل اند و مراد محلی خود بود
ان در او نام قدر نفس و صیحه الهی و مجمع الحرف و مملکتی الحاملین
گردد و در دل خدا مقررده لا یعنی ارضی و معانی و لایستی قلب
عبدی المومن و نزد خدای مملکه قلب المومن عزت الهی الا عظم
و ازین جهت لایبدا لله و الله العنی و بیدار الحام و مسجد الاضی
گردد و اگر درین مملکت دفع توانی رسید جهان ملک لرزای
حیوانی برزخای روحانی علیه لید که این نوع را نفس مکره گویند
و الرضا هم بواسطه غلبه نفس درجه او دار و ورطه نام افی از
و خاصیت عاقبت و فساد احوال خود هر اسان با من و عزیز
تا نفس توأم رسیده با منی که نفس توأم است اینها از اینها
احوال و لغت با فعال و تصدیق با منی که همونی است و لید
نفس مملکت رسیده مملکت همی باید که خود را کمال مراد
انسانی رسائی که انرا کامل بر فتنه مان و علوم مکان از انرا
فکلی نفوس علی بشر است و هر که بر مدارج عرفان معارج
و جملان عرف و معبود کرد و در لذتی رخسار و انقادی مملکت
از خوان وفا و احوال صفا لید که لذای استهوانه است
فی الاضجران که خلاص با و و در آن مجلس قدس و محفل الش
و نفوس

فی مصلحت و عند مملکت مصلحت است انرا لید و لیس
ملاک نفس و مملکت خود و خواب و شمع افداح مراد با من
و فاعل لید و از اینها ستمی که صوره ادواح انحصار است
گردد و چون همایون بر و عتقای فاعل کس طالب الهی است
و عتقای حکم امدید و هم با الهی لید و انقادی مملکت
و زانف بومیند و بر مقصد دل و مصلحت سولگه نمانند
همچنانچه در و لیس لید و مملکت بی شمار است و لید بر در ان مملکت
ان مملکت او را من خودی تباردی و با او بطرف مقررده
حیث کار لید و او را از صفای عتقاد حسن عتقاد خود
بیا که همان و مومنان بر لید احوال او شخص مملکت و او را در
محل کس می منبرج که بر میزد و لم با به با سید او را خوار و بی
داند با منی و الرزخ مصلحت و همونی است با سید خواطر او را
بدینا در و با منی و چون همان لید خصم را در مملکت و ستمی
و لید هم مملکت لید و لید خدمت در همان جا زیند و در طرف
خدا مملکتی فیض نماید صلح با منی از خواطر الهی هر که ترا
در فضا عتید و در نظر من است این سخن از بدین مملکت در مملکت
سخنش تلخ خواطر الهی و لیس مملکت بیام جز با در مملکت هر که لید
و در مملکت لید و مملکت و عتقانی مملکت در مملکت و عتقانی

نیکو اندیشه کنی و بنظر ناف و پای مایه در و وضع نین
دین و غیره خود بر بدل محمود از جمله لوازم توحید و در او انعام
و هنگام مقابلت با ملت مبارک فریبانی و فریب درگاه
زند با جنایات و خرم کنی و از باده تهوره محضه هلاک اندک
جوت و در تمام موافقت بر اجتماع اولیای انعام از مردمان
نهرت بار و دلبران کارزار بجای خود و ظهور مذهب
و جانی طبع سنی بقصص طبع مبتدیان مناجیح خلیف
منابع مذهب و مناجیح لورس لیکر است خرد سنجیدگی است
تهد و بلند یک عقل بلند جنون و تهور معنی کلبه
سعی کم بدانند بر زمین خصلتی و تهور و خصله ملول و کلام انعام
عدل و انصاف است چنانچه حوالی فریاد این الله ما هم
بالعدل و الاحسان و ابناء ذمما الخری و تهور عن الفحشاء و المنکر
و البغی عظیم لعلم بندگان و عدل در هر جزو احد است اولاد
مال و عدل در مال نکه هر چه از وجه حلال بدست آید میبخشند
قیمت امانت دکان بر رعایتی که هر چه بنام سنی رعایتی غیر اندک
و محض بندگان و هر عطای کمال با تلافی و ربا و مذهب و تهور
کردانی ظالم با تهور عدل کفر که تعالی الذی یفوض الامور لعم
سبیل

فی سبیل الله لم لا یلقون ما انفوا متنا و لا اذی لهم اجرهم عند ربهم ولا
خوف علیهم و لا هم یخزون و تفرقه موده با ایها الذی یؤمنوا انزلوا
صدقا لکم بالحق و الاذی کالی یفوض ما له شاء الناس و لا یؤمن
بالله و الیوم الاخر الا من تصد بکما عطا
کو کالی هم از هم توان که بر و فواید کسرا بنده فری و کفر غریب
دو عدل و کفایت و ان نیکه زبان را به عبار صدق و بر اندازی
ساری در هر چه بناید کفایت سازدی و در آنچه باید بود خالص
نداری و هیچ کس را تا و محبت و میناس و منصف نکوی ابدان
قد که شر و اربابند و از طوره حق عدل و لایحی و لایحی و لایحی
سعی که بهر خودی و غیر خودی که مکان کبیر و خودی جانها را
سبب عدل کردار که بی لیاقتها ترا بقصود مبتدیان و با صبر
و تفرقه مذهب انعام و مساوی و فصاحت و کوی و عدل و انصاف
حلال و حلال تری و از مردم فاسق و فاجر نصیبی باز نگیری و عیابا
در کتف و عیاب لای و در دیویدی و خودی انسان سعی و در
کارهای خدا بقالی نصیب کنی و از خدا انی عالی در کتف و بیانی
که هر کاری با جهانه هست و در طوفان در جوار کتف لای و طرف
دیگر و رعایتی و در بیان روی عیاب محمود و مسکود اندک سوراخ

نعم انچه الا تضار و افتصاد مسانه روی ناسد و بگویند منکاران را که
تا حد خود نگاه دارند که چون انچه با و ننگد با و نساخ کردند
و در حال و جاهه هم وضع کنند و از ارباب آزادگان رسانند و کوفتند
بر اینند و در کارها و مملکت اری و غیره بیدارند و اولی و اولی
اگر بنا بر عهد خود مملکتی بر او نهند و اهلان در خفا و ارباب
به بیخ بصره سلطان هم و ا دارد زندگانی با این همه
دگر از ارباب عدل الی انکه بی و عیب و فقر و انعام و نیکو
و دروغ و حرم و حصد و مکتب و جابلوی و پیا و وقایع
و جفا و استعار و در نا خود نازی بکلام و عفو و صدف و عهد
و سخاوت و شجاعت و امانت و قاعد و اطلاق و عفاف
و ربا خند و جفا و تواضع و وفا بده خودی ما از جمله فلان و غیره
عادلان کردی جوانمرد و خوش خوی و نجس باس
چو خوی بر تو مانند تو ماعلی باس می دوم باید که بلند هم و عالی
مانی و کارهای خصلت مشول کنوی و از وجهی که رسد تا خود
بسیانی و خود را بستر او زار بود لیکن حد کن زد و درونهای بی
که پس در روز عافیت بر کند بهم بر مکن یا توانی دلی
که ا هم جفا می بهم بر کند می مکن باید که وفا دار و بگو کرد با می که
در حال

که سر جمله طاعت و برده قیام از وقت و فاکن و فاکن در اول سفار
پس از آنکه از ۳ و فاجیم اید و وفای بر نوع اسناد اول که هر از
که کمی ترا و فاکنی و عهد را نکتی و خلاف کنی و اگر در نگاه دانی
عهد رنج بسیار و غیره بسیار بلی خود را از زمین خود مصون کردی
الن عهد را که بر افروزی خانه خویش و در بیان سوزی
دوم آنکه کسی که در تو کن نیکو بود اگر چه در توان باسد بوسی و عهد
که آن فصله در تو کان در تو پیدا و این بدیاری در عهد هر چه بود
چهد کن با کام خاطر و دست تظن بگو و فاسود در رسو
سیم که خود از دولت و نعمت الهی جاه و تروی با فانی باسی با جان
بدن داری خجالتناسی و در غلبه و حضور ناکوی او با نمی و در
و ملا و سره و ضمه دعا می گوئی و در وقت بیک می از حد
هر آنکه بر تو دار حق الی فواموس من در هیچ باسی
می و جهاد هموات و زانی هم با بغیر نکتی می چو اگر تبت کافرا هر
نگاه ما خود کردی حد همکار فاند و من خجرتی و الوار کس طاعت
واقع شود و زبان بعد از نصح و اعراض و بیانی بسایند و مرد در
احدا زیند ز هزاره مضمون و بنظر بدیان که گناه بد و غیر محو کرد
پا بعد از می ظاهر داند باسد با افرا و نصح و اعراض و نصح کند و غیره

گفته جان منان از شدت فراوان لب برید و دل غم بیه اندر برانند
برین نوع باشد که از این فراغ براند زین جانم از این منان
و از حدت فرقت و شدت هجرت از قریب بر روی و از حورید
سکون سستی مانده اکنون درین سرای دنیا که خطی نمود و مظهر
عزیز و مقام عبور و مهبط نفوس است محمد الهی که بوقی ساعده
ساعة و لحظه لحظه طارمه بارگاه ما ساجخ نرود ربه ابروا
یا نوح شر آمد و هر ملوب را مرود و هر مضمود را موجود می بینیم
و ایام زندگانی بی طری و کامرانی می کند را به اما جسم اعتباری غیر
با اولی الابداد در مظاهر لغت رای من ایات ربه الکریم متعین
نور الانوار بعد از نورده من کلام می گوید در عالم صمد که بعد از روح
می باشد مشاهده می آید و بعداً و معاد و اول و آخر هر طرف
تخصیص می کند و بعضی اهل علم می بینند و می آید و علم انوار می برد
که مجموع لذات خبیثه و اموال فلیسه و عالم لوز و فساد بود بسیار
و موجودات جهان از معدن و نبات و حیوان هر در معرض زوال
و عمل اشغال اند کل شیء ها لای الا وجهه و کلام با تمام اطلاق
بدین معنی باشد بعد از اینست العالم لزه و الارض قطعه و الافلاک
نفسی و الحواد و سهام و الناس هر طرف و الله الوافی فایز انفسی

از سینه جمال با کمال آفتاب جهان است جیفی خرم بداند و دران سینه
دوران و بکاره جهان چگونه اند که در این کور چون بوم است
اورانوار می محمد است و انکه را لوس هو من چون سینه است
دشمن نمود و منار خلد است ناری این ضعف و نقصان را در حلق
و جلوب و میل و ضلالت و کلام و لیس و منور است و بدید
سر و کس منان و بحضور و محتاج و کلمات در قشمان او که هر
رضای کز می و هر فعلی و صلی است و آنچه در باب مریض اعمال الهی
و مذمت اسباب دنیوی فرموده هم سله وجه ساینه که کرد
این فلک دوار و قطب لیل و نهار سوم قصر فیض و ایوان خفا و انوار
لی نیازی بر داده است و حصد خردون و توفیق فاروق است
گردانند مکن یاد فیض که فیض است مگردد که خفا فان که خفا فان
حالی چون عمل قابل است کون بیضای دین پر و مواعظ دین پر مولی
گوده رعایت خدای که و دایع خالق اند بر قدر محمود سید اولی
و اوقات و ساعات با لهما خوانین میراث و اساعده ضیوع خلد
و کفایت مظلومان و اهانند طمان مرف می کند و الرصی و افاض
و اما بل عصر است و هر نافر که از آن طرف می رسد بر بدن می مالند
خسته را اصل السای اوست دین را محض دو نماهی او است

منوچهر از رسول انعام عم و فضل جسم که بر ما میان چون فیض علم عام
که با ستم داد همی علمه مدد فرماید وانی ضعیف که داع محمد است
بر جان جهان دارد از کونه خاطر مبارک فرود گذارد و منوچهر بر
کردند که بعضی فرزند ان را بنام هم دادند که هم و منوچهر هم
بر غما داد است و حضور ملاقات را امیدوار که بمن قدم ایسان
کنی بر ما کس کشته فرزند ان غما مبارک از ستم سعادت منوچهر
و مواصل برهان از اتصال علویان خود ترناید است و السلام
(ملکوت عمولا با عصف الدین جلاد می دیار سعادت و معاد حال خود)
مولانا ای عظم قد و الاما تل والا فاضل معدن الکرام و العصف
حاوی العلوم الطلیه کاشف لادب العقول نام مصالح الجاد کافی امور
ماهی الطم و فامع الضاد زلال نام مینر الحلال و الحرام مولانا امام الله
سلا می چون صبح جاز بخش سلا می جزئی انس روان بخش
سلا می جانی فراور روی لدار سلا می روح پر و چون لب بار
نخواند بعد ها معلوم کند که چون را وان شبار در زمان حوالی بر موجب
و نقتل آبه نقتل در لونه انزال و طه اعمال منواری که بود و آن
د قایم اصال و فایح اعمال بر مضضای و نوجوا الی امه نوره ضوحا بایستد
و خرقه نسوی را از وضع دنیا باب اناب و نیاید قطره شده و دل را
موظف

بر غظه و الرخر فایحرا از اوزار انملبار و انام و صحیح طام دور گردید
و بدین واسطه کل عرفان و سلوک ایمان در حق جان و باغ روان می
سنگین کوفه کوه غمزه جو عضا و نهال باغ نلثغ و زلال جوینا
بر اعم حضرت عام دانست و اصدا و قطالم بر اذ در در ما بر بود
و از خوان فیها ما نشیوا الا نفس و نلذ الکلیان نواله نوال می رسید
و هر چند له می مد ایهان نغم و زخا بر دو لم زبانی شد و تصور انما
و نغود اهالم معهور می کس و در علوجاه و زخا بر در بهای می
که نرف کس نشیوان منصور شود و زیادت از ان عمل نکرد
کو جرد روی فماعت سالتم و چه هتم میان کس خفاف
هتم نلکه دخل کابیات نلذ خراج روزگار بالهاف
تا وقتی که نالد دولت و فرزند شهنم بنای سبادت و کلیل
سعادت صبح کس و درگاه بارگاه هم جمع علم و مبلغ فضلا و محط
رجال و ملاذ رجال و مهربان مظلوم و مصلح مردم و صلح انرا
دین و ما من احسان کف و نجات و ما بر بر نایب و مقصد
صغیر و کبر کس و اهدا انی و نلس که مد فر فر نلغز اند هر بل
سنام ان صغیر کسای مطبوع و رساله مصنوع در علم معقول و منقول
بعباری عقل من و نظم و نری انی لکن تو مستدل و پیوسته با فاده

بسته و نه خسته ملول نمی باید شد که عاقبتی بین و فاق و حرامی
از غلصه اسباب کامیابی از عبادت کم زدند هلاک فانی مع العسر یسرا یند
شاد بر اینم که در پی بدی نیست شادی و غم هر دو ندارد در یک
خوشی دل زانم که دل غمگین کامد غم سبب خرمی است
تطم
کار عام چون ندارد انظام غم محوز کربت کار انظام
هر که در احداث بناسد صورت انده او شد مبدل با برور
هر نیمی از ناری در پی است و پس گوهای بلجورادی است
امیدوارم که بیهوده و سنان اصصاع و اربع ایران چون کشتن است
صبر اهل عام گردد مکتوب نبرد خود ایمان الکریم
خردند محمد انبیا الهی باید که اهل الحلی نیاید در از خون نوال
وزلال افعال خود دو کزدان و خواص و عام بلده جام و انظام
از بحر انعام عام ریاض ساری و عزمه دامغان و کوه سمنان را
از نواح حدیان و نراد و سوار و ملوان گاه داری و زمین
شخص را با طهارت عبادت و هجرت سوار مطیع از هزار و صدها
و انوار کربانی و مصلحت امام معصوم و مفید مبتدیان و انوار
جانب و رعایت کربانی و شهید کربانی و سبک ساد ما نی در کربان
بلخ بلخ نکتی مزویان و آره و باوردن بجاده داله اجور لمان
و ظم

و ظم تو از وطن مالوف و مقام مصر و خود بجای کرده اند و
تقیفاء و حیف و پیدا و نبرد و شعاف دامان و شعاب
ساقه فاد و طن سلع اند هم را بلطف جیم با و طان قدم تا
ادی و نصیحت رهل و اذال عقل و قطع مواد و حل و لغت
وزلال غایت عهود مند و دل داری و در قطع و وصل و رفع و خف
و ابرام و تقاضا و امر و احکام از هر که بلخ و جبر اصحاب عدول
عدول جوی و در مال احوال فرعون بعود و شعاف و شعاب
و سداد بر سداد و عباد سداد نظر کن که سید شفا و طبع و عباد
سعی و تعذیر خط و اساعذ طیبان و اعانه اهل عدوان
و فعل امتداد و قدا سراد و کفران نبرد و انهار احمد و سفا
دما و عباد و بعد فری و بلاد ملعون ابدی و محوس بر ملک
گردد و از دایره سلاطین کامکار و ملوک معدله تعاریف
در فساد و انوش و ان با وجود آنکه در سلاک کفر با ان منتظم
و در با کفر نری با ان جماعت غمگین بوده تو امطر حصان انعام
و رعایت کام نام و قتل فصد و قطع مرده و امینصال جادرا
و اعدام فاحران و اعدان سلاطین و اعدان کربان و نصیحت
و عبادت بلخ خود و احسان و محاربه شعاف امن و امان و انعام
طاف و موهب روان و ابلخ ایران مکتوب از کان و محضیان

حرم قطع منازل موصوفه و مراحل محطه می کردم و با صفا خوف و خور
و اکافیم و حدی می ساختم و می گفتم که عهد نامه و داد که بر من آحاد
مرفوع بوده و سلاطین اهل ارض که بخواهر اختصاص ملک معظم انرا بر من
پوشه می نمودند که علی السبیل الکلی در نور دیدند و انرا با بر موجب
قطع سبکین انجا اوصالی فبغیرت من قطعهم لحوالی
بریدند و عرابی مطلوب و مقصود روی بحجاب بخواستند
و ما بغنی الماء الذی و هل ما فات مرجع باه
فاقار و سلیم و حبس الی ما کان من قدر الاله
باری بصره که بود ببلد عمان بیدار انرا در مجتهد خود را فتح قدم
و صادق دم باقم و افعال و احوال انرا از سایه لذت محرا
و ارغابله فتو بهما دیدم و با محی کن و حتی غیر عازم دل کم و با
و خود انکه نتراف اجبار و محرا ان اصحاب بیدار بودم و از اوج کمال
بخصیض و بال افاده بدین معانی فرمودم که داعی الی و لیس معالج
مصر علی مرفوع و لیس و لیس و چون بعد و در انجا رسیدم در وقت مقصود
در کسب و در وقت و صله شکفته دیدم زبان انکوائی و حمد با مناسبتی
فتکوا الی الله انتم انکوا الی الله علی ما انما لیس النعم و حمد الی الله حمد الی
علی ما عهدنا تو الی الله تا الله عهد فرید بعد و انجا رسیدم بطار علاقه
ملک و سلطان و علی الی الله احاد که بحجاب با هم در اوقاف و در هر بابی

د بیای بخمای و منقرض است و هر زمانه تا وجود دست که بار فیض عام
انعام او مقصدی چون مستند که مخلص در ان منزل نزول و در ان وضع
حلول کرده ام با نهادن لغز و الراء و بخل و اختم و امتیض الی کان
د ولد و اعتبار خضر فضل مواهب و اهدا الوعایا و خالو الی الله
سناه راه باقم و بتفصیل اعیان بارگاه صرف و کسب و مخصوص کم بختان
سنتقد و مرعده زیاده ارادتی اندر تقدیم رساند که شرح همه انرا بکلام
مدید و عهد های بعد خوان کرد و چون زمان توفیق برآوردند
بجهت اشاعت علمت و اظهار شوکت خود علی بن فو لوزن بخت
عشر بر سنت مهیا و ضرورت و بزخارف طرایف و غرائب لطائف در ابتدا
مغنی بفره بود و مهر و مرجام زحل در بان مجلس بود و بهرام
در روز کاسه ز زیاده ناب جو خردی کرد و روز و روز و صفا
دبان مجلس سخن گفتند سهر ساه جز من هیچ کس نه
و در انشای الاطاسان رفیق و عقار و کاسان باه شریک
نسخ کفار در کردش آمد و بندگی خضر شیخ اقلح راجحه
سرور و ارتباح است قبول شد احوال مزاج سفیم از بنض عود
می پرید و بنض طبع نامنتقم از فادوره مزاج بازی داشت
و در خوردن شراب و انعام هر بخل و ناز و زبان صبا لوزن

این مجلس بر موجب حکم لکلمه کز آن قبول بر قبول لغت کرده
گفت که هر که بضاغ غنقوان شبان در شمع افروغ راه صرف کند
بجهت تمام قیام تواند نمود و از وطایف از زانو خدم و خوف
واجب عالم بیرون تواند شد به حکایتی هانور و قصه مهزور است که
پادشاهی بود از وقت بلوغ صباغ تا بلوغ نسام و از قطع سخن
تا مطلع فلک پادشاه نوین ملک و قضا را می آمدند خود را بر اینها
مطامع حق و امتقضا می طلبد سهوی مقصود آئینی و در کج
باشند کافی و عاقل تمام انام در قبضه او بود و بدانند زای
جهان را ای مشهور جهان و معروف و نمان گشته روی پادشاه
زمان بوده گفت هر پادشاهی که بر سفت رضایت لب و بغض
و عنایت متغیر گردد از نگاه مانی گشود و قهرمانی نگر عاقل شود
چه نظام سلاطین در آئینه سمر مباح است در آئینه سمر مباح
چو خمر کند بهل مشی و خواب شود بوجان خاندان خراب
نصا ما فتح و خرد کردن است ابالد که کاسان می خوردن است
چون این مواضع و نصایح که فوایح از غریب و در اولی از مکتب میزند
کوش کرد دانند که مطر و غیره و مرغوب فقر که اما رینک نامی در دنیا و
بی حساب در غنی حاصل کرده و برای متین و غفلت در بر راه افان
و الکاف

و الکاف روی زنده و منسوس بود اتحاد و اعتقاد بر این ضعف با قوی الغایه
و ابلغ نهایت با تمامید و بعین عنایت ملحوظ و عموها در اینها هم غلط است
بجز مفضای طرد و نشان و منتهای همد غزوان اسب سعادت نام
و اقبال غلام و جهانم حکام است و السلام مکتوبه با هر خطاط نو مند
امیر عظم خطاط اخوندانند که در وقت اهلالی فارس عرفه در کربلا
که از خزانه خارج مال صحر در برسم خارجی از موجود و غیر موجود می نمایند
و ضعضا و ما کن اولانند در زمانند این ضعف را جز بر هر چه
و حکایت بر سکا لب سمع ربه که نایره خرد جهان در نهایت و خوف
بر سخن چنان را اضطراب سفر بر این خطاط و غیر اینها نیکو که چگونه
در زمانی که چهار رالی و زارت بکمانه ضار آمده و مندر پادشاهی است
ما پیرامه و در وضوین و در آئینه قصه تمام انعام و معدلهایان
و صحر ملک و ملکان را سه موس نصفه هایان با اندر عاقلان
و بعدی روی دهد و مال و مصالح اینان از بغل را با نهاد و اصحا
غناد روی یا قول و زوال نقد می توانند در عاید و لذت و شایسته
پادشاه اسلام قیام و اقدام نمایند و الویضا ضعیف و رای چهار زای
از انجمنی شایسته و در زحمت و حرامند انجا و ارجا و ریاست از کرم غنا
نواند کرد و بیظام امور و صلح بهر موقوفه نواند شد و چون از هر راه معلوم

که بسبب عدل بروی و انصاف کبری ملوک افواج بر اسبک ما صبیح
ما محط رحال و بوسه جای رحال است و شهر پاران روم و چین
و هند و میان و ملوک تزل و تا جمل اردور و نردیلیا دست برداری
بود آمدند و بران فادیم که بک الشان خواطر غبار جور و اعساف
از آنگنه عدل و انصاف بزادیم و جسم اهتمام و عیم انعام بخاطر عا
و بجز آنکه پیش ارباب اولو کالباب است بنک و صدق و عدل و وفا
مهد و رجا و عقل و سخا و جلیع و رؤی و ضرور و راستی و نیک
معروفه و تواضع ما مهابت و عقوبت ما قدرت و لرم ما کفایت و نرس
و جز انعام و توکل در کل امور بفضل و لرم افرید کار و توسل و ایجاب
علی کل حال بخیر لطف ذوی الجلال دادیم پیوسته در سخاوت که در آن روز
از ارم روزگار غلا و نعم سرخ ناسازگار و هم و می خواهیم پیوسته
روزی مملکت و فراخی نعم و بیماری و عین مبدم در تضاد و نرس
نامی واحد و بجز اینها شایع تر از فریخ دکار و سایر از این صبیح
و ما از رضی و بخود فوی کس در مضاعف تر و مضاد روی بنا روی و نرس
بهد و جز اینها شایع کلام مملوفاز عاند کرده ایم و بکف کلان مملوفا
ترقیام می باید که او تر از فاعله پسندید و اختلاف ازین روی بنا روی
پدرانه و نیک شفقار ما را نصیب العین سازد تا پیوسته از اول و نرس
مصون و احواد زایم بد فرجام عروس ماند و نرس کند که رعایا را

که رعایا از سر فایده کبیر فرغند و بار امنی و سلامتی نصیب
و روی اخلال و بددگاه عالم نپناه باد نگاه او زند و ارجح است
نظا و در امن و خیر و اری ننگ بدفع و دفع و دفع و دفع او
چنان پیام و اقدام تمام که موجب مسامتت پلوان گردد و خون همی افروز
از آفتاب و با اعدا و احاب و دانی و قاصی و وضع و نرس و نرس
بیدیل و مجال غیر و نرس فرمان ها بوده است زیاد تا کنگر و نرس
(مکتوب که در بار مولانا محمد روی و نرس از نرس)
حکام و خواب و فضا و سادار و عیال و مسایح و جها هر بله از نرس
جها اتم و کنگر ان بداند که خون نرس علم و نرس از نرس
سید لایق اند از لوازم نرس در اری و مراسم می کداری است
امور ارباب فضل و نرس و فضایل که معدن جواهر فضل اند از نرس
در سخاری و نرس و نرس که مدتی مدتی است و نرس
زهد و نرس اعکاف کرده و سالها عمر عزیز در راه خدا و نرس
علوم دینی و عبادت خالی و استغفار نرس نرس و نرس
و ارساد اهل صلاح و سلام کند داننده و طلاب علم که اراطرا و نرس
از موافق فریاد و فریاد فلا نرس نرس نرس نرس
این نرس نرس نرس معلوم و عالیا نرس معلوم و نرس و نرس
نبا نرس نرس نرس که عال خاص خودانی کرده ایم و نرس

مردم و هو فانی و ادراد بقا راجع به امانت و دانا و دانا و کما
البدر و غیره و اضم و اغوار و آرام صولانا نقصان پذیرد و در
امداد و اسعاد او اهل نوبت بقا که در مرده خاک و خاکست
ملکوت برتر و اناه ملک و مراد او رابع و شرح ایا طلسه
در جهان موسم که طام و من ابحار و بجل جلال تو ارامد و بنا برین
از الوان و رود و از هاد غونه جازیم هر یک از آنها الا که عماد
باید بل در مساعره و نذران با فاری در مضایقه و اغصا
در حضان از مهد نیم غنیمت هم در تغیل و عنان و منرهای چو باران
عطف هوا چو باران فزا فاکتفت الساق بالان و من ارامد
نیزان فصیح گویند که فاطر و الی آثار و جمله کتب و الی ارض بعد
موتها و بلبل صادق الحکا الوداد بقدم اتحاد گویند بند
می دم در پای گل فان چنان صمیم و فرام خار غنیمت و در هر
اب از سلما ل زکال زبان و صد از خراب هوا نیز از امانت
باد صبا فواش بند که اینه و مضایقه هوا غنیمت و ابر را
طلهای زلف و زبورهای همین و زین و مانده و بنات
بنات بر ز حال بر آورده که جن که کل صمد بصیرت امد
بر لبر جو که هم ادد است جن که از خدم فضل رسیع
باغ غنیمت انصاف صنیع بدیع جن که کل دامن بنبل گرفتار
حج

عین حق نعمه بلبل گرفتار جن که سرین بد و بضا نمود
جن که بنبل بنبل امد جن که ابراز لوف کوه فستان
برزد ر کرد کفایت جن که سوسن زمان فصیح
کف صم زینبستان صلیح جن که اواز نذر فان باغ
نارزد و نر کرد جهان امد جن بر بنبل کل غنیمت لب
طالدا شد که کرد خطبه جن که از ماده با فون مقام
عقد صوبت با هر هم انظام جن که در خط و علس و طرب
بوسه منایم زیند عند فابون در الوه ای باغ و خواطر را
غنائی باغ شده نازمان از سر لجه و شمارمانی بر ساط کابری
نفسیم و بالمان عماد و افغان بلبل دل غنیمت و خواطر جزینا
در طرب و اودیم می اید علی الصیاح که انصاف محمود و احصا من
بجوی و مرود باد سر و فرماند که چشم تراه انظار و لوس بر دیده
انجمار است هم اسما صفاست شود ریالی جام دولت
ما طاب حمد و اوداد حمد مستحکم باد بالقی و الی و السلام
(ملکوت با هالی خورمان و من)

منصفان اعمال و منصفان اموال و لا ینفون میان بدانند که حرم
سراج الدف که از زمین بدکان درگاه و جا کران در نگاه ما است
و از مر خدم و کج و حرم بصفا سرت خوش برین موصوف

و بصرف فعال و کمال معروف است و فوقها را بر دانه
فرماندم تا ضبط معاملات و سن و لا تا اینجا نوعی تصدیم رسانا
که مشهور خاص و عام و مجموع جمله آنام کرده و کفر ام اگر چه کفر
البه اظهار کفر با بد و با خود این بد بد است مطاعف و جهد
و طاف کفر و در بعد از انجا را بد و نفوس نیم و شریف
حکومتش مشرف سازیم و او را بنظر غماند و عین کفر است و طاف
(عرض شد که ملک ضیاء بن سلطان علاء الدین بر کفایت)
بن کجمر بر فرزند ارسلان سلجوقی از اردکان نوشته در باب احوال خود و
مرحوم هر فصلی با از عهد امجدی در بدیل علمی فرموده و نمود
برای غرور جهانیان سلطان الوزره فی الزمان الذی خصصت له
ملوک الارضین الذی انشد لجهلته الهند و الروم و البصر و سبل الخ
والدنيا و البر لا زال و دوه اقباله غصه الافان و در وصفها الموقوفه
الاعصاب بهیچ حال معنی مالد که اینک از خاندان قدیم در دودما
عظم است و تا غایت هکلی عمر غریبه میزند اهل هر مصر و کرده و جلای
همین با مالک و عالی و مکارم مشغول گردانند و با وجود این ضعیفند
که ارفض فضل بردانی حاصل کرده با ترویج طبابت دران و عمادی سخنان
نشان در ابتداء عنوان جوانی تر قضا رسیده و از دایره ملوک در
زیر جسطره در امامه خواجه مشرف خواهد شد چگونه در شهر است

الامکان تصور نتواند بود که تحمل و طاقت لبس با وجود سبب در
انواع خطر و امشب لای ضعف که وظیفه الانسان ضعیفا تا چه حد تا
و مع لهذا قبلا بمصلحت زمانه و او اورد رد تا معرفت و الی رسیدن هم
دران او از مفارقت کسی که هکلی فرار دل و جان و الهیجان روح و قوا
بوی حاصل معدی دست داده و با وجود این نوع تکلیف و بلباس کما
السموات بقطر منده و تلو الارض و غیره کمال لهذا از الهی و حوا
از ابعاد و قارب کالجبان و الطاریب دست اندازد و بنا بر این راز
شده که کما اراد و ان یخرج منها اعدا و اینها و از هر شخصی که
مرحمت بردی ندای ذوقا عذاب الهی و بگویند همون سببها چه سببها
هموما هم سببها ضاربات و نادی ان لیساکه الضیاع
همه ضلالتیاع فلا ذباب مکتبه الرجوه ولا ضیاع
و هم در بعضی گفته اند ذباب کثرتی خلق ناس
نیارند هر یک ربه برانا و لیس الذبب با کل لحم ذیب
و با کل بعضا بعضا عیان و این سببها از حاکم است از هر یک
ما لحم لمه و لا اطل هم در خون ابد کرسند اندر نیم افنوا بانه حیل
خواجه ارفض نویسی در لبس شده و از هر منطفی بر معلومند و از هر یاری میاید
الاخ فح و القم غم و الخال و بال و الافارغ عمارب الجواب

طالب زاده اعظم ذوالمجد الطاهر والحق الزاهر والنسب الباهر سلطان جلال
منتهی آنکه بطول جهان معلوم کند که چه رعد آرزو و نظیر لیل و نهار بتمام
در صد و صفر اعظام و احرام بر منصفه کرام و فاشند و کرام و در صفت
در زرع لشام مستحق می بود اند که ضا صید با سکنه او ادوی و در کا
بر سر جاهل بودی نایب عز و افتخار چه الو سعاد در مجلدات حاصل شد که
و بر با سید لیا سید شد ادی هم زو راوری نمود کسوری و هر کار دنیا
صاحب آن بودی این بکوشش هماده در پی بخت جت و دولت بکار آمدند
دو که ساهی و مال غنیمت و جزیباید اما فی بخت پس معلوم شد که
کلاه دولت و جانی حمت بود بر آنکس لایق و زیبا می آمد که خوشبخت
و عالی می خواهد قل اللهم مالک الملائکة فی الملائکة فی السماء و فی الارض
تاء و فی قلوبنا و فی کل شیء و علی کل شیء قدیر نظم
یکی داده کنج و تهنیت و ناز که این شد بجزه نواز از لبت
یکی را کرده دل پرورد و بخند که این آمد بصدقت و در صفت
و الو جانی سوانح حال آنکه با کون این همه بوقیون بکس آن فرزند سواد
می افتد در احوال سلاطین سلف و خوار و خلف و ابای کرام و اجناد عظام
خود که حارسان بفرزند و صاحبان مملکت روی زمین بوده اند نگاه کنی چون
در صفای خاله پزیده و پوسیده شده اند فریضه عمل طولی او هم بهر علم اهلنا
من ملهم من القرون مسطور فیما لیس من ان قد لا یأمنون لیس معون

ابن الکاتب الجباریه الی لئروا الکنوز فی البصر و البصیر
همایسته تا جبهان برده است براه و تراجم ز باب بر ضابطی نجوم
آورده است و غافل از باشد که در معرکه غنا و مهمله بلا بر جوب
واجب فیلحه الذین بدعون ربهم بالعداوه و الحوی بریدون
لیاس صابری بر کوفت منابر بی تو بده تحمل بکس با بریداری
بیا مور از تفسیر سلواری که در او که هم در صفت لیاکن بیانی و لیا و احوال
و چون خرد سعاد روی بخوش شد بصدق و جفا صطرا در نادر کرد که
اذا قبلت کاذب تعاد لبعره و ان ادبرت قد تعاد لک
حواید عموی توانش بسید چه برکت ز کجها بکسید
بلکه ما شد اهل جرم که من فکر فی الجوائف ایز من المعاصی
در حال امور خود اندیشه ضا سبکت و در وقت فرج فرح امید
ان الامور من هون با و فاتها و در عجم احوال خود جاده افضا
که الا فضا در الامور اقراب الی الله نگاه دار و از و امطه
امور که بجنه بین ایشان از حق و سبهای بیرون منه و کلا
بجمل بدای صلوته الی غنم و لا یسطرها کل البسط فنقده ملوما
هدج و با چه کرب الملائک انضال بحال رزق راه دهد و اقیاب
معاش با بسها بمدل کند که او در روز و ترسیم کاف و غیره

دو جا بد کس نباشد و غیر سید بر خیم و در حال عهد و او این صفت
و ایام افلاک از خوش و بیکانه طبع بنمایند و هر اهل مملکت سیدی عمر
ان در عمل دوستان که می بینی مکتسبند که در سیرتی دوم
در موت الدنیز بود دیگر حد از سندن انواع رحمت موت والدین
ان دو بیکانه روزگار و کسب و کسب و بنیاد دل بر بار و جگر سوزان
که است بر لوعه ان حادثه و هول این محبت جهان بر ختم نارید
و فریاد از نهاد اهل بلاد بر خسته در کشتن ان اهدم صل عمائد
تقد داودی بلبل مانند دو نکان منبر ان بر تاب کرد
بخت بدار مراد خواب کرد نایج دولت از سر بر بود و رفت
ز برای عصام فرسود و رفت لاجاب طریقه سیدیه و انزل و کینه
اباء و اجداد ان فرندان بوده که در نزول بلا طریقه صبر و تحمل بلین
گرفته اند و بر موج حکم و الذی اذ انما ینهم مصیبه قالوا ان الله وانا
الیه راجعون سداد و سکون را سینه بخان و و مبله جات خود
ساخته اند پس ان فرندی باید که شهادت ای کرام خود را بر نه مسا
الولایه انصافی بابا که انحر که کونند ان نشان از بد
به بیکانه خوانش غایتی پس نه کاره در بابی ناسف و کله خوی
که عوامان این در برای بر خون بناوردند بل که هر به پس و

درین دریا بسوی دور و سکنند کسی از صبح این طوفان بر سید
و جز طرما و سلم بزبان نرانی و بشار دانی که بر صحنه بنا خط
قال کذب اند و الوح اسبلا ح را بوم عدم مرفوم کرده اند و از کوی
احوال و کفایت مال مراد هیچ کس را قوی نه و بدان ز خضر عملا
صبر و کور در مصایب اقصای خای و اصوائی مفاخره انصاف
کسی چون و حرام می تواند زد که نفس بند عادت و رای چون و حرام
بهر اهل برادر زمانه و نبود یکی چنانچه در ان بنده تصور ما سید
بزرگید خضر جان توان بودن که اقتضای صفاها می بند صفا
انحر و انحر فیه جا ربا ان علی ما ساء لا حیدر نعیمی و لا حذر
ان شاء الله ان فرزند و ادب اعداد بزرگوار بوده است فصل
در سندن فراق و حذر انصاف دیگر انصاف بله عذر ان مصیبت عظمی
و ما تم که بصحبت روح پرورد و ملا ز غم جان کس برادر خواسته جلالت
یا نصال لملحی و دملک می موصوفه انصاف صلی سید و با بر نوح صفا
و مرام از او محظوظ می کرد دل شکسته بمصدا رسیده انصاف ان بکانه
جهان و نادره زمان انصاف می یافت که ناکاه رسیده ملک و
و حکم بود و خون خار در کار بود و ان کمال ارشاد و ان منظور
لما کوفج هاهه فی ایله صفتها من بصیحه و سیدان
دل الرمان بنا فریبنا ان الرمان مفرق الاحباب

در مختار قد برین پیدا بود تا ابد باعدت ان مرتب ضمیمه و مختار
اسمان و سوسه بران فراق مند لعل الکلی بر ما بالخصه
بن علینا باللقاء و صحیح الجواهر من دید می خیر امت که
جل وصال را بنوع انفصال فتح کند و در میان او در کوهه مقابله
و بونه مبعادت بکنارد فرشته اند برین نام لاجورد اندود
که پلش از روی عاشقان کند دیوار و الرعاقل غمزد بر وای و نبال
ساقی در کجا جهان فشان کرده در هر بری سستی و در هر دایمی بند
رو که درین حال ان دینی فانی هیچ ولی بند بر عیار ندارد
در جویشمان روزگار مستور پاده پستی که او چسبندار
دیارم دهر و در میان زمانه بندگی نازن که خار ندارد
چه ضعیف مشهور است که اگر بشک فراق بر فله فلک سنجون آورد همی ممان
در سستد رخسار اندازد و اقیاب که سامه مرهم بر دوزن و صبح
گره ها صوف است بفر زین بند خسوف ماب کند بند
اگر مانی از در دفره و است که دوری ناران جای بیلاست
انداء که ایام فراق برود کار وصال و سام انفصال بضح انفصال
مبدل آورد و بر مصداق بدیلا از من السماء الى الارض ناری غمنا
عزهاش وصال را امداد نصیب دهد و صفا لوفراق زو کا ترا از
مفاتیح عبودیت معانی احد کلید فرزند اورداری از نام فرقی صلال

چشم خون پی او سب صحیح وصال ز هجران صفا و در فرقت مهاب
که این شهر و داد و دیار بند و وال و اگر چه در دوری و در بی صبر
ماده ضعف فون و فورا طافند اما در سندان نخل کردن و در مصفا
ضربند ان جمله صوابا آخر وی وصول امانت دنیوی نواز بود ماحول
بعضی فصل بتانی که مواد موافق رعایان و مضایق مضار در فصل
کوداند و امیاد ثلاثی و اجتماع متصل و مراد هم از جمله اول وصال
نخبر برین وجهی مبتدا که از اول الایام فصل چهارم در سبک مینی بود
چون انارند حوی که ناصبه و جهان رود کامنا هده که از روی اضطراب
واقفان خود را پلش غلام چینه احد ان در طول زمان هم میخورد
مرقت و غصان دوحه فون مغذک همان اختلاف و صاخر الحماوه
و الشیامه فالاستحمان عظام سلطان براد بر کومرت که حاکم و لایف
اصوب است و چون بنده لاف خد مقلداری از غلام میزند
اند خفگی بندگی او چنانچه از حکام سبب و سر پرست و هم نظر پخت
ملوک معهود است در باره ان ضعف الطبع جان نهم بود که وصف
ان زبان کرد رد و از باد اهاست و دل غیر از بندگی به چهره
و هم و خیال لجنه بضمیر بکود سخی چند رقدی و بکله بصری بند بر او پی
صفا بود و با صفا و هوای و انواع حرمان دلخنده و باقی است سبک بود

فما كان خاتمة كل تلك المصنوعات فوضع منوار الشمس وبعدها من نور
الشمس انما كان له درباره ان وضعه فرمود اولي وضعه من نور الشمس وان
هم در عهد كبري فساد وبعدها من نور الشمس انما كان له خاتمة
بمن بحسب دراهم معدوده في وقت وضعه وبعدها من نور الشمس
وما يوجد في انواع الارض وحي وخطيل حواس وضعه في وقت خاتمة
حماة هواري از غير و عنای نبرد رمل باز دید است و بیست و
نمی توانست که برین داعیه اقدام نماید و انواع مذکور و هواری در
میان اخوان و اقارب می کشید تا گاه خبر حضرت محمد و می رسیدی می شد
و ملا طه روح برور و معاطفه فرج کس بر نور موفور اگر بود که
مثل توره مشکوه فيها مصباح بود آورد و بیست و نعل این معاطفه
از دار النبیته من در خلاص من المحدثه التي اذ هب غيا الخیران
دنيا لعفور سلور الكون در بلكه بوقا ن ما نفا ان غرا لافان
و بعضا منه که بعدین فرموده اند فانح توقع که در باب وضعه
فکرو پسندین بفرماید تا از سر اعینان خواهر بدیعای عدوی قیام
حوار حال آنکه با آن فرزند از بعد از حضرت بانصره یاد نماید
که ملاذ و ملجی بادشاهان جهان و ملول دوران است و در
بیماری و اوارگی او جهت منها و نهاده مصری رسید و محمد
و صغلا

واضطرار او در میان انبای روزگار استلزام یافت و اوله ذل و انهما
با نوع نصح و استقامت واضح و هم هر کس که و ملنونان ما نحو الصدود
لیست استیلا و غم و هموم بظهور پیوسته که فتنه الطامع عند املاها
کاسه جو بر شود بریزد چه منور است حجات انکار افکار و ملنونان
مجان خواهرها بران فرزند مدتها بعد بد انواع فرج و سرور
ترتیب یافت برود و همگی عمر عزیز و در سرع او در اماکن غیر و در
و مقام لایم کالو لوه الملنون او مکمل را الخزون برورده و همگی
برایا و انام از خواص عوام برین مطلع اند و همگی کما فی فیض بندگی
در نوبت شاهد عدل لعین و لغوی شهید چون از نعم جان مستلزام
مذکور و هواری و جوارق ابر و لعوان شد لایم بر کس در روزگار
کار کس انون همچنان بر فاعده و درم طومر و انال لایم فوناله و
مالوف و قوا گاه معروف اباء و اجداد لرام شد و تخصص لایم
ایمان و مبرج طومر عرفان استید و فوض رف صر و طبر الایم
سغار و نصف را د با خود سازد تا خود سازد در سار و صحیح
والصدق علیک محنة لتضع علی عینی انها لکن و در لایم بر محمد
او فرارده و ولا و هو دار و در نوبت ارباب بصیرت و لایم
که از مصیبت لایم و عدوان که مدار لایم و عدوان لایم که کلمه اند
لا یطین اذ اما لکن مقدره فالظلم اخره با ینک بالندم

تأمن عيونك المظلم منبند بدعو عبلد وعین آله لم یتم
وظیفه انظر عدل را که منظر تبا و شهاب مصبح دارد عقده
تکاح خود آورد و بی لباها نرا با بندگنایمی در مضبوط جزر و غیره
بندد ارد و بر مضمران نظر را بغنی صراحتی استبا خود را عمل قهر
غضبت فرید کار نکرد اند با بندگنایمی را واقع شود
مکن هیچ کس را بدان اتفاق که عقد امان و سبک امید
یعنی هکله لب نظام و قواعد شرح عمده و مباحث عدل مبتدا
دوهران در وهم عنوع و فووان نزدیک عمل مستعمل دارد و این طایفه
و در غفور بر صحیفه ملک و حواسی مملکت مطور سازد بند
ملک صبر از و حسن مملکت صبر کن رسم ملول این چنین است
و بجز رای و لطف ندیدم در کاندن لرهها ایست و بنماد در همدان
سعی نماید و نصیحت دین پر افختره را در کونر جان کن در طباع سماع
که قابل پذیرش نیست و مستعد نهادن بند بندج هر که اواد می
البت او را در واقع ملوان و خواد در جلدان انبیا الهی حاصل می
و از خوار غفلت روزگار سرداری بود و هو اعطد و منان بندگنای
نصیب کنیز خود سازد و از غول فرزند دارد مکتوبه لا نا عهد
سلام کا نام انبیا طراوه و عهد انبیا و بعد طول انبیا
علی حضرت ظلمت بقیل از صفا و عالی رخبره فی الفاضل
روز

مصرف بود که در صورتی که بوزن با رتبه بود بر بند و بر بند موز و اسما
پوشید و از عامه نکره زبان و در آمدن بر ساند و در مقام
بزرگ و لرزه می موضع لا بقاله ندیم ولا بقضی علیه شراب
و از طی هر ریزی داد آنچه دانند از هر حرفی خوانند آنچه خوانند
بلحیث کافی اند اگر هم واقی اسد و بکر بر اسد اللورد رضای می
چون شرح سوف از جهت و سر کو خدای برون است بدان جهت
ان عرض عبلد و شرح ای غرض هر کس در در حق انقادی بود
اذا ما نذرت الذی کان لبنا من الوصل جاد الذی مع سبک علی سبک
ایلت و نار الوجد بنر جواچی نقلی الا سواق جنا علی جنب
شربت کاس من بد المیزمره و قد نزل قبل البیضاء امر عجب
فیما غابا عن اطرف و هو حار انما زعمنا ان فی الصد و العور
واقی الی بقاله الی عبلد من الهام الصادق الی المصل الذی
همی ترغوا ختام از بدله کشا غواث ل کبابم از بدله کشاد
باد فوجوا نلسند اندر دل من حالی که در امیدم از بدله کشا
انچه در بار سلی خواص او از ضعفم هماد و کلک در نسا نومه بود
بله هر این در بر فرخ روح و در عقد فیض است و جها نر کب از نوس
و لیس و رسم و پیر و داء و دوا و روح و سفا و علف و صفا و کور و
وصفا و هیچ کس از بدنامی و سبک نصرا و نهیده است بند

خانه را ایام فرسودگی و ما با خدا ایام منزه را در
 چه دنیا بی دینی عمل هجوم همزم و هدف رجم هجوم است بسی صحت
 اسباب غن و در اسراف سگافه و بنویسند مفاصل مفاسل اکا و در
 برین و وز رای کامکار و لمرای نامدار را صبح برار و ابل غراب کرده
 گوزن از صد و ریخام قدم تبه بلنی نفس از عظام ریم
 دور طهر و جز نجس و غیر فایات و لجه عاهاک و مصاب
 غمناکی و فک در دنیا کی و عمل قریب و مقام غیر است بلیت
 در این روز و طوس هر و کل خار سرد رسو اندله هت و غصه بسیار
 هزار سینه در دکان در هر به جوی بلغم تیر با و اسد زهر سرد
 و در احوال دنیا تیری با مفاصل و ناملی لنگار لوده ام فسانا و در
 سخن و مر اعل و در اجم فوافل قریب قدم و بران مصاب و در مهر
 نوبت و در بعض خداییم و غیر عبات الم بدیم در بن مانم ساری بندگی
 مسلم بلیت کس را کامراف بدان جهت در مد عمر و او ان دولان
 ناوله ای می گاه مظلومان و زفر نفس و همان بر حزن وجودم و ان
 سوء اقباح و احشام الظلم ادعی شیعی الو تعالی نبع و زوال الدوله الصا
 کردم و سبب اقباح و اساس اصول خود بولتر اوصاف انصاف نهادم
 و در تحصیل بندگی بر ما به مقلد و بصا غدا مطاعه هم و در این
 و در این معصاه و مع نغاه کو تیدم و چون صاعی اهل عام و خفا
 بی

بنیاد با مطلق احساس معصود دیدم و در آن هر یک را صورتی با هم
 بوسله این مقام خود و در سر منه معصود رسید و صورتی هم از نفس هاری
 در کوه ظهور مردم نمایند و هر که از خارج فریم و طبع صفت بود هر چه
 که اجتهاد نید تا خود را امری شریف و معای صفت نماند بند
 بروم من الحالی صفتها ولا بر صبی غمناک و تبه
 نیابین این صفت نولتر کماله بنا سووم و بوسله صفتها لغت خود
 رقم عدم دارد انقضا نکرده و درین رباط تا توانیم اساتر عدلیا
 حکم و ادکار احار ما متد کرد اندیم و اعمال قانی بقای جاد وانی عمل
 کوم با التوفیک که لید خنوع و عرض خوف افتاد عمر در صورتی و زوال
 نهاده است و پای اهل شمشیر اجل خواهد برد و وقت از فضل
 بدن را از عند ابر خویش الحار حالی برد اندیم و کلب علی و وطن
 اصلی خرد بر موج حکم ما انشأ النفس المصنعه ارجح الی ربه راضیه صفت
 فاذ علی و عباد می و اطلح جوی روح لیم کل المان للذیم جمیل
 لکن مناره القدره اجل طی جهات را اطلح بخار بد لکن بدین صفت
 ارض اعتنا هر را محو نکرده نام بحضور با عبود از عدم فرستادم و
 مکتوب که سولا ما محو نکرده نام بحضور با عبود از عدم فرستادم و
 مکتوب که سولا ما محو نکرده نام بحضور با عبود از عدم فرستادم و

چون فضل منعال و لرم زوال کلال که مهند و فلکین و موسر که
ذمیان است و من تمام را در زربان ما رام کرد اینه و خطه
عبر و عرصه دنیا و با و امر و تواهی ما انظام داده و علمای دهر
و فضلا و عصره هر یک از آن واسطه فلا و فضل و نمسه ابوان
عقل و کلین بر نشان علم و احسن امان حلم اند نام این کینه و ریا
بی نظیر و سزا اند چنانچه اقمه از اسعق کالاج و سر و آرنیم صافاج بر
شدن و چون ان لبوان بجا کرد و ن ما صولوی محمد و بی رالت
نموس اوقاله مشرفه و عصون اقباله مورق و مال لوبول افواج
و معرفه الاستیاح و الارواح بنام این ضعیف لهنه و نجف طینه
ساخته و این خود حصن حرم خود را بنحو طوطیها انرا کند اینه و مس
مختوس این ضعیف بدان که عالم که بر همه رسانده که از دست
مغز بر بلون و بها و اشراق و ضیا بنصف می برد و چگونه مکرر هم
نعم ناشناهی الهی توأم کند در دانه حضرت با چنان نمبه در دنیا
از رانی فرموده که مضاف کمال ااصل دهان از مصلح و بحسن ان
امله بنام او میسج که ایدید و هر ایبه این من لاص و احوال مس
می باشد که بواسطه من و بر از سال و نجر بر ان عا که هر اسار و ان
ساری

بشاری و هر زری کتری و هر بطله از اوله ای که نام این ضعیف
صفحات دو زکار و اورا و لیل و نهار باقی خواهد بود انور بر هم
المال صغی و الاسم یعنی امله محضی و نمسه اینجا به بنس این مضمنا
حضرت فرماده و در زبانه عن دان ^{همه} افانید کمال کوله همد
عام از طاهر و بر رضا نسبتی من و هم در ضعیف طره بود با دریا
توفیق بگرم هم و لصف صیم ان خات جهان است با هم معد و در دنیا
کوبن حضرت نالقم بحاله هاست سانه خات با انراض عام و ان
لسان بی نام باقی و مستند باه نمه و کله نسبت رفیع السان طالع العز
و در متبینه الدر ما عنوا اطر و عن لاله العا و امله الکی
و طاب لاله دنیا و طال لاله العا حکام و نواب و قصاه و سادات
و صدور و منصفان و رعایا و اهالی و صحرا بنفان عمالد
دیار بکر نغانه مخصوص نمه دانند که درین و فرخوام مسود که انوا
صفا ای عسدت و هو اخواهی ازین میان اولیج و رواج
اخلاص و در و نگاهی از طراد طوبی و افواج است و ازین صدمه
المن و هر سرت دیوان عالی و بلوای کام و عالی امیر بیان
طرف فرماده شد تا بعد همد و در و در مهمل نهی جاری
(مکتوبه فرخوام جلال فرزند خود کام روم نوشته است)

فردی که در علم خواجه حلال آگاه است سلامی که فعال آن بر او بار صفا
بالا کشد باشد و زلالی از منبع وفا نصیب شود و انبیا
از حد و وصف تجاوز دارند بعد از آنکه معلوم شد که حامدان در حق
آن فرزند تخریبی بخلاف واقع کرده بودند و در سخن یاد شده
فرمان فرماید که علم حال عهدت و طریقی نبودند تخریبی
بفرز اسمی عرضه داشتند حتی آن فرزند در ضبط ممالک و عبادت
تقصیری که از آن فرزند بود که او را سعادت بر روی اعالی و اسما
و اصاعرا و آثار کساده کردانی و پیوسته بدو و نمای خیر طاقی
باشی مکتوب که مشرفی مکتوب دوم در بیان علمای بار خیر تومند
مخدوم خواجه کمال بصیرت و عاقلند و الوی مریض مخصوص کرده اند
احمد که بر سالد و تجارت بخرید رهبر فرمودند چنانچه فرمودند که علم
و فضیلتی اینها صلیت حکام و صفات تمام و اسما و تمامیتند
و بداد و دهن و ایثار و حسن ما خشم دارند و بدو بر روی
و دادگری و شامه فرزند و می جو اهند که از زمینند و طاعت
تمام باشد اما بعد از مسافر و قدری بعد از معنی تمام می شود
عمود و بدین واسطه تخریبی و انواع علوم مستحق بالفاظ خود و عباد
سجود و مرتب بصیرت و اغذ و فرزند قضای بالظن و ده فرزند

سهم

بفضل بر غم باشی را چون بمطالع انور صرف مقدم و بدین حکم
لیسواد اینها نورانی بود اندام محوای معانی و تراکیب انجمن را
بر فکاء طبع و قادی و صدق طبع تفاد مصدقان دلیلی واضح
و بهائی الخویدیم و ماد را انقال و واردات احوال انما عود
بر حق میر و صفای بر بردن شاهی عدل باقیم و قصور انوار
ان ملبسوطا در کمال ادب و مصلحت ان بانه محو فالج معاشی
و الملیح و عظم فلیح اذ لا یحیط بانه صفای هم الملیح رای
ارای ملبهان اقتضا کرد که همچنان که انسان مجرد مصلحتا و عبادت
مدید و عهد های عهد و مکتوبه کند و رسایل بی نظیر تمام
نوشاند ما نبر مای عمل انسان الله ما سید علمای فرمایم و در
قضای خود و علمای و ادای موالع فضلا معنی بلخ تمام درین
موالعظام و علمای کرام هم بلیح مصلحتی معنی فرمودند که هر چه در
مکتوبه در بار مولا تا ما عمل محمودین الباقی

حکام و نواب و شرفان و عادات و قضاء و آتم و مساجد و علماء و مدد
و کتب امان و متولیان اوقاف و بلیح سرانند که اسما بعد صحیح
حمان و امینا حضرت امانی که بپنهان در عالم است
طاعات و عبادات مدد و معان است و با فضل فریاد المل مسویا
کفیل و صلح چربا و جود عدم صحیح و ضعف فرای بلیح محصل کار ادا

نظری و اکسیر و کلسیات علی صورت بلبله و ادراک حواس ظاهره که
جابل اصطفا و معارف بد لبیب انفرادی از فعل طبیعی خود باز
ما تند و مزاج اعضا میفرمود و نموس و انوار تقوی در حجاب
غمام امر فریختن و مکتف کرده و با با نریع معالجات کمال محسوس
نیاید منسب بخند و از برای نیای از غل و بد ارک این زلال سلاطین
اسلام و ملوک نظام روانه صدقات و دعای نجات و بناهای
خوش هوا و عمارات دلکش بانها و انوار بلبله فرموده اند و بلبله
علاج برای اصلاح مزاج اند و به معاینه ایها می طوی و
لایق و رای مرتب و مهیا کرده و خود را سبب نوبلانی امباب
و نواب بجماعت من اجابها فاما اجالما من جمعا کرد اند و چون
دارا کفای نماندنی مدد و عهدی بعبادت نایب اند
صیقلی به مصالح انقیام نماید بود بصورت مهمل و معطل مانده بود
وزنما و مضمی اران اشغالی صورتی ناید تا در وقت صید
مولانا اعظم افلاکون دهر و اسطوری عصر محمود بن لاس که از همه
حلاء دوران و فضلائی زمانه و در علم معقول و منقول عظیم
اطل است و با وجود عدم علم است و در در قیاس مزاج و نوع
علاج بد و بیضای نماید کما که عیسی بن مریم ناطقا
بصیرت کوزه و برنگی اسفاها لطائف اولی که مستور است و لطائف

و مریخ

و فرسخ بالا و فواظر است تمام ما ساحه نود شهرها لازم شد است
او نبوی کنیم که مویز لطیف و ارباب او و در بار نمود و نوبی الحازه او
ساله مملو در هزار دینار لوی می خوردیم هکذا از انوار را اجرائی عمل
داد در آمودند اند و همچنانکه ما ان صیقل لطیف و لوی با مویز عظیم
و فرسخ جسم نهم نواب ما اینی جازم و فرسخی لازم است که در غل
بیا به عیان تمام نماید تا انکسار رسا چندان خواهر عاقل معالجه مرنا
و از احتیاج و از اندک اعراض صحاب امراض و نوبی افعال جانی نماند

ملوک و اهل بلبله در باب دارا کفای نماندند

حکام و نواب و مقصودان و اعیان و کما سکنان بلبله هم در این
عزیزان عیانند که انعام حضور مدد بدانند که دارا کفای هم در
که ما در ان بلبله احداث کرده ایم بجهت نیک مرمان و افسانه
خیرت را صلوات درم و دعای صفا و فقر که از مویز نماندنی
و مویزات چنان در جهان است نبوی کنیم که دوام نام بر صفا
ایام ماندیم بجهت رنجوران درد سفت حکام اسلام و منسلک
فلا ده ممکن و جهانمانی واجب لازم و در وقت بیاع نزارند در
و جوانی و در انکسار انهم نماندند که افعال و اغفال در ان به نوبی
و وجه روانی حکم ان فقدها در خود امور دارا کفای نماندنی و ناطق
کنند و لیکن کما سکنان روی بغداد نهاده رنجوران در نماندند

و این بود باحوال از دارالافتادین و در وقت آنکه کوه پندین در
وقت صلواتی که در آنجا میفرمودند تا او فانی و عا
مهتاد و مصالح اخبارا بعهده امانت و دبستان خود مقروض دارد و در آن
کجا هر وقت تمام نماید و هر ماه علاوه مبلغ هر ماه در آنجا و برقرار بود
که تا گاه همان در شبانه قرض معتر و از غایبها عتباتی ماسد و اقامت
او از کوفه قلاص مصون و ماه استعاش او از خسوف و تلبه سنی
ما مومن ماند تا نسیم غنایند ما بنفحات عاطف و نغمات نازک طرار
ماری و مرعزار مطالباتش ترا نصارتی نازده و طراوتی بی اندازه
(مکتوبه نغمه خود امیر محمد کرم الله وجهه در بارگاه محمود ساجدی)
قریند اعتراف محمود بدینها بر سینه معلوم کند که در توفیق محمد خواجه بود
که از جمله هواخواهان صادقان و اصلاص و زمره بندگانی است که از انصاف
مانند و بدین نهاد و طبع وفاد و رای دین و عقل میند مروف
و معروف و در احوال لیلی و اناء النهار نوحان فدعای خرد دل
و بختیاری و دوام غنچه و کامکاری ما موا جلد و عباد و عهد
و عهدی عهد است که حلم تبتک ما دلوش و طراز جاری ما بر دوش
دارد و بیوشه منی اهد که نام سگویی ما عالم و عالمان رسد تا بر مطرف
ظلم و فساد و زنجیری و عناد قصور مملکت محمود و ریاض مملکت محمودی است
نصرا اچه و طبیع استفاق و عنایت باید از او در بیاید و در آنجا هر وقت معلوم
و معز

و مقروض و مفهم که تا او در حال لیلته ما دست آراستند بر دستهایند
و نفاذ امور و مانی بر و ز کرده مصالح امور محمود را انظام داده و او
و ادانی که مطا و عنبر میان جان تر و آباد گفاند و در نظم امور و سید
تا اعتراض عوام و شهر بر بعضی ایام و دهور مذکور و مطر خواهد بود
لاجرم روزی روز قنطور غنایت و ملحق طحا حفه ها که باضا و بر بلبل حضور
شود و دیگر آنکه از آن روز که ما بر میند و زارت و صد رمدار با بر
و حل و عهد و ایام و نفض و بسط و قبض و رفع و خفض و اجلال و ابلا
و اذلال اعدا و صیانت مخلصان و امانت معاندان مطلقا که تبتک
ما است که بندگان قدم را با توفیق تربیت و اضا و عا حقه و عنایت
ملحق که روانم در توفیق مقروض بودم هر ما که از حال ارمان مصالح خوار
لهما در مدار در جی او پوسل ادراک و ساری در این عا و عمری و در
(مکتوبه نغمه خود امیر محمد کرم الله وجهه در بارگاه محمود ساجدی)
قریند استدحار بر بند بر سلطان طالع عمر بدانند که عهدی که با هم
و ستان امانی و عهد سلطانی بصورت ارسام و ممر معطوف است و حج
امای محول با صدف و کرم هزار کارزار با بنفهای ابدار و تبتکها حج
خوار مشرک که چندان کس تا بدفع جماعت عصاه و زمره بغا که بر اول
جمال و لم بلال منحصر که اندک بشوند و هم را در بر تبتک
و معز

داخله در بادزند و الا هکلی ضمیر موقوف و غیره صورت سارند و جمع غازی
 که از جاده و داد و منبج افاد بیرون زده اند دست نظیر و سلسله برایش
 در اندک و زرع و اهل این که در زرع اهل تقدیمال میده جمع را
 بداس ارباب و منجلی خسارید روند و انی ظم و فاد در ایا و ارباب
 ایسان برام زنده و عاقد اصناع و ارباع ان طایفه که غونه اجناس
 من کتبه ان ... و انند بود بهای و بهوان و انی از ان سوزاند و کجا
 با عاقد قطع دابر القوم الذین ظلموا و الحمد لله در العالمین برون هوسندان
 رسانند و غیره کوس کوس کوان که برونه انان اسنان سالانند
 گردانند و نوز فیض و نفع فی الصور بلران رجال و محول اهل احوال
 روز قیامت بدان جماعت نمایند و چند از خون پر که هها چون بر نوبند
 که خنایا را با هم غمزدن از حکم طهارت بیرون سوزد و ابروان با وجود
 صفا از دماء اعدا مکتب زرد می باید که انصرتند که ندادند که بوجوه
 و صابن و دماهای انجا طمی میخ و جوری میخ رود و انجا انجا مرفول
 از جاده عدالتی بصدقه خود بدست سرهوی های بیرون فصل اعلام
 مالکند تا بوجه آن و طوفان اهل دفع این را منقول بودیم و چون سرهوی عدالت
 تا نواله صورت فرماید خود در اسرع اوقات و عمل سامان و منبر فله در حق
 نادر مبدعا و حکومند که حسان را تا با خود عواید بر لاج نفوس کند مشروط

بر آنکه بیرون با چهار صعدان و اساعده صعدان مرفول باشد و غیره از ان
 و عاقد مرفول ارد و در کف زاحف و ظل انراحت ایسان بر نوبند
 تا مخرج اسناد مند و ولد و نمراد حشمتا کردد و سید استقام قوام
 سر بر ملطند و دعایم قصود مکتب بوده مانند و کلام علی مرفول اهل
 (کلمه کلمه لیس صعدان اند ارد بلی در عالم بومنه)
 جنابانی چون هوای بخت غیر بوسنت و دعوی چون تم طوارض کتیا
 ی در نام و چون از کجا کجا کجا فراق و قصه عصا امتنان فضل در ان
 نزع عینکم بطنی سویی و بطنی فان جنابانی بالفراق کسب
 اذ اجاس جلیس الترو و مرفول حان فالی سویی فیض التروغ نصیر
 قیاب رحمتی الی فدوه الوری فاند علی پسر الورد بر
 و از باروی عسانه ایسان مواصلت و مصاحبت از موطی سکر منان
 و بلبل بوستان فصاحت سالامه لایحسنتها لایحسنتها لایحسنتها
 ممانی اوان جلال مکلم اسام فضل کمال کانتقیر ادران خلافت
 انسان قصب فلانهدا بهر صهر و لایحسنتها لایحسنتها لایحسنتها
 حامی صید و بز حارس مالدین بار بر زمر باطلعت او
 هفتصد بار در عید و بز حلال اطموم را کن نازد بار وصل و طری
 بعد از ان بسع رحمتی برام که حذر اندر حال و لوم در در باضجهان از جایی

اصحاب بلبل و زلال نعم در جویبار روزگار آرد سوابد الدار مصنف
و کسوز قار و لباس قفار بجلال و عجل عالم کن فخر معام و صبر م
بالبها و علمنا من لذنا علیهم و خلونما ندیم برورد و مال شهود
جمال ارفی نظر البلیغ و روح جان و منام روان بلیغ غم غم
قر آهندی فاما بهندی لقمه معطر و فرو فرط بسایم نایح و لقمه کما
بنی آدم منوح و طاق فلک و ام نکاشد و رفاهه مکانا علیما و شیخ
همه آنکه در دستان دولت در صحنه من دارد طراوت
الترنگی همی بران موقوف و عیای بهمد بران هم فواید کما
مرحمن و سوختگان ابار این را بر همه ضایحی کما احسن الله
البلیغ غم غم و کل رفاه ارض اعدال بحال اعدال و دم
و ملکشان وادی بر پائی و بلبلنکان فشار سرگردانی را بر جوی
و فنجنا هو بی و من هم عیاق راحت و مکن استراحت رعایم و کبر
شکر اشک و سحر انکم اباه قیدون قدا و اهل و فاق و کما
اهل افاق را برین تم و چون بار ارض خا و فضلنا علی
کین من خلصنا هضلا کما نعرف افعال و کسوت با نقر اهل زمین
اند و قبلی ظاهر و دلی باهر و نهمی و زبلی قوی ادب انعام
انعام خود بهر بل از انمای آنام قطره ربانیم نظم
نماند حاتم طای و بلبل نماند بماند نام بلبلین به بلبلین شهود

رکزه حال بد کن که فضل روز را جویبار بر دینش هدا نکور
و بلبل لکه زلزله و غوات و صدقات هجم هادم اللذات اساس
زندگانی و بنای مادی و مانی و یوان اند و جواهر مطلق و هساکل می
و ماده هبولا و ترکیب عجمانی باطل گرداند و اعضا می آید
اصحلال و نداشتی اندازد و حکم المال بقی و العیای بی خبر و نام
نیل و آنا رینده باد کار دارم لبس بی علی الحمد من الا
عمل صالح و ذکر جمیل در محسن که مسم و در تمام نام بود کما
و از حال خدایت و وزیر سلطان لجنه که دشمن من و خصم من است
از الکفان کار لایمان عد و اصبنا بحر زمانیم و منظم مطاوع
و از نمان و کوسواره ضایع و فرمان بردان در میان روان
و کوس جان بنیم و نهم و در افسای مای عمل و افسای و ارضیل
جبرامه و من اراد الاخره و سعی لها بعدها و هو مومن فاولئک
کان سعیم مسلک و ابرق و جهد و طافه و وسیع و امنطاعت
هیچ دهم مهمل مایم در سر و قدر کجهد خافاه عدوی که مطوح اوز
هدایت و قطعه اسرار و لایست اندک و صحیح الذرف بالبله
المعدا در سول آن علی علیه و السلامی عازتک و اعیان و جهوز و صد
حاضر گرداند و سماعی صرفانه قها بند و خدا کفر این روز در کس نماند

ملوک ممالک مغرب از روم قوه برسد و بعد از آن نومنه
و طائف دعاها و مستجابات و صحایف نیاها و مستجابات حضرت اسمان زولک
فلاک دولت دستور اعظم سلطان کوزلو فی الکافض اصفی و اولاد کوزلو
الدهر محمد و جهانیان رشید الحق و الدینا و الدین خلدت فی فی
الکافض ظل جل جلاله الیوم الیوم محمد فایه الطاهر بعد از رفع
خداوند و دعوات آنها هر که از آنجا که خواستند تا سوکت
اصغی دورند و او بر غصص همگان و افواج حواری و در آن روز بعد
حرم نومنه رهانی الذهبیایا زراء حقی فوادی و سهام من نیال
فصرت اذا ما بلدی سهام کسرت الفصال علی الفصال
چه نفس صغیر و تن کشف با نوبت حیات و اصناف و کتاب نامهای مختلفه ساعده
ساعت از قوت باطن زبان سگانه کرده چه با وجود بی شماری چون بود
هر انبنداری نه قوت ماسله در عکس و نه امید صحت در کلبه بلبل
از جهان برائی امرای که در آن و سوزان و چون وضع از هر طبع در دنیا
و با وجود این همه کسبها بنابر کلمات در میان امرای توکان که مخصوص
و معاون امپراتور بر طرفی نمی آید و بعد از می گویند یا بلدی
کنند بدانچه بسبب مخالفه و مضامین امرای طایعی عاقل و عمال و صیغ
و ابله بلای حال از حیوانی فعال می بود که طوفان عاصف در البر و البحر

که عالم خواجه علی بن ادا امان در مواج خواجه ای حال کرده مراد
چه اندای علف تمام انسان آنکه جبار امر حسن الدین را و قوه لیسند
امرای صحیح که در پیقه سینه او بود ناره بعد اولی و کوه عند انزی بطور بلند
از جهان که خان صحرایی صفا الکهار فونه از آن نواند بود نردی فرمود
علی الخصوص در موضع بی برت که مضر ضمان دین و دولت و صدراع
در این ضلالت است زولک و تکرار امری اهل دنیا هم ما ظهور آن مواضع
بکلی با پر کرده اند و عساکر مظهره خود را چون بنای صحرای مضر و کرده اند
و خوب نفس ماره اماره بالسور منصلتی اموال بلوکا کسب ناره بسول
سواه و ناره بر سیل غارت امینقا و امینصال کرد و ای مردم هم از زمین
اخذ و اهد و ابله در رخا بطلو همان و کاشانه خرقان اندازد و جمع
و ایامت را با پر و خراب کرد انبند و بر موج و جملنا هیهات صندو انبند
بلا در ربع مکتون را از کسوت عمارت و لباس رخا بنده عاری و راهها
روم را از هفت جان مردم و از رخها معلوم کرد اند و کسب زار
اصداسا نرا بداس عباد حصا در فرمود و در هفتاد امبار و فوا کما هم
مخارید و بنصاعود و زاویه حضرت صغیر افان افضل الی الله علی الی الله
قطر الاقطاب الیهم صعد لونه الکواکب سلخ سها الدینا برید عبا
هم الکفره الحیره در بران و قند کرد اند و مسیحی که مسکان آن زاویه
بودند که الان اولیاء الله الخوف علیهم و الهم غیر من صفت انبند

و در این زمان که در میان حمله و تفرقه و جدایی و جدایی بودند و چون در قید
اسرو غل ذل ما خورد کرد و سنجید عبدالرزق که سر حلقه آن حاکم و حاکم
ان زمره بود بفریب چو بهلا کرد و چون عدل دولت ترا به همادی
و او ان اقبال این مباحث است امرای حلیج بر مفضضای حیدر
انضمیمه در محمد و جاه اینان حیدر شدند و با جمعی غفار و جمعی کزیر
سبب سخن او شدند و حاکم عمر فلان خود سید علی اللغه و الحداب منضم
شد و امرای حلیج شد دست عدلی دراز کردند و در رخ او بد و بضای
موندند و آنچه از متلوی هاند بود تا رایج بودند و صنفی بر اقبال
نور و جل کرد اینند و در این کتابی از هم و عوامل مصالح بودند
تا آنکه همی که رایت اقبال و اعلام اهل در اهرام آمد و اقبال
از مصر و همدان طالع کنت اهل عظم اهل که محاندوم رفتند
بود بجهت قتل لغزه مجزه و قتل امرای سلطان و منادین خرمه الهی
بجای که نورا کندی و نفوس نامیاهی انبوه بهمان هم نورا کوه
سبب بخت در سلطه با عجم قریح طرفان موج در سینه در حاکم
نزول کرد و اعدا الهن اولوفه و اولو باس ناید خواهند
تلفیح بن و حیرت خون در جهان دمار از روزگار بر آورد کرد
و جو مانان از بر نخل محظوظ اهل کربلا و کربلا و کربلا و کربلا
فضیح دابر انقوم از بر طم و کربلا و کربلا و کربلا و کربلا

در عهد که این عهد بود در اوطان خود هم می برانند بود در این عهد
امن و امان اسالیب گرفتند و بدعا مسعود نامی همان زمان در این
نار و قیامت افراشته و کلا حیم اعدا ایامی که این سید یاد نظم
نابود عود سید ثابان معنی نابود کردن کردن سید بر
یاد در حیدر مادی روزگار در لیبانی و عمرت باید در
(مکتوب ملک علی الرین در حاکم کربلا و سید علی الرین)
نام خود نام که بود جان را و اناردا همی نطق در ان انا خطا بار دین
هم سواد اوصاف طره جانان نمود هم باض و نثار عارضه لادار دین
همی کزوی کزوی بودی سید امدازم کوبنا در صفت سوره خطا و اناردا
این العی الی کتاب کرم دی صفتی اندم بودن نصی
بر خود وجود انتم همی تا نفع کتم بیاسیم
در شد و در زهر افراهم جام از تلغم منوده بود بلیغ دم لود بود
در اعلیل و دین کطل با فتم و کل نارقن المادنا و حد حد
و کل ماء من احدی ما جاری این را جز یاد بر دل می نهند و انرا جز
در حیم همی اهل بی حیرت نرد و کعبه عذرت در کربلا نثار اربط و زوق
و حقیق با مویح المدا مع معزوا ناکاه فاصد و حیرت فریخ قال ادریم
لچون امان سر و راه صفر حیرت لایح شد و نظارت صغار انجماس
سر بهار زندگانی و ماده بجهت و کربلا و کربلا و کربلا و کربلا

سازد صبح کار از طلوع و بپایان آمدن جمع کرد و نهال اقبال بر سر روستان
فعلت له اهدا و سهلا و مرجا بجز کتاب جاء من خبر کتابت
و در غایت فرخ بود یک رمد پنده مایلد و از کتابت و انصاف غنا
دهند الطاقی له از خداوند تعالی و عذوم جهانیان در باران رحمت
و لطفه و فووده بودند و بر کاف غم که فوئاده باصفا و الاف
صافه افتاد اری از ان در بای عطا و کان بختانم ملوک اعظم و مجمع
صد و در کلام بنوالم نوال ذلال اقبال بیان ملامت خود و وصف حشا
همه را خوش جان و در دربان سز و بدان سید جهان باد ان مظهر
جهان چون دور فلک بر پایان و افکار اقبال از نور کوار از طرف
کمال تابان آمد و سوسمه همه صفا و کبار انبای زود کار فام
می نماید و نیز در شرح حشکان و جرح اعضای سلیمان اقدام می برود
و مملو همان و ضلوم آن را در حسن و محمد و کف تصدی می بود
و لو فکار ان مضیق جهان را در امضاء و قید با ساء خلاصی محمد
و عزت بان در بای رحمت و لطف دهند و نیز در زوق احسان و مراد
امان از ورطات عمارت نجات می دهد و همی بر سوسایل علم و علم و
و لباس اللبس و نیز بر بلغم و عرو منند بر خود را ار آمدند هم را
در جاه خسار و جلیس انکسار در روزگار بر می آورد و هم را می
کوشد که ضعف و جمل بر سر سالی از افسانند و بر مندر احد
اندر لغز

اندر غایت با بند و بجهت ضبط مملکت و انتظام سلاطین لطف بیان یاد سائ
و سلطان علی با صلاح ذائقه این در رعایت احوال جانبی می گویند که
از فضل این دو دولت معجز و از من این و نیز کار روزگار معجز کرد
از ان سدا بر دعای جهان که که اطفال بنای راد همد
و بدان نام سه می و می سرود که اندازد کبار امیاه بر سر
و بگر سگای که در ان ملاحظه لطف و عطف و صرف هدیه فرموده
بودند در بای تقصیر کجاست و بر امر اسلاف عجز که ان در نور صف
ملکت و ان اقبال فلک زلف ان فیاض در بای عطا این معنی تصور فرمود
از ام یکن بلنی و بلند تر سل قریح الصفا همی اللیل رسول
حق علمت که هوان لشر بنای خانی و دعا کردی مقبول است و انقص
در کفایت رفیع و هم بر سوق و الشاع می اقد است ان که نرم می
که نم جسم فلام و زبان لبوی هم جوان فرمند و نیز هم ز امی صفا
که ان لشر کجاست و نو انور اسلاف و عا طر صلا لک لک و هم
منبر ان کار عا طران کلا لک لک بود ان و انبای که امیاه صلا کما
که در وجه از هزار امان و در صف انوار من است و در روزی یاد
و زلال و مال از ملاحظه ان خوب و همی صفا ما بفتح اله اللان من
در مظهر امسل لها یاض انام و صفحان شهود و لغوام برفیع حکام

ان عند مومنان باد و جواهر مراد در سلسله مراتب منظم سواد عرصه
 احاطه عالم و بلاد و ممالک می آید اما اعلام بتدکات درگاه و ^{مستاد}
 مقام مضربان خرد باد و مدب در ادب و در با هم از لیلی و ایام بالی و
 طوبی با هم مجود فرزند خود که در کمال علم و فنون خود
 بدان ابریزند امده که اول هر یکی که لازمه اول فرزند و اول
 بر مبد طبع است اما در کمال و شیخ عالم حاصل اند که او را بتهدیب
 اخلاق و وجه اعرفی و همتی کند و نفس او را بنه خصله مجوده که از
 که از سیر مکتبه اولیا و خصال پندیده او طبع است من سار و بنا
 دم از عرفان و توعد و وجدان و خرد پند زدن نظم
 اخرا علم کار بازی نیست علم دین با رسی و با زنی نیست
 علم دین چری و سربازی کن نوبت این پارسی و نازی کن
 چلب علم از هوا رها سازند حاجتس با حق رسایند
 و این خصله که ذکر کرد هلو در چهار ظاهر است و بی باطن اما طایفه
 جوع و سیر و صفت و غمناک و این وفا غلظت و دو منفعل
 اما فاعلان جوع و غمناک و اما منفعلان سیر و غمناک است
 و صفت آنکه هر خاموسی بر زبان نهد و بیخ زبان بر آید ریاض صفت
 کشد و بلبل تصور را بکن با ریدی و غیره او دی در کلزار نشین و
 باواز

باواز ارد و نیز بکمال بر عاقلان و افعال فرزند و از
 حقیقت امر و طبع است لای طبع است عاقلانه بازانند
 نامرکتی است باسد عید و هر من نصیحه باشد هر بلبله کان بر کف
 باشد که بلبله خسته باشد و ما الحزن فی وجه الفی مرقاله
 اندام بلبل فی فعله و الخلابی و دانند که هر که او را کسوت عدم نظر
 وجود معلم شد و از قبضه مشیت عزم عالم نرسد که باید که
 حذر مکاری بجدات باری در بندد و بر مقتضای و ما
 حلف الحزن و الا لئلا یعدون ما اید عیهم من زرق و ما
 اردان طعمی خلو خانه و لرا بصیاء ذکاء معرفه نمود و صفا
 جاننا سواج محبت معطر کرد اند و معصایح کف کز محبت
 فاحصلت ان امری فعا یلوجعل را از رد کان عمل بکشد
 کان حتمه که خور و خمار با و ارجح در راه نیست لکن این است
 و بدین دولت و فی تواند رسید که جواهر خضات در زمین است
 و فعل زبانه در کسوت نامرغوب و صورت قبیح بر زبان آورد و صفت
 و حور ساهالند و محمد و غیره اما در اخلاص مضمود دارد
 کوفت هوای می آورده مصلحت است زمام خولی بدست همس من
 با و بلبله عقلت و کوشش بود که بشتری تم بلبلان این طرار

وازل بر دم و بطن و غده که از قیاس سیرت و بیان سیرت است
و صفت ناسد و با هیچ غلوفی سختی نگیرد و اگر چنانچه روح با
ملاء اعلی و کروی با عالم بالا بروی مناسفتند ملتفت ایشان
و اگر چنانکه با ایشان سخن نگوید و هم بر نهد و اگر بگوید
اداء قرض گوید و اگر منصرف او نشوند سکون با شمار و شکر
دچار خود سازد و بنص خود مشغول گردد و با نیکه نفس را برینها
بیاورد و نایبیه دام هوا و هوس نکردد بلکه با او طریقه
و راه مقابله مسلک دارد خالق هوای اذاعا فرماید
فان احکم الی الضلال هواه و اوضح نهای اذاعا فرماید
بیحوالبین انما اطاع نهایه یعنی نوم خور بحصول مطربان فرمود
خود دست نباید بجهت دریافتها و مراد از مجتهد و رسد
دور گردد و مراد فکر او از تعلقات الهی و صور و مراد از نایبیه
مخرب شود و اما غریب است که از صفات مذمومه و اخلاق مجتهد
عادل کند و دلوا از تعلقات و بند عوائی خلاص گرداند
و از اهل و حال و فرزند و پیوند و دوست و هر چه حجابی و
دور گردد و هیچ لقبی از تعلقات و هیچ بار و هوس من نماند
و از ملاحظات و مطربان و مجربان خود دوری جز نماند هرگز

که منقطع مطاوعه میان جان سیرت و بندگانه در کوشه غریب
کسب در صف کربا و قلب سلیمی و در صفا صفا بر حلقه غریب
و حال کان ملک وجود و قیاس همان سیرت مقصود کف از هوس
نماید که من ضاء اخلاقی به سبب این شرط اهل عمارت و ارباب
فنا غلبت که از هوا فضا فیما فی حلس و مصاصت حق و آن من
تغیر در حیل و ارضان و وفا و اخوان صفا و اقران و الهام
نماند شود بفرقه فارغ رختان شود هم نماند حلقه شود
فهر که در خانه غریبه یافت هم جز از اوقد و لذت یافت و اما
تفکیل طعام اسدود را و مضافه بسیار و فایده بسیار است چه
سأ و طعام بقدر حاجت باید نه تا به حدت و ادای قرائت و سیرت
قیام نماند بود چه مریع هلاک وجود را از فساد و ران فکر و نسیان
و غضب و عناد که مزا طاع الضمیر ضاع الا در بعضی مریع
ابد از نوع صافی می شود و بیضه دین از مخالف نفس قائل به
نیع بد ریح او محض طمانند و مواد شهوانی و اخلاقی
فاسد جمالی در این منقطع می گردد چه بعضی سبب است از خلق
تعالی الملائکه من عمل بلا شهوه و رکت الهام من شهوه بلا عمل

و در کباب دم من کلیمها غیر علی عقله سهوتم و فوض الملائکه
و من علی سهوتم عقله فوض من الیهایم و هم در پی ساعه بگویند
ادبی زاده کفره می نلب از قومند من شد و حیوان
گریدن بر میل میلندم ازین و بدان میل میلند به اران
لن چون ماده سهوتم متفصح بود و هو او عقل زبانی بود و
عقل باید کرد بن و دره فلکی و درجه ملک می رسد و از بواج
صیغت خلاص باید و در سرادق جلال بر آورده ای از بند
خرج نبها نیک سلسله حاصل شود و شعر نه بدست نفس باید از عقاید
چه همگی که در خواب رود بها و در بواج سفلی افتد و از دل
خدای تعالی عاقل شود و این چهار فصل در رساله صحرانورد
از حکما حاصل مینمونه و فعال مینمایند چهار که در و حاصل این
مطالعه سعی نمائی که هر که درین تفصیر کند از سن صوت و دروا
حجی صلاح میجو ربانند و عاقلند بلیغ نادر حقه و بر الما رسته
سود و لرزی و خاشاک نفس هوند عاجل و نحوینا جل صفر و کرد
و نایم او اذ حال اعتدال بحال اعتدال انجامد صحرا و نسیم در آن
بام میل کرده و اما هیچ ناخنه صدق و توکل و غریب و صبر
و تقاضاست و این نیز امهات ضار اند پس ای قره العین و عمده
الکوناد

نوم

الکوناد بدلتا سه روح القدس بدانکه تو برای کاری نور را فربند اند
تا این نور ما بد خدا می و تو حلا قرصی غیر سلبا بر بوی هر هاده
زینها تا نور الهی بر قدسی را بصاعد بخا و از تخمها در میانند
هو امنطع و مضحل بود ای قول تعالی یا داود ایا جعلناک اجمعه فی
الارض فاحکم بین الناس بالحق و ان یتبع الهوی فیضالک عن سبل الله
عجبی غمهم بود که ای هم نشو باد ساه را ساید و امنجان و صحت
دارد در کفنی ضعیف خود را بنامان سهواش آورده داند
نه انقدر بر فانی بود سلطنت ابد ابد روز و بتدلیق تعالی
قر و خاتم صحیح عالم نوزانی با بعضی عام ظمانی بدل کردن قرصی
اولا کربن امر و القدر که بالهدی غار حیرت مجاز بهم و ماکا و مهمل
زند شود روح و در فسطوح و احوال در فرور باد کفنی هم نشان هم
دایمی لطیف مردم نور با خود عروس صابند و نونها و نعلیه و بحال
از خود را بنوعی فایند و نونها فایند لذن حقیقی برای طایف
و نوزادان کربنی و لذت بخاری از نومی کربن و نوزادان از نومی
طایف ایها الحی اهل عمل چه نینمونه و طلبت قیما چه نیند
و به بعضی انشا علیکم السلام و می آمد که با این آدم ما از نونها
اختر فصل اولی که فیه صی و بطرد غیرای قنابنه نظم

اندر همه عمر من سببی و فریاد آمد بر من خیال محسوسه فرزان
بکسوفها از رخ و می گفتم بر از باری بیکر که از کرمی مانی باز
امروز که زمام اختیار و فهمیدند بعد تو امید اگر کار تکی فرزند
جلالت و الامر بر منند الله تعالی قدر و اجساد از روی کار بود
و نهادی عزت از بطنان که با نذا کند که من اهل الهمم به الزهد
الغیاثه بر فریاد با صبر علی ما قرین فی عینک چه شود دارد و چه کند
تاکلی نال در غصه بخواره دلک تا کی سوز ز درد اواره کند
امروز که تو جاره دل تکی فردا که کند چاره بیچاره دل
الکون دست و چهل مبار فرزان و عروه کوفتای فرغان زل از هفت
عمود بنا خجیل میزند جدا براد و ماکرک و مسافه در خردی جوان
رشد و اعتصام اصل آن همه ایها المؤمنون لعلم تعلیون و اطمینان
لهو اصبی نفسی بر همانند محمد مصطفی صلی الله علیه و آله و سلم
لقد کان فی قول الله اسوه لمن کان یرجو الله و الوم الاخر نظم
چند که گفتم در او و هم زین و رو کافه فرزان و خردی جوان
اول و آخر فرزان بر با آمد وین یعنی اندر دره برین فرزان
(کلوز که بر زود و همه حکام از دل نوشته)

این فواظ و واعیابا و تصایح که منتهی و منتهی فصل سعادت
آخر و می خوبان تو می آمد افدام تمام و جزا قادتان و نهاده
از آن روز که رفتند و هر روز بر منند و صلوات اول باید که بیضا
عزم و صبر کا حیرم داعیه جلال و سودای عقال اول حساد و مایع
فساد بر روی و هر فکر و اندیشه که بر منند باطل و غمده
عاقل از سراج صواب عاقل مانند بران اقدام تمامی و محلی
حضور چنان امیر قول آنرا نماند و از حساستعداد و مروت
استعداد و در سده هر را از و فرستاد و استقامت عاقل
از زانیاری و از نبود کمال و اعتدال هلال از ادکی زمین
ضربان ترا که در طاس جیب و نخته قرین آفاق و عطا کمان
بدست و بر ای نورانی از نغمه سو کرد او جلای ده و منصوب
تدریس و اعمال طویل ایشانرا از بنسدر رهرا خیال
عالم ضامی بحسن و در خانه کبر غمان از جامع در تحصیل
و داد سداد ز یاد کن و هر روز که فار داند فرزان او از فرزان
و صاحبان بعد و صلح انوار صبح دانند تراج باید از اصلاح
مدک که کند تراج تراج صبر الی فیصلح کمی تو مایل هر صلح
بر همان بی دورا صلح است کمی تو اولد سازد ما بنجوس

او

گندم بلس مردم مایه خوش کرداری برو عطا و نصیب
ملک بازی بازار و نصیب هر آن شاه که بازی بزرگ کرد
کمال ضمیر تقصیر بدبرد و صدق و موم از قیام دان و غیره صفا
دینا احرار کن و ندای اهل شور از مصائب خود بگوشه نظم
نیاید اجداد و هم سکوت و سگایها که از احوال خوب
ایا جامع دنیا لغز بلاغه بر جمع دنیا و این عورت
و در عه بر سر او منتصرا و مستقر اعدا و مستقر اعدا که به هیچ
افزون داد و رولان بظرف حلاله و دانی نداده اند و در حدود
عالم حد و در قرارگاه اندکی از دانی ندانند نظیر الیوم و در انصاف
خاستن بطلد سببا لا یکن بپوش زوال زندگانی و احوال و
جهانی مضرو و معین است با مدله نفس را از نفس حلا و در دلم
نما موز داری و در لوا را بجلای با طله هوا و هووس مصور است
ما بالفضل یعنی از بدلتها و در جملة محسوس من الذکر
نوجو الحماه و لم یسلا صلا الله ان القیفة لا یجری علی البس
و چون بحکم و فوز لافند و حصول لافند و عروس مملکت را کماح نسبه
مابدله صلا و صلا و ماری و مهربان وجود عدول و عدل
و بجله سلطنت و مکه مملکت را از تمام لشکر و غیره و تمام مرصوب
کا

نگاه داری و دست روزگار روزگار از آنجا که در مملکت مسعود
گودانی و عیادت اماه کان و مراضی خواهر از آن کان و افضا
جود و احسان و اذاعدا من و امان و استیضای مطامع کافیا
و استیضال مواج خیار قیام غامی نژود من الایام خرافانه
از اما مضمی بوم فلسس جایند و از منصف ختم و عضد بر موج و ایا
و غره الفضا فیض الازل الاعذار عدل و حیوانی و ساعی عام
بد و ریاست هیدرا و غیر خود دور کنی که سخن چین و ساعی و مقام
هر سه بدنام و نا محمود بر بخامند و در وقت مصلحتی روی دهد
و حادثه بلس اید جمع و زاری و عجز و سولاری خود راه مده
و بعد صبر که عواقب صبر و مراد علیه را در بر ملامت از آن جهت
الصا بر نوج کن و مهربان صابران از خجند و مراد عدل محاور
دان کما قال علی انما و فی الصابرون اجرهم بغير حساب بیک
ولیس الهی من خیر الخلد صبره و لذت من حار قمر صبره الخطب
و صدق سیم غیر اتمام اماه را از نرسند بحکم خود همس آورده است
و از آن معنی دلم بجای بردن بیک روزگار که سخن اهل قوم است
منصف خطا و در وان بجز عمی میمانند نسوز و ایا نژاد ز مهند رضاع
بلس اصطناع مبرور و مقام اختیار فلک در فیض بلس صبر و مایه نژاد

واقفال وادبار انانرا از سعید بن جبیر و نفوس لوان صفا
ولیس بصدور الکره عاری و لکن بعد بر رب الکره
و بصر عاقل و نفوس باطل نفوس که نه بر یحیی و هم استدل بنفد
و حصول سعادت و سفا و در ارادت دار فلک و وار و افضالی بود
سفا و بلذ و مجد ابن عم یوسف که چون قصاید لاجد الرفع
از صبح مجله و اوراق فدا ره بشر و نفع و ضرر راه هر وقت
خواهی نصی و فد جالی الی الله انذ نلسن الا حد رف بزوان
نیاید و بد در صایع ادکان و صد حکام در صایع رایت علم و کف
فضلا که لم علم مرجع الی الله سالک و من مایط و الانام کجیل
بلیغ و جرم المله و هم مستور و بسن خط الفضل و هو کجیل
صمد بر یحیی که بار و صمد خامه در رتبار انانرا الی الله که بر
و با نزار نجوم علوم دینی طوبی کار بله صمد خود را صمد لود اند
مصایح الانام کجیل از صمد هم العلماء ابناء اللرام
و بد اند که هیچ فضیله و مزه علم نری نه و هیچ علم صمد خود
اختلاف علم نلسن و بومله او از نیر اذی و قضاء جمل و نادانی
بمجد بن و صفاح نظر نماند علیک العی فی اطلاب المطالب
و لیس علیک در الی اللام کجیل با نظام جامع کجیل که خلاصه اصل و نفع
الذی

اقولش وها و جز و و کل اهل بنی اسرائیل که از مقال و صمد و ارب
میانند الناس عالم او منعم و النافی و الحج و الرخا هدی که از کردار صفا
و در بای صلا لکرون اند باید که سبب کمال را و جمله خلاص و سید
صفا خود بداند که متساو کمال و نراسای فاطم افان صفا و
دلیان به است بلای بای در زبان کار جمد نقد و دست رعنا
سعی نند اطلب و لا نصیر من مطلب فاف الطالب ان نصیر
امانوی کجیل نلواره و صحه الصفاء فدا نرا معضد در سید هر سید
ناخوی ماد نران با فدا و ارفا که آمدن طبله سبب و جد
و من فرج بابا الی الحج و کج و در در بای خوف و خضر و کجیم و جد
خوض باید که ما دام نهم و جد نهم را مراد رسا هوار و لور
اندا ریلند که اند بلوغ الامال فی دکر الالهوال بلذ
نور سر لوله بر قرار شوی و در هر خلیج بی نبار شوی
هر که خواص هر بنظر است دامن همس بر از کجیل است
بلسن در صحن کجیل غدار روز اقبال بی نسیب ادبار
که لود نلسن جهان و اثر او اصراف و لعان بلدان و صد و خود
در با فاعل مرید و کجیل هم صمد و در صفا و نسیب و باقی اند
و نهم رماح را لم صلاح نماند و با و صفاح را مصباح نماند

و صد بد جاحد امهم راحل گویند و طوفان عمارت را بر جسم حارند
و نامیده را هفتین و جانوا میسیر کنند و بر سر اطمینان و صند
انجام نهند و بر بساط انبساط و چهار را بر سر اطمینان باطن طوطی و مال
فروج روح دانی لبت در خور ملا کسی لغز و غمگی طی بود بر آفت
بیاد ملا جواب جان نوس کند روزی عمری بر کسده باغ او
فلا صام کسی خوش کند بوی را که خال صغیر با سدی عمر و عمر او
و صد نم از هلو دمن و فریب عدا و این مستور و تصحیح بر این
و انابد از هیچ ضار دانی تو ایای و عد و وعید و خوف و تهدید
بشان و سیاه نوز و بر این طاهر را پس بدین در این ایام
مربای مو آخان و عفو می معذب نگردد اند نورا اعمال با رضی و احوال باغ
هار نورا که نندگی نکلند تا نگویند بر نلو بالی
و از طوفان صیان و کج عدوان عامه جری بصیرت و زور و عزم
توان ما است و بدانند که اردن عدا و جسم با نکار جسم مصاحبه
مصادف است این جسم و فاکاشین و زمین و فاجعه دهنش و عد
حلا و آیدن و فاجعه است زهن شویه مشعل برینار
در و نیم عمل ضایع ملو داند نلو می باید از کرد زجان است
که بد کرد و بجای نکلد از ان یلو که توانی از خبر یا بحال
و در

و ملا هلال و غل و خوارند از کرم بر میان بریند
تا که ازیم بو پیل و نهار بلدی که در این ایام نوز کل عامه جسم انسان
و صند جسم بد را که صند بد فک را بهیچ انجام نام نوز کرد و این فصل
صند جهان را هیچ صباد در دام انعام تواند کند و این مرغ ابله را بد
افسوس از جوا ناخبر رضاتوان آورد که خوش ندها هفتین
خوش باش که رام کن نگردد و بر در ارباب عقل کسی خود موسوم
منه بر باشد که بر نه هر حدی امانی و عدلیه جسم زندگانی
دل نهد و از سخنان رجال و فو بنان ابطال اول چون بر زبان
و بیل دمان مردم خوار ندهم ز ناسند و با کوی بی پایان صدان
دولت و جابل سواران مضار نوز که حور مستظم که در این ایام
و حواصل ضار که ایام نوز است که عدم بسازد و طوطی
مرم که باغ و در جهان برینا حلف و تم کاسد و زهر چای برین
باغ جهان صبر و حدس ملو آرانند کوری را و ز نوری و نوری
با هر هندی و ملاحه این دهر و ز نوری و نوری
و سفین اند از مرغ اجل جان جهان انعام مکنند و نوز سیاه ضرب
عوف دهن نندگانی و حقه کامرانی را می کافد بلکه از نوز نوز

بکم زمره در هر مسلم که قیامت بر سر او آید گردان چه اینست
صافی دل و صافی فهمند که قیامت بر نام دل زعم اعراض باقیم
کری برغم هر دل بیغم که با قیامت بر فکله ملکی که صحت باقیم
دلخیز را بکوی که هر که قیامت کرد در زمانه مرد و از هر چه بد
در سینه کرد و از هر چه بد قیامت از هر چه بد ماند در ایام زوی
عمر ایامی حادثه حکم که با قیامت برین باید که انقضای کار جهان
ند بری شافی و ناهلی وافی کند و در هر چه عواقب امور
قبور و عقور و و خاتم حال خاقان و مجال نظر کند و عزم
باین بر عظام باله و صورت و اراده ملول روی بصر نظر اندازد
که چون از اوج تریا بخصیص روی افاده اند و از طغی افلاک
هلاک کرد و بر سر حال عمال غنوده و در گرداب انبیا الهی
ولا یند فرموده و پیغمبر از آن ذکر کتب علیهم السلام لرزوا
مضاجحهم در میان آن زمانها هر که و مجال بجا ننگ درونی
الارض نعلی و عا کیم تصفون در جوانان جلوه داده و
و سبط الی طوا ای مقلد بطلون تراوراف انام و صفای هر
واعوام ان طایفه مرفوم نند و بدانند که بختی نام بر عالم هر
ان

اسیاس عام مصالح عوام حاصل میشود و بنا بر طایفه
با و در آثار معدک و اثرین که اگر بصفی روی کرد و
فلو و اضطراب و غلظت فن و انقلاب از مزاج عالم بویله او نظما
و اندامی باید و غیره خیال اما جد و اما بل بواسطه اوله قابل
و کعبه کارم و افاضلی می شود و اسماء بر اهل علیهم السلام
سبب و اسلمه فزاده در هر و عوچه چمن عمل است که بندگان که کما
از ظهوره و جز و در هر خلاصی داده اند و بر روی مطیع
و عاصی و دان و قاصی اجوان عطا کساده اند و ماه مسافرا
دولت از حقایق فراوان بخانه اند و بر چه اید عصیان مهران
و کهران رقم غنوبت و بلیک نعلاد رایج و داد و رخصه داد
و ساحه کاح و عمره اسیر احمد کرد ابدک و جهانها را طاعت
و لباس اسیرها و نمانند و در راه باد کاه هر ذوالرشد را
بیرفات دولت و غنما صحت آرامه و مجال با کمال و اخصا
ملکور و فعال محمود بر اینست و هاما در سامان از آن در هر
نظام هر خط عدله را با دانا را لم الاعل بر مینوی و محوق طاق و
فوز عرو و بهماه زده بود و بلور می و خود از آن در سلسله عصاب منظم
کنند که عرو و بعضی انا بعضی و امید در دهان هر درگاه می نهاد

را این است که اما ای ایسین ^{الک} یا مصلان کنایه
 بر سر زرد و لکن کلاه بود و آنکه با آمدن آن شود هم
 در مجلس سینه سپاه بود پس اهل دولت را بهرین فضیلتی
 و نیز درین مجلسی است که بر آستانه خست و جهان بر حال ضعیف
 و کلاه جاری و نایب فهای از قوه و قدامت دور بود اندوختن
 تمام احوال و فایده خصال نامی و قواعد نمایند و رسم نواضع و
 بدنی کرد و در ولوح عسوی و بلخ فلان این دعای بر کردار که آمد
 عباد علی و اله السلام مفعول است با عبادت با او و اطلاق صافی
 اللهم انی اعوذ بک من ذلها بالدوله و غیر التبع و تحویل العاقبه
 و من علی السعاده علی العاده اللهم انی اسألك زیاده فی الدین
 و الدعا و الامره و یحکم بخارن و یطرح تحت در مردم بخت
 برسان طلعت که خفان او من فرغ و لباس لومع با سده نگاه نکند
 دنیا که زهر کله طبعی و در هر صوفی و زرقی و در هر مادی
 فضیلتی و در هر کله طبعی و در هر نهالی ابدالی و در هر زنده
 زنده و در هر حرفه صدای فرقه با نوبت اول کفر فرقه زنده
 و فی اوابه اسد همصور و صلح هم نام با بدله امام و لیا احوالی
 و رعایا و اعیان را با سوره حدیث صاف و با نواز هم در ^{الک}

وصال کی که بران مجور و طوفان شور و خورده و بخود باید و طروا هم و اما
 در بخارا و جوان با منک و عین انضا و غان غامسه از قصه عالم
 ظلمت و در بود و با لطف ای غصده را و شانی و بسیم سطور کرد
 مرثیه ایست که کنی و بصصل انصاف رکاب را عسایر از پند
 مسه افان بردای و همسره را در هر جایه خود جلا دهی و همسره
 صلح و عقد دولت مستقیم کرده و جلالتی را برد و دلیر و توفیق
 و بر کار باغ شود و جا را اندرون کریم طاوعدا و اما در
 خان فخرند و نوعی سازی که بخار طبعی است و سبب بخار
 منجبت صفا مضمون طریقه صبح الاسلام و المیزان برهان اول
 قدر و صفه صفا طین دوصه و طریقه صبحی الدین اقامه بر کار
 که بر از تو راضی و نماز با سده و راستانه و از انچه او بیست
 عین بوده بر عجز و سوادری نهاده باشی و صفای لباسی که عین
 بسیار کان مفضل را می جهان از رای و کانی فایده
 روح افروای و است و هم از سریع با علم و انور
 و هم اهل الفضل بالکرم التما فاقدا هم فی الحدیث همی الحما
 و اطلاقه فی الحدیث همی التما اقل علاه از نوارن بالنسب
 ادنی نداه الاقبال بالشر و معال خود و مصابیح مقصود

با تمام عم و احسان جنم او سدا و درین کسر و صانع لطف و بدایع
عواطف او ارتداد مکان و مکتب بیان کنیز و ضحکه الاغفار عن مکرمات
تم له صنیف و بانلی صنیف و ترف ترف او بای بر فرودان
و کف هفت بر ایمان نهاده از کوسه سبب هفت او
او بخرند فلک حوقل و زینت و لری فرات در بطر هر لحظه زند جامه در بل
خوردند برین برین بلف و دیو کراود و ان بجمیل و هر مدح و محسن قضا
و افزون کرد بباب رفیع خا و وزیران بیان رود هفتوزار صد
لی و اربابانند که کعبه باسد و لا یوحی لال و موافق کمال و وفا
می باشد که چون مور که بخدمت او برسد در ای و هر چه اسارت و قضا
انوار و جبارت و سروردانی و هر چه دولت که در دراز ضرب
اقبال برسد ساد مقدم میمون و بخر روزگار همایون او بود
و خوشتر مقام احلا و خوشتر و اسماق او باسی و بخان کنی که
خود را ملجوط بطور کبیا فیض او ساری و از هر مهاله او طریقه
دنوی و سعادت را بزیوی کنی ما رآمد و حاجه الا و قد
هفتباله بالحدی کل مرامیده ما قام و فهد التمسیر و احد
منه اه نلسیا الذی من کعبه مثل انیسار الذی من افلامه
ابدا برف ما له من بومه ما لا یفرق عن من عامه

له هر که اخبار او حرف خندان دست کرد از خبیب خورلی باو
دساند و ابرار چون رکاب و بایلی و کذا ارتقا عن عیش و عصب
انصاع اندارد رضاه حق المواقف نافع
و با ساه سم الخا لفاغ و بحس برکت حلالت امانطور نظر خانی
خالق سازد و بداند و واضح و برهان لایح مریم را از کتاب
انواعی سلطان و از کجا افعال عصیان کا کسند و از هر مهاله
بهاه افلا و در مهاله رساند زنها که در سدن این نصایح و
ضد هفت سالیله نهان و عاقل بوزری و نفاع علی و کاسل
نمای و حجت بر خاندان خدند و بوی نام عام و امیر و کاند
مکتوب عولا ما در المذین ارتداد و حجت نامه لیس و
سلامی که از لوامع او بزروداد و از مطالع او صبح اتحاد ظاهر و
میر و قبول در جاندا استیاق و بجدوی چون قضای اسیان نامحسود
بعدها در بنیو خیری برانند که در لها خون و عجبها بحیون
و خانها خراب و سینهها کمانند کلد و رب الخی بعد از کله
کا اعوج عمده الکرع بعد اعداله و کا نصاب العلم و الحام کاملا
ضاده النصصان احد کاله یعنی غرطان از صدر جهان و
افضل الذی محمود طاد منها فحضرت نسلک و بولکره برادق حلال

دهیلا

سند و از سر آن غلاف محیط افلاک رجوع کرد و قلمبر از آن فرود
سوزان و مصدق شعری بر فروغ آورد و در مدعطار در علم سوز
زهر زهر و شمع آفتاب در برابر نور الهی سجده کرد که در حیا
بهار در بنام شکر نبود و حکم خرج جری بر مری علی بن ابر
حکم انگریز کند و احوال لیوان بدوده مانع اند و در کرد
زین و آنچه هم من بخند بر کند احوال در روز من در کولر کند
و جز آن کانه فرزند عزیز اند در هم شکره افروز کند
و از آن که آوازه آن هم در آوازه کوسر رسد انکس هم
آه من سفره نفسی ابار آه من فرود علی الاحسا
در رخ آن تمایل موقر و در رخ آن فعال تا معصوم در رخ آن که هر
دو غلاف در رخ آن غم غم غم در رخ آن صورت موزون در رخ آن الحمد
صمون در رخ آن در ریو بیار دهن در رخ آن کلر باغ افرینش
دلی اند صد و فعال در رخ آن صد و رخ دلی باغ و غمک در رخ آن صد
خون جلد مسافر در میان افتاد بود در اطراف را بصدیم شکر رسد
می آید که خواطر عاقل و غیر من را برین بزم باید که بستان محل قضا
و زوال صورتی و اشغال بهند دو عقابند بود و سناخ ملک
که بخیر بیخ عمر بر نکند کل نفس دانه الموف ابد دار شد
حق

حق نفس سناحانه و تعالی الاوه که ایضا نداد این مصدق در بال و در
تغالی بر عمل که آمدیم و ما اند و حیا و اسرار و مقتضای از انکس است
کاهی خیر و حیا است غمک و از کل بر مده را بدم حیا و خدا را در
چون جهان رود رخ داشت وفا تو از او معصوم در رخ ممدار
و نای بسیار با اختیار این از رخ افلاک مصایب و کاسان بر
مصون و ما مومن دارد بالقی الامین و اله احوال مکتوب در خود ممدار
خوردند در شد ممدار کزین حال عمره دیدها و رسد معلوم که در چون
ماری عالی و صل بر از زمان هم و جوان کرم تو الم ساقی و بهر کاف
عبارت که در دلها حان و واضح کتب را بیس را ناله در شد روزگار
بنای زندگان و اساس سها مانی را از پای خود را بود و قهای هم
کواهی قهای مکی باید و ذوب نیابت و در زمان وزارت با خبر رسد
و مستحضان خرابین نقد بر مقتضای امانت کردند حق در مرکز
خود قرار کرد و امانت تصفیه اوج معدله نیاید و چون ما را
باید که حرم حقایق و ببعهد عملت و برای سلسله خود سناحانه
باید که سر و کبریا عقل و جلی میان عدل محسوس باشد و ان
از اینجا هم و از نهار حرم حقیق دارد این و نصف و در دو حکم که هم
همم و زجاج عقل و هم چون امان بر نور معرفت و مسهور

کردیم و چون منصب یلید و دولت ارغند داریم باید که بقیات قیام
و صدق در وقت ملاقات و هنگام عیادت و امانت و طاعت
باشیم و قمر عیادت و حسن سلطنت را بصدق سازیم و در عهد رعیت
در مطاوعت و مطابقت او امر و نواهی خود زیادتر گردانیم
و بلا بطرب و عناد لاری در جهان جهان با او از دل نواز اویم
و زمام اقتدار و تکریم بر نهادیم و داد بر او سازیم و بجز
شتم از ملوک عرب و عجم و وزیرای بزرگ و بزرگواران و بندگان
اخلاق از اکتوبر افاق لوی سابقین و مناسبت عالم بهیچ
دیاج افواج از سلسله سدابید و امواج باردها نام و مناسبت قیام
بلسان و رود لیدی و صفای مال عبیط جورو و سرور مجسم و مسما
افاق و از ناکظم بلا و نواهی افواج خاصه خلاص نام و مناسبت عام
دعیم و اصناف رعایت در باره رعیت بصدول داریم چه همگانی
که از کارهای نیک و آرزوهای نوری یا امید یابد که از نوس
نرف نوری و کتوس بجز بر روی عالمان رسانند و امر به
اهل جهاد از عارضه رغبت و مرض صورت خلاص سمانی
و علاج و اقی بجد و موارد و مناسبت نام را از لاری و رود کا
مصفا

سازد
و محمد سر و حسن نوحه که درین زمان تمام جهانیان حاضر صام
نروند هلال و مستقی نازل بر روزگار جهانین و سار جوی
عصر سلطانی مسیح اند و سر سلطنت و مندر مملکت از عیادت
افکار بصورت رسیده و اجوار محاسن و امیاد انعام مهتاب
و منافع ساختارام که هیچ افریده را حاضر نیست و موارد
عقاید و احکام را از سواست لاری خند و ملکر و خاوی
چون صریح روزگار مصفا مکنه و خود را از شمار گذرانیم
و ما ز خرد اصناد منضرد ساخته و بصراحت سوز و هم و هم
مار و وحدم جهان را جان در رفته انصاف آورده ایم که
بحد این بولج حال مروری حال نبندد و بوی جان و مرغ و دل
نورس و سواس باطل بر رسم نلند و بدین سلسله صد لکم در
سبط عالم در دادم و بلوس خاص و عام انبای نام این دنیا
دساندم که همگان را مرور و بجز بران مخصوص است
که جلالت جهان را بخوان احسان ما مخصوص با نهند و کافه
تجهیز که در تمام نوز سالن اندازم و اولد ما حتی و او و چه همگانی
مانند و در ضمنه لیس صراحت نام و نوس لکم و بدین جهت با نسی
تمام رسانند و منقاد ما رخا و انجالیس غلای زمان و فصلای

دوران که دریا از بنج حلال آن ربان و بجا از خواهر
مان آن در احوال من تمام که غبار غم بر صورت ما
مغشوفه میماند و جان کم که بعد ازین بود انگار و غنا
افتاد بر حشر فخر و بیل غصه نهانستید و اینست سینه
دل زهره در کور علی و افاضل و اما جل و اما مل فوج فوج
می نهند و بلعات و مداد و خواطری آن روز که بود
می رود و هیچ زبیدی که در زمان غارت و او را سعادت
طرح آن را دادند و بجهت اسباب عارفان سلام بودم چون
عناصق قدوم علی وین همه فضلا تا عام برسید و در او
نلس و چهار کاره الهی رفیع که چون قصه خود در هیچ حد
و بر غیرت از بفرمانت و فخر او با صد کمان که در دست
بنیان از قهر همان سفید بوده و بی فخر از خانه در در
ساکرده ایم و حمامات خوش هو او با این با صفا و حواهد
و طواغیت و کارهای شریفی و باغند ساری و زلزله خا
و در آنروز و شبها احوال و ایام و در هر بیجی و
جامعی او درم و در هیچ مدکور سالن بود اندام او جمله دوست
حافظ که نلس از حق و بی و نسل و عدل انسان رو صد سیخ و نسل
می مانند در حوازل اربابین و سال در کوه که بجهت انسان
احزاب

اصدا غمزه سالن بود اندام و ادراک این دو طام را احسا
او فاعل و او فاعل و او فاعل و او فاعل و او فاعل و او فاعل
و واسطه آن و فاعل آن که بعضی بجهت جوان و بعضی غم خوان بودند
و در هیچ ملکون مصر و مصر و مصر که فرمودم که در در احوال
همه روز تا در صبحی منقول ملک و جوان با آمدن و حال صراحت علم
زادگان خود را با آن سرزمین با آنرا با مسجواتی علم عابد و
خوارن همان و نهرمان و بد بگو خوش خوانان که اراطرا و اکتا
عالم صیقل ما میندک امله بودند انصاف که اسان از و صبحی
تا یوم نوال سلا و کلام ربان و فرائد انان عبادتی تمام شد
و در نیکو و فو و عبادان نه صد بعد در کوه که ابو لوجه علی
خوانند مغلوبن ساحم و هم را میا و صاف و ادراک این
و هم و حاتم سالنامه صابون بها و جلوا بها و صبح ما محتاج
مصر کردیم و صبح صهار کمال علم محل که هر یک در میدان در
صنعت ری و بر امان فضل استی اندر در عله که انوا عمل
طرد خوانند تا بلام و سر بوم همه را برهنه ای که کوه علی مصر
گوده بجهت انسان برهنه بود اندام و ده هر که کمال علم بود که
ارعمال السلام با اید بر بندها امله بودند در دار السلطنه نبرد

ساقی بود اسلام و فرمودم که ادرار است و مباح است اما از آنجا
که در روم و قسطنطنیه کبرکی و خمر نه همد اطلاق گشت با آن را در
رفاهیت و اطراف فاده و استغافرت مغول کردند و هم مایلین
کردیم که هر چند که علم نسی لایم مدتی حاصل علم گشت و در
که در حق هر کس که از این کتب عثمان معد و مستعد لایم علم
از فروع و اصول علمی و خطی کتب این علم امر فرمودم و نصیم
که هر روز این کتب مجموع که در روح و ملک و ملک و ملک و ملک
مدا رسو ما و فریدان ما فرمودند و کلمه کلمه حاد و کاز
د بار همد و حین مصر و مقام و دیگر و کلمات امله بودید هر
نصوف غیبات و الوف رعایات مخصوص بود اندیم و لغف
که هر روز در اکتفای ما فرمودند و نسی هر صفتی است
اد کلمات علم مستعد بودیم تا این فن بر موشول کردند
و کمالان و جماعتان و محران که در در اکتفای ما ملایم
هر بار داده هر اعلایان خود ملایم بود اندیم تا این فن
و بجهت این نظام کج که در عهد اکتفای ما است و بعد
انادیم این احوال که ما لایم خواستند بنا و فرمودم و در اصل
ضمان که ارباب را ورده هر بار داد و بجهت سالی بود اندیم
الذبحه صوف باف از اطا که و سوس هر صفتی که فرمودم

بل لطف و معاسات و جان کند که از من فریج بال و رفاهیت حال
موصوفه کردید و مدتی هر ملک بر قل طر کرده روانه گشت و
مکتوب نصرت بود و خواه ابراهیم حاکم بلد هر بار بود
فریدند و لایم کتب میزنند ابو فهم و دیگران فرموده استغافرت و از روستا
تحت با محصور بود ملک با احوال و احوال ای خرد و صفت فرزند من
دل و طمان و آرام و سوس من کل بوستان و دادم توها
هر اسمان مدادم توها نوری آخر بیج اهل من
نوری که هر بیج اهل من زیاده توام فرمود و لایم بلد
بقر توام در زمین اندر بلد لغای توام مایه افراخ
هر ای توام موجبات ریح زد و در آن هر وقت دم خوردند
زد و در هر وقت که کوز شد کوز مدتی شد که باف توام
ما سوخت را نسی استغافرت دوائی این خواطر خسته را
عمل بیان بخند من گشته را دم را نسی ای خست گشته
رحمن طاهر و صل و صل و صل بیجا توام از ادکن
ما عانه عن عم ابا دکن سا مان کن باخ توام ده را
حالی ملک این دل هر چه را جوانم د و لایم اردد و ام
سا نامه نسی بودا و السلام بعد ما معلوم گشت چون بعد و
مد بها رسول بودم ما عاصمان صفت و مصلحت تعامل

مصائب غدر و خیانت مکر از برای هلاک آن صحنه نصیب کرده بود
اما بجز اصحابهم ستمها مکر و دزدان جان و با می روان ایشان
بجده شد و همایون بجز آن جماعت از اسیران عالم است
دندان و منتظر بمان که از حدیان بحیوح و معلوم گفت واقعا
اجمال آن طایفه در تصرف نقصان و زوال و وفادار و چون بوفت فرود
و سعادت مساعد خود فرزند جلال که مال کافر غنیمت روم طرف
کابل و زابل رفت بود قلعه لاهور که در دست در لمر بند بود و منطقه
خرج متنازده بود مانند عکله که گورد منجر ساخت و از آنجا تا حصار
امرای خول بصره و لایق بند متوجه شد طایفه غنای که در مال
اسطام نام بود و در غور و اندک لور جمع آمد و در راه لکر
ایران دام جدید انداخته و چون بستان ادبی حواد ملین ساخته
خون دانستند که فخر همانا لکر ایران و قلب سکنان خند البمان
حمزه افراس انوای فانون و غنای از غنون میسر شد حمزه را سرا
کاس صیبا و جام جمای بندارند در صفیها و قلب و فایز دریا
دو کوس و چون رعد در زمین می بند و چون باد روی بصره
بها دهند و در راه و احام محیی بند و امای خول سالان حال
و هوای و باران جوانب و محاسنی معقول گسند اما در دجلال خون

جم بجم که در بی غنایند و راند و روند در بی انسان ستم و اوج
کند و خرابی بکر تافت و بدایر اما اس احداث رزق معاصد حال و انا
بد روند و همه سران دجال و کورد در لمر امیر مال لکر و حوض
و تکند و عینا سره گردانند و در در زمین و صحن طرس را در حرم غم باران
از لیل بهم ساخت و صد از نهاد و عمر بیلاد را بر او طایفه و در از
مهم و نیک ترا زنده کنیم کرد افعی لعل باس خطی او
فولت خندان او بر بود کله حضرت از سر اسدا
کو کی بود در سپهر قصر و ستمی بود در صفیها
و حصار دماغ در دام عقلمون که قرار نمود و لرم فر که لیاقت همین بود
گردد تمام اعیان همد و مجموع صد و نصد به نعل و نعل و نعل و عبا
لور مار سندان و چون او اجار بکوسن ماه چهار نهاره در بی راه لور کریم
دنبند روزی روی با حصار گورد و فرمود که جز ندان و نوازند لکر
اوراق اصاب فرموده گورد و در وجه ظهور از خریف جیانت ظهور
خان سرخورد را لیلک یاد حضرت و علمای مادر در رطه هلاک اند
و سینه بویانه را سینه تمام محبت و خوف ملک که ساختن با برین در
ما هوای محبت و میل خوردن او را بدست و نینجامیم که در با حصار
تکلن او را حواد و بیلک بیان سازیم جیانت حضرت از هر روز نور

وبقصان بندد و بر اذنان بندد باقی و امام تمام مانی و کرد علم و عینا
 ثم لمسد وجهه سابقا لوجه ایشاد و جید عن غی ایشاد او بکلرینه
 بخت رخ روی بجز من مشرف و جوس روی که در لون محمد که در جود
 مراد ما عالی و نغور اعتداجر جمیع بلاغ عالی است می باشد ^{شکل}
 موافق باقی رطب اللسان باشد و اهالی فارس را این عینا ^{مقطوع}
 و ادخوان رعایت مخطوط کردند چنانچه مصلوب آمد و در ^{مقصود}
 موجود باشد و از ذلال جوته بلطف و جمال در وضعه بطن بر لب و ^{مکمل}
 مقام باشد و در بلجون اسرار و سکریان بند کی عزیز و نوران و جود
 ما الراء و فای بخت بیاید و امصار و محال امر بلای اطوار مغول
 و انما ترا مصلح در باب است و صلاح در جاسم مانده و قصه و میل
 ما امر او عالم جمعه ام و انواع صلاح طبع عوده ام لهذا ان فرید
 بر عوحد مفصل انچه طریقه تا بند بجهل و نور و بی باره و ای عظم و میده
 (و سائر احوال هر چه در بعضی از هر مدار خود در صورت علم و میده)
 نسیم الله الرحمن الرحیم و در سعادت و الملوک و السلام علی من اتبع الهدی و الله اعلم
 اما بعد جان کز بند اصغر عباد الله و احوالهم الی رحمة الله ربهم انهم ربهم انهم ربهم
 که در ادبیات و حقیقت ارضیات است و احلا و سیدان آمد و هر چه در
 حصال منقحی باشد او را ملایک الصالحین مملو کند و ان الحی فی جود آمد
 و ای

و این چهار صفت از اسد اول عقل دوم علم سیم علم چهارم سخاوت هر چهار
 از این چهار صفت محو که هر چند بر میل انحصار و اجازت نومه شد تا
 حواسک بران مطالع گردد و جود را بخواجه حقیقت معلوم شود و
 احلا و محو بر سر کوله اند اول باید که خلوت و صام را بر پیش
 عقل منور کردند و صام جان ترا بروی او معطر سازد و علمای
 دین و فصلای روی مین در این عمل حاصل گردد ^{العقل}
 مضی حله الله تعالی فی الذمخ و جعل نوره فی القلوب را الهامتا
 ما لوساطه و المحسوسات بالمباهله و بعضی نیز گفته اند
 له العقل اول العلم و اوسطه السنه و اخره الاخلاص و بعضی دیگر گفته اند
 له عقل البی استیلال و کوه هر چهار صفت و مصاح ابواب کوز اسرار
 ربانی و عقده اصحاب بود انچه صای که بعد از عقل مجتهد و در بیان
 لایه الله الاستدلال و الله لیس العلم و الله النظر فی الکتاب و الايات
 و احضرت و اول صلی الله علیه و آله بر سیدند که ما احسن الناس عقلا و قوه
 المسارح الی مضافات الله و المحدث عن عمام الله و بعضی از ارباب و جیدان
 و اصحاب فرجهان که صد سیدان صفت صفا و ساکنان مسا لاصفا ^{ان}
 صفت که اند که سار و عینه عقل را از جهات چهار فرید و از اول رب

و علم و نور و ضبط پس از آن سرخ زد و در خردی از آن بصرم خوردی
و خردی از آن در سخن و مروی از آن بحد داد دوم مابند که علم
ذات و وقایه صفات بود اندر رسول خدا می فرماید الا ان
والويع من العلم و غير الدنيا و نرف الاخره و يومه با على صحبت رده
که از علم با نعم و الاکتساب و بدانند که هر که را علم فایده باشد
هرگز کمه نگیرد و هر کجا صحبت است جلس و از باب پیش اندیش
هرگز خنود اندوه در ساحت دل او ضرر نماند و الا در علم خلیل
و در این دلیل و علم و بر عقل هم و عمل قاید و زفر و الدوب
بود در صبر بر سر شکر باشد هرگز مملکت هم از خود بگذرد و بلوغ
دولت او خیر بود و ما فلان امار و نافعان اخبار بختن از سبب
احراز و سبب برار علم و اله اصل الصلوات و اهل الحمام رو ابر
مکنند که مرد می بیند رسول خدا آمد و لقب با رسول الله خیر عمل
هو افضل الاعمال قال علیه السلام علیک بالعلم فان قلیل العلم یحکم
کثیر و ان کثیر العلم مع الجهل قلیل و در بفرمود که لا اله الا الله
الکرامی و دیگر فرمود من ارادهم ان یطروا الی عشاء الله عانی فلیضرب الی
علماء الله و دیگر فرمود من جلت مع العلماء راده العلم و الویج بلین
تعلم فلیس المرء بولد عاملا و لیس اوعلم لمن هو جاهل
فان

فان کبر العوم لا علم عنک صفرا از النصف اليه الحافل
صوه الطه علم فاعتمده و مور الفجر جهل و احینه
و فيه ايضا
بعد العلم تلک المانی و من طلب العلم سهر اللیالی
نوم الترم تمام لیسلا بغوص البحر من طلب الا الهی
و فيه ايضا
شم باقی و الوجود رطب و ضبط لیل الختم فابیل
محمد باقی نرفا و محمد ا سکون الحاضرین و انشغال
و فيه ايضا
من باع ابام الصبا ثاویب دین تجارده علی الا زمان
و من استوی لوجه الخذانه فانه نبل اللؤلؤ و ان الخمران
و در الهار سبه
علم با سبب دلیل و بیان خفا نوا علم سبب سبب علم حوام طر جان
زمان علم و عمل بهما و بعضی که اید العلم و مر طاعه الله ماده الذنوب
و ضل صومه العلم العمل بالمعلوم و فعل العمل نرف العلم ضلال و العلم
العمل و بال علم نوزونی بیستاند جهل از ان علم بود صد بار
لا یخا و رطد و در علم سببا عند اهل النبی و اهل البیان
من یحلی نرف ما هو فیه فضحه سوا همد الا من یحان
۴۱۴

اول تا خود روز عالم افروز و خود شد طلب اندوز نندوزند
از کوه سوار احوال روزگار و مرد و جمع دوار سلفندان روزگار
کاری که با سانی توان ساخت در عهد نوح و نوح سانداند
سم چون بعد مرگ اوین و محمد سلطان استانی با وی بولس
اسالی و در برده ادبش جوان چون مکن چهارم دو ستمندان
کسی که در کتب اولیاد و صد امدای تو کمال بجم کسی که از طریقت
طوبد و از وطن مرغان بعد از میل محمد و عنای مردی مکن
که در بهمنی با ساند و نه در نوح را و این نسیم بر بهر از نادانی
خود را با ما و کوری که خود را با ما ندارد همهم او خوش بود
و اگر بود ارت او نیز در حق کوئی باقی با هر یک صد ها و سرتند
غاران بر می همهم اگر خواهی که را در تو بهان ماند و محمد اند
ایران را ایندی و میان خود فاس مگردان همهم داد از خود
تا مضدای کردی و از داد بهمان مسعی باقی دهیم مردم بعد
و اعتقاد را در عهد صبح بار و بر مسند صداد و افق اول
ماردهم تو و ما کان و کم با کان طلب واحد و عنای صاحب
دوازدهم در کرده از مردن بهر که بهر فصل از خود بنا زودن
بسر هم بمالی که بر صحنه فکر منس و لوح ضمیر صورت نم نندایدون
اسمااره

اسمااره و هماره تا تمام ان همهم و خال ایام ضمای چهارم همهم
نحوه انم از حوس و دیوان صدک و صحاح بودن مصطلی عظیم
و عدای الم دار با خود هم حوز و صبح بر صبح و صبح هر مهمل
بهر بود همهم اسمااره و عنای صحاح در انم نیکو سار همهم
فاسق معاصی را همه را در راه هدایت بر سر آمدان همهم همهم
اکبری دعوی مکن که ندای و چون از خواهد کل مانی همهم همهم
موجود را عقود ملک و باقه را با ما هر مردی که در انم کار
حصار بلخی نورد همهم تو و ما که کسی بود که حاجت مطوی و ما که
تواند بود و در انم کار و انحصار همهم همهم همهم از او
همهم همهم و باجه همهم همهم نباید از او غرض باشد که سید
همهم همهم و بخت با بل بدت بر آورد بدو همهم همهم همهم
روزگار زود کار و همهم همهم همهم همهم و دانا و عادل و سا
رنداد و بصاح همهم همهم همهم همهم همهم همهم همهم
باصح و باصح بیاسند و درم اگر خواهی که سندان و سندان همهم
باصی در معاد بد کردی دوری و احرا بل بدو همهم همهم همهم
همهم همهم و در همهم همهم همهم همهم همهم همهم همهم
از ره صفت بدو همهم همهم همهم همهم همهم همهم همهم همهم

نمودند و هم از خواهی که اب زوین هم چون و عرضت ما روزی
از دم دانه کن ملک هم از خواهی که شرم زده نباشی از نهاده
بر مدار و کرده را بنا کرده هماد ملک هم از خواهی از سلمان
این معنی بهوای حسن لبم و نمایی صبح زدم کار علی ملک
و هم همکار علی و فرزند فضل کرده ناکند و ملک را نصیب
و بلاد آن زهن بد که مبدل کرد ابی ملک هم زبان سخن گویند
بجای سلوک و سلاسل صورت برادر که من صفت بخا و نیز
جزاست که و من سخن اسلام الموع که قال ابی سی ام
با بدان درد مند و فضل از مستند نوالی عفو و انعامی
صدا که ملک عطا موجب انعام نام و سدا از انعام است
سی و هم مع روح را در قیض توبه بوضع محبت را با همکار
و قدر امتیاز بر سرفرازان و قمر شاکر بهر طاعت
سحر سار از انعامی خود بگریز تا صبح کنی بهر بر
و در سر کام وارد و بگذر تا به بینی خدا بعین نشان
سی و دوم در کما هم آن قدر غرض کن که در وقت نماز است
ان تمام توان نمود و در اول صبح می نمایی که حصول آن باشد
توانی بود سی و دوم بهل با جمیع الباعین و ابرضا را بصورت
تا

ما هواده مارجز از سببه افتخار و اعمال در و با سید می و چهارم
همگی با نودم معاندند و ند و قدم در راه مخالفند و نیز او
فادر کردی باید که سرختم با نام علم فرو نمانی و قلم عفو بر حرام
نکات و حقوق او و اولی می و هم چون بر وساد بملکت میزند
ایالت از ام لوفنی رسوم تعدی و انار نخل از روی جهان خود
سی و سوم کسی با مفضل زمام ایام کرد آن که شاید در وقت
حمل افعال عملت داشته باشد می و هم در او از عارضه فرما
معاندت از همان کار و در لایز کار زار بجاد کند و محافظت
بمعاد بصدق رسان می هم در از دم که سطور اجل و حاصل
نراد و حل اندازد و راه خلاص خود و بخار کند برادر بدست
و نازک از سید خود بلی برده و فی بول توصل جوی و خلد
امید با همان ایمان بن می و هم ساختن را از خاصا
غلل بال کرده ان و انبه سینه از عیار بسته بزدای با از همه
و باح کردی هم بیسط عوارف و هم صانع خود با چون نور افشا
و فیض بجا نشود کرد آن ما مهر بود در لهای حلالتی را سینه کرد
حلال و نام در ارتجاع طار هم و الساعی عمر هم بر بلرزش و زلال
سجا و سلسیل عطا را در مجاری سن و سوانی هوید و همس جای

کودان جهل و دوم سخنان زانند و ما کلمات زهر بود اصفحه
که سراف کلام از کاتب تمام مرقوم و طعنه زبان از لسان
سخنان کار کرم است جهل و دوم در اقصای نام بیدار و اعتدای
صفت سیم صندول بودن و اسم محمود را طراز کنونی عالی و در نام
و بلای خود دان جهل و جهاد صحیح که با قایل و باطل و باطل و باطل
مستوی با مبدل و کلمات مخوف و احوال متخوف مستورند از
مصاحبت و معاشرت انسان لعل کن جهل و هم چون طوطی
دولت در نظم و بلبل اقبال در دلم امده است دهان
خلایق را لیکر شکر شیر بار و سمع اهل آفاق را بنوعار معلوم
بر خود دارد آن جهل و قسم اهل نصیب و ارباب صدمه
که روزگار انداخته و در روز مصلحت کما غنه باشد از خصیصه
با وج اقبال در میان و سلا معاش و عقل اسعاف از انسان زده
اسهل منظم بودن جهل و هم در روزگار و وفادار و ایام بد
فعل زاهد را خود قول سا اهلان دان و صدق باطن بر این توبه
فاجران عمل و هم بنوعی از راهی عجز و غم سلطانه قریب
و جلال و تصاعف دوله و افعال و بیکوی اخذ طلب در اولیام
(انهم ما اردنا نعلم من علمه اللغه طاب بدهاه)

هو او هفت

استهد الا اله الا الله و من لا اله الا الله و ان محمد اخی
خاتم النبیین و رسوله و لهادی علیه و ان امیر المؤمنین علی بن
الحطاب لبصواته علیه و لی نه و وحی رسوله و ان محمد بن
سلام رحبه و علی زویه امیر المؤمنین و امام الحرمین
الائمة من و اولی الامر الحسن و حسین بن علی بن ابی طالب
الحسن بن علی بن محمد بن علی بن ابی طالب و محمد بن علی بن
و موسی بن جعفر اکام و علی بن موسی بن ارضا و محمد بن علی
الحواد و علی بن محمد بن علی بن محمد بن علی بن ابی طالب
الحوا اذنی الامام الهادی علیه و صاحب الامر و الامام
علیهما السلام الحسن بن علی بن ابی طالب و علی بن
فکر ازین و اخذت موفقه بنیه صدرش غده چهارده
المسماة بجمع سلطان خان بنده المرحوم له و محمد بن علی
المختار المولود الجلیب محمد بن علی بن الحسن بن علی بن ابی طالب
که از صد اولی الامر او و ابی و مینا از خبر غریب
خاکبوس در کاه حرمش فصل الثمینی و منس القوی المرفون

احمدی

لوس نامی لامه و ضامن الامام الهادی علیه السلام
 الحجة والثانية هاتين روي عن ابي عبد الله انهما نزلت
 من عند الله وبالخرور من اذان دكاه عن ابي عبد الله
 وطرفه من بعد غروب الشمس وادخلوا في اذان من
 داه من اذان ان يكونه مطابق من جاد والمانه
 ونود من الحجة مباركة ان الحجة توافق
 در ان حضرت زعفران بن يحيى بن محمد بن ابي
 يوسف اردار لهما صفهان بعنوان وقت هود بن
 رضوة وهو مشهور من جاد على من فيها الاف
 هدية فوسد ان الحجة مباركة وان دهره
 وقف ما سجدت من سليمان امر المؤمنين
 صلوات عليهم حين وارتاة وبلاد ان حضرت
 بلان اركان من مقدمه وبنية من جاد
 عليه السلام ما خلف الليل والنهار من نزل
 حكام وامناء من نوره من جاد عام
 من جاد الامام الهادي بن الامام الهادي بن ابي عبد الله

و تصليح و تحفيق و توحيد و تحفيق و تحفيق و تحفيق و تحفيق
 كال اجساد امار من اذن و في جاد و في جاد و في جاد
 فونك اذن و انما ارضاء من مقدمه مطلقا من نزل
 و ان جاد جاد و نزل باعنا من بافود و نزل
 مصون و جاد من نزل ما سجد و جاد و جاد
 مقدره جاد و نزل ما سجد و جاد و جاد
 السوية من نزل ما سجد و جاد و جاد
 (بسم الله الرحمن الرحيم)

شهدت ان لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
 الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
 بلسان من نزل ما سجد و جاد و جاد
 نزلت ان جاد من نزل ما سجد و جاد و جاد
 مساجد و در جاد من نزل ما سجد و جاد و جاد
 و جاد من نزل ما سجد و جاد و جاد
 جاد من نزل ما سجد و جاد و جاد
 من نزل ما سجد و جاد و جاد
 من نزل ما سجد و جاد و جاد

۱۲۷۰
از وقت صلوات بر ائمه اطهار و صلوات بر محمد و آل محمد
صالحان در دوام و نیامدند و در کتابها و در کتب
از قبل حدیث طایفه مرعوم و مرعوم و مرعوم
و در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
و غیره غیره و غیره و غیره و غیره
از قبل حدیث طایفه و مرعوم و مرعوم
چهل تن و مرعوم و مرعوم و مرعوم
در کتب و در کتب و در کتب و در کتب
و مرعوم و مرعوم و مرعوم و مرعوم
غیاثه و مرعوم و مرعوم و مرعوم
بخصوص مرعوم و مرعوم و مرعوم
محل بوده و مرعوم و مرعوم و مرعوم
مکمل و مرعوم و مرعوم و مرعوم
در مرعوم و مرعوم و مرعوم و مرعوم
الصدر و مرعوم و مرعوم و مرعوم
و مرعوم و مرعوم و مرعوم و مرعوم
بدر مرعوم و مرعوم و مرعوم و مرعوم
مکمل

۱۲۷۱
ملاخان در کتابها و در کتب و در کتب
سوز دل و تاسف و تاسف و تاسف
بر از تاسف و تاسف و تاسف و تاسف
و مرعوم و مرعوم و مرعوم و مرعوم
مرعوم و مرعوم و مرعوم و مرعوم
و مرعوم و مرعوم و مرعوم و مرعوم
در ان در کتب و در کتب و در کتب
در ان در کتب و در کتب و در کتب
غیره مرعوم و مرعوم و مرعوم
در مرعوم و مرعوم و مرعوم و مرعوم
واقع مرعوم و مرعوم و مرعوم
الکرم مرعوم و مرعوم و مرعوم
و مرعوم و مرعوم و مرعوم و مرعوم
ما مرعوم و مرعوم و مرعوم و مرعوم
عبد جان مرعوم و مرعوم و مرعوم
عبد جان مرعوم و مرعوم و مرعوم
خود مرعوم و مرعوم و مرعوم و مرعوم

۱۳۷۶
 دارند و در هر قوت خاصه کبریا و شرف و عظمت و جلال و
 بجز اینها و بجهت دیگر که هر دو در یکی مشتملند و در هر دو
 هستند و در هر دو یکسانند و هر دو در هر دو یکسانند و هر دو
 فاعلی است و فاعله که عصا الحرف و خط الحرف است و فاعله
 ادب و در انشای و در مضمون و فاعله الحرف است و فاعله
 که بجهت فاعلی است و فاعله که در هر دو در هر دو یکسانند و هر دو
 هستند و در هر دو یکسانند و هر دو در هر دو یکسانند و هر دو
 و فاعله الحرف است و فاعله که در هر دو در هر دو یکسانند و هر دو
 زین الطبع و الحرف است و فاعله که در هر دو در هر دو یکسانند و هر دو
 اللهم اعزنی و اولدی و لم یحضره الله التماس دعا

ادب و در هر دو یکسانند و هر دو در هر دو یکسانند و هر دو
 فاعله الحرف است و فاعله که در هر دو در هر دو یکسانند و هر دو
 و فاعله الحرف است و فاعله که در هر دو در هر دو یکسانند و هر دو
 اللهم اعزنی و اولدی و لم یحضره الله التماس دعا

بسم الرحمن الرحيم

والحمد لله رب العالمين وصلى الله على محمد وآله
ومعد فاعلم انه لا بأس بخدمتي من الحرام
السلام ونحو طهره الكتاب ان ناسب الحرام
رسوله الجبابرة عن القفا

وفرحم الماء الميم جاز
سلام على محمد صلى الله عليه وآله وسلم
سلام كرهه المسلمون فينا وكانوا لا يسموننا
على غايبه حتى وصلنا الى ارضنا وهو ما
سلام على واد الكند ولينى علة نوايه مكان سلامي
سلام عليه انما على ربه سلام على من يجرم
وانى استهدى الراس سلام اذا ما من به انما
وامتد على السلام اليكم لعلم انى ازالكم صبا
ولما نايتم فلم اقدر استخبركم يا خدم
كنت انتم تطلب منى وخاطبكم بلسان العلم
انها السار الخدر منكم عام للميام المسافر
او

افرى منى السلام الهوى صلى فداغ السلام الهوى
لندى وعلى عهد خدم والى فزرت لكم اطهر
ولم يطر الهوى منى وكن قد المنها منى
لسد الهوى منى سوها ما حله صلا دره ماى فواى
ورجلا صدى منىها اضرب جسمه طول العباد
لسد الهوى والجران سوها والخزام على منى
وقد اهدى نوى منى وادى اسطود الكسرى
ولو ان افلاحي منى منى فلى اليكم احب
ولكنها خردى منى منى الى منى منى
الوقوف اسى الخطوب فلم وان يطوى حلية منى
وقصد على ما بعد منى كان الام القلوب عبادا وما
فهتج اسواقا وراى منى ودرى عهدا وما لى منى
بفضل الارض منى منى لبعدهم وخلمن غنة منى
منى منى عوام القاء منى وقد منى منى منى
بفضل الارض منى منى منى منى منى منى
وسل امران منى منى منى منى منى منى
بفضل الارض منى منى منى منى منى منى
بوردى منى منى منى منى منى منى منى

سلام و محمد سلام سلامه محمدنا و نوحه زابر
 و از کلمات و مناجات الی آخره قلمی و سمعی و ناطقی
 سلام علیکم شرف من قدیم و زاد علیکم محذور و درها
 و ما شفقت الی الامم الاحرام و انتم ضیاع فی المیز و درها
 لغیر کمال العباد منافعها
 وسطنا الی الامم عن غیر الی
 فاعلم انما کنت من ان کان اسم تهر اول الکتب
 جاء لیسر الکتب اسمکم
 علیک من قول لیسر سورنا
 فكان فی حق من فرجه اذ علم من ثم الغرض بصیرا
 و ثم لوضع النبی صلی الله علیه و آله و سلم
 علیک سلاما و صیبا
 کافع من صیر الکتب
 مسدود علیک من صیر و سائر عهد الی صیراه تم
 تمامه علیک انما صیر و فی الکتب صیرا و الکتب ام
 لیسر الکتب من صیر
 و فی امی الی عود الکتب
 و انما علیک من صیر و سلم فتمت صیرا و السلام علیکم
 با صیر و فی الکتب من صیرا با صیرا من صیر و فی الکتب
 ما

ما عده سابق علی حضرت الی الا و عدت من الی صیرا
 لیسر الکتب من صیر و عدت من صیرا الی صیرا
 و اما بعد فالسلام علینا مکرره نحر و السلام
 سلام لوعمل کان ذریا و ما قوا نطق بالبدین
 علی من عدت و فی حق و مکرره سواد الکتب
 اذما فی حق طری الکتب
 و حال العباد و علی
 لیسر الکتب سواد فی صیرا الکتب من صیرا
 لیسر الکتب من صیرا
 و فی صیرا الکتب من صیرا
 و الکتب من صیرا و الکتب من صیرا
 (هدیه الکتب الی الکتب الی الکتب)
 الی الکتب الی الکتب الی الکتب الی الکتب الی الکتب
 لا یفید لفظ خاص فان شاء قال الکتب او الکتب او
 نجات او عدت سلام او الکتب سلام و غیره شیء علی
 و اذا انتمی السلام فالخص نیا مولنا فلان تم نیرج خیر الکتب
 فی الکتب و الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب
 باسمه صیرا و الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب
 و فی مضمون الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب
 و فی الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب الکتب

الادعية الالهية وان شاء ذكر الاوصاف ثم الدعاء ثم بسم الله
تخص هذا المناد اليه وقف بالغ المنانين فقفوا امام السلام
سجعا للطف وان للنام لطفا صورة السلام ان سلام ارفع
الحامد واصبح عامه وابيع عباره والطف اساره وارفع
من نسم الصائركن الاقان والطرب من خاريد الشهاد اميد
الخصان والحق من غنا بجمع موصل وعطر من بجارها
النجار سلام تطرب نطقانه رياض الحبه والوداد ونصحت
بنشمانه ازهار الاخلاص والاحقاد وسلمما تعرف
سندها على المسال والخرام ونجات صافيات لغز من
الغمام تخص نزل الان لادال الفلاد والمعرض او
دعائه ما رجع على الروام والاسماد من اسوه مما لا
صبر على صفة ولا اوار وان الامركب وكن سلام انان من
البلغ ما نبتج به مهارق الكين والرسائل والاصيد ما
تورج به مضارق الحيد والوسائل واعطر من افاض الرضا
بالرها الغمام واخضر من سهران النباض نعت عليها ساسا
الغمام الهدى سلام التز على العلوب من خز يد الابلد
لن وحق الفجر من سحر بال نخضر بل اعجم مولنا كذا وكذا
عزم دعاء بغيره غضب العوض والنوافل ونساء بطور شرع التام
الربوع والحافل ونزولهم الكونام على رها من صفة اصبح الابل
ونفس للاعنا النجى من مسجد جناب الامجاد والافاض الالك

لنا

كنا وكنا اسلام انان من زينة نخدر بها وغنا الطرس
واحصن نعمة عنقه لنفايس الضنون والطف من منظر
اللذات الحعود او اظرف من رياض الازهار برودا
وازلهي روضه اذ انكى الغمام عليها نيسم خز زهرها
واجمي من بغيره طابث رويلج نسمها فخر الشمال
اجبارها فصدت ورسا النسم ازهارها فخرها
على نغم التي لا بد الخسوع لها غمام والنفار ح من هجرها
نيسم زهر من خز غمام مع نجات نفاخ نسمها لاد
المحطور وسلمما نفاخ ونجات افان فنون الرهود
سلام انان على ما صار به مسابه الاعلام وتا
بها لطف اما لى الاسلام من ايف نجات نسمها غمام
نبتات كالروض الوسيم وصالح عواش نفا سوا كذا
وبت اسواق بفض لسان الفلم عن نسمها ونجات
الحاج عن عر لها الى نك الحضر العيلة والغيبه السنة سلام
انان اعلى ما علت به روضا الرفاع وابهي ما شرف به
انوف السماع واحمل ما وشاء البنان من غير البيان

ما انشاء الانسان من درر البياض اللسان بعد التيم
الرعن سلام اعلى من ربح الواء لدر الصباغ وهبام
اعلى من غصق السقاء من الصباغ واعقب من يبر
فدناح واستق من لولء المنى الى الاقاع والى
زهر الربى وارق من نسيم الصبا سلام زمان ازهر
كلت نجانة الى الغنم السجيم وانض زهر صفتك
ديباية وجهه الوسيم وازلى صفة نظمت سطوحها
فى طروسها كالد النظم بحرب مضمونها عن هوى
وميت البدن سلام اسنى ونبات مباركة سنى سلام
اسرى سلام بغدادى يبح الصبا وبراسه ويا صالح
الربى ويا فخره وشعاعه اخصان الاسواق يبيع
ونتراسل ما جات الحمام ما لفاظ بل الغند وتصب
عبدا والمجنه فى رباض اسراءه ونبد لوامع الموده
سما انواره وتنفخ نسيم رجانه كاهم الزهور
يصنون الحانه سواجع الطيور سلام اسرى سلام
نزد الارواح فى الاسماع وعنبر بالوده والمحب
الماء بالراح زهر المجنء باضه ونمر بالوده خياضه ونور

بما خصنا الوداد وزهوره افان الاعطاء سلام
غيب سلام بلوع نسيم الاسمار وبضاح نسيم
نسبح بالجانة ذوات الطون على افان الوف برف
كالماء اشجاء وبروف على الزهر ايشام من صيد
المدا مع انهارا واطلق المحابر خينا مدارا سلام
اسرى سلام الهدهد حجة نقاسة نسيم الجمان ميا
محلل الجور والولدان غالبة وعاليه من ان نفاش بها
فاغبه وغالته من حجب بنسبت بطنه انشاء الوداد
وتسلك ندى الوداء والاعطاء لا ينقطع وروحه
والانفى معدود سلام اسرى سلام نفاش
والنوف كاجها وصدك بالمجنه والوده عما بها
بارزة اسرارها عن صمم القواد من مجد غلصن فاق
نودد القواد وفات القواد وصفه الحنى ولا ينسج لها
الوداد سلام اسرى سلام الهداء بجبات فوالها مسك
وشبكات فوالها مسك وحواش انفاها مسك
وانها الاثر فوالها مسك سلام اسرى سلام بلده
خذ انى رابا الحول وعا جوع من صافى الحول

القبول وثناء تسم حوره عن درر نردی بقلید
النور وخری مؤرخه بر عام حصه
فتشرف زائر الجور سلام از خب سلام غدا
بندل حرفه التسم وادفی نجه من التسم ولام الام
بکرم عکارم اختلاف کل کرم واسر عام بلیه الجورد
بدا التسم واکمل رجه جمالها سلام فلا من رجم
سلام از خب سلام از الحی من زود الحیوم ونا
کانه التولوه المنظوم وسوق شرا سالر الزام
دضا عن العبد والحیام ویزاد مع العزج
السیام ونا والصدخر اضطرار من محب حبه
صادره من صم العواد ومنتاق اسوه او
لملائک البواد سلام از خب سلام تسم بالحمه
والموده خور مطوده وترف بصفتها التلاط
منوره جهیم من لم یزل یهتف بکرم الحنوف
الحیام ویرسل الحیون کالحیون وویل الختام سلام
از خب سلام تحطرالوان طلیت لهما و تسم نوز

الافخوان من عمن لیرها صادره من قد لا یرذل ولوز
الیحال وحتی لا یضغ ولویضغ الایام واللبال سلام
انراز لکی خبات سماه وادفی تسمات نامیه شجر
من صلالها وخصبر التمد من طیب ربهاها غنیر فی
ملاسر النور عرابها وعبید من جمل الخرام خاصها
صادره عن هوق اسرف العواد ویرد الرقاد ویرد الرقا
الی عبید عینه الطلی العواد منواه وعبید الخلد ماواه
سلام از خب سلام الهدیه نجات علماء الی شاکر
بدهما وبلوغ فی افان الوردان لرحما وصدور
الکرام و مطور ووفی ولبیام تندی الخرام من لید خرا
ومقله من لیسطن علماء و صها سلام از سلام من لید
مالحمه والموده کواکبه ویرجر ما الخزه والتلاط من لید
العبید لک رباصه وهدیه لرحما خاصه من لید
عام الامحار وترف بسلام لطفه عن ماز الیام
الار لهما جهیم عبد الی ان لید علی من لید
وعلی عبید العواد ویرد التسم فامما عن الیام

منه على ما همد الجنان سلام من غيب الهدهد سلام
منه هو المحية رباطه وشرع بالموثقة عاصمة اختر من
الرجي والحق من شيم العجاو الذمن أيام البسمة والصيا
ونساء كانه عصفور الجنان واليه من ددخي من
الحنان ودعا سمول خبري السمول مفرور بال
والصنول وبير فالأغصان طربا وور راجعا ورو
سلام من غيب سلام الطير من جو البسم واعذر
مخوم غامضا وسرا من شيم والرم حجاب شري
الافاق صفات لها وسلمات شريف المناف
سند نورا لها سلام من اشرف حجاب صافا سموية
بالصوب والطف سلمات وافياك بضع لهما شيم
الصبا والصبول و سلام الطير من جو البسم وارق
من هاء البسم سلام من غيب الهدهد حجاب
على صمد الورداء وسلمات منبته عن حبه القواد
ودعوات لئلا الكاف البهية التي من ثم نزلت لها
عصل الخرو والمجد ومن ما همد بنا لها ونزف رجاها
عصل له من الحجاب الرمز لها الرمز الذي نجد

سلام

سلام من غيب سلام من غيب الهدهد سلام
البحر وصف واصف والشمع كاتبه اسواق الأشجار
صحايف الاوراق ولانته ركبها الطاب الخضر ولوز
سلام من غيب الهدهد حجابات الأتقاد توصف ونساء
من البسم والطف سلام لصور غيب سلام تعطر ورد
الجنان شيمهم وتضوع رصوان الولدان بسمهم
لها من املا لاله الخربس ساريا بسمات الأقطار العوان
عند الرعوية والالاحوية باسرها وتصانحة
المحمد لمسلمة بانوارها سلام من الطير غيب الهدهد
سلام بضم طياته وشيمته على فضايا الاسواق
وتنح مضمات من الأشكال من جرح وصف غاصد الرم
والخبر الانشاق تحض بنا لآخر سيدنا الحية
الموجه الى كل عهد والحلمة على مضمات الرز المولى
عن الحسن والصد مولا فان لا زال محمد على لها
الجوزاء محولا ورفعا وجرده من بلوغ الامال هو
سلام من غيب سلام هو من هاء الحمام وهو من هاء
النعام وارق من نورا لاله حال الحجاب وضوع من غيب

الخبر وسلام الحام سلام خلف بداري الفاطم سطو
الطروس وتخلت بانوار مجد انه صعود الطور كما
سلام لهو الجبر عن وللم لسان بل للانسان روح
والروح انسان سلام اخبر الهما بجبا صافا
عنن النفاذ وازكى سماء واقرا على السما
وسلام ازله من عود الحمان وثناء اجهي من
الداخي سماء الحان سلام محمد بن عبد الله سلام
تصل بهند الحجة والكون في سلسل معبر الكرام
والنوف قد صحت من الضعفا ااره وشف من
طوب المحنة اماره اجماره من لاله فوجها لحي
مقام رفوع غريب بل غننا مناه من عنعن ما السما
احاديث كالمه من جمل بهام ولا الطام ولا الكار
لماسند فضله وافضاله وانفصل الراء والاسنة بانه
غريب الاوصاف في افعاله واقواله مولا في ذلك
الاجير لحنه الاوصاف موقوفه عليه وعامد الاسنة
مد في كل اجبا باليه والطوي على محنة موقفة بسند
الاقلام التي اوجها فضله محلة سلام لخر حبت سلام نثر
هله

فما البرود من توضع مسا المعانيه وتظهر عوامل السلام من
معربات مسا به هههه محمد تصيد محنة بن الكور في الكمن
وارعنن هودنه بماضي عهدم لانه بهي ان الحمد
صحت سدا احواله الا عرب عنها الخبز وافعال اسوقه
الكلها الامن له خبر وخر فخره لاسيل الح صبح
ماتنها الامانيها مع غايه الامعان والطر عهه وذلك
من رفع مقامه على انخفض بالاضافة اليه كل مقام حسب
له لام الكساره والسعانه في رزم كل اعدا به علم الافراد
ومعروف الاعلام المميز بلطف من مضاع ما في الايام
والمتعوز بلطف على جمع الانام الا قال كذا او غير فالحق
سوق كاد ان يكون علما ممنوعا من الصرف او موقوف
اسم الاجز به نقص والاسند فالحب ابا عود القيد
بالاضافة الى مضام عروف المرهانه موقوف على الذين
لحنه والام الاسا ورفي محنة لم زيد والجمود والبلد في
صديق موقوفه خالد ولا الكرا وصول وتفي حراما لم الزخريه
عامل الاسواق ويهجه ساكن الاسواق في كل الكون فكله
اسلم وخصه عساده عود الجوام سابع في حقه عامل

الوجع والبصر وهذا مسد الحبال فلا تسفل من البحر سلام
ان قيل سلام فاح شدة ولاع شدة واولا تبدأ سعة ركا
خرسه ونباء اضاء نوره وزهني نوره ودعاء اريب
سائله ويحذر وسائله ويحبات البحر من الارض حمار
المواضع وايضا من النجوم الزوال الماء المالح في مواضع
الطلول والمورزاة ومن في مقاماتهم عام ان أهل
لحده الضاعفة قد بالغوا في خطيئهم حتى نزل عليهم من السماء
الدخ لا يتره عنه عاقل لانه هو أسرع وحمة الأبيات
وهل الحسد في الجنة ورضوا الاضيقهم بئلا وسبوا
ان يحاطوا بنحو قبيل الأرض كما اجوا الركوع لهم الكه
لهو من عظام الدروب واحوا السجود الذي هو الكه
ذليله بعض العلماء او يقارب الكرماد الجليل
واحد من الامامون فانه عطين يوما حفرة جلسا في
بعضة احد قضاة بهم وقال ام سمعوني قالوا
واجلتنا ما هم الكاسعين فقال اعوذ ما سمران الذي
من كحل عن رجمه فما يحاطون قبيل الأرض الذي
ملأ العشاء ولم الكفاء والدم الذي لا يحد من الماء
ان

ان قيل الأرض التي تحتها ساساتها من غير الزمان والكسها
بالامن والامان من صروف الحدان الارزاق حرمه
الرياح ما نوسن الايواس لها فيه السحاب فيسبح الخنازير
ان قيل الأرض اما بنفاه وبسنان التي قبيل بوم وعينه
بانه وبود ان لو كان عوض بانه ليقوز قبيل الأرض وبانه
ما يجب عليه من الخبز ان قيل الأرض التي فاضت بحار
علوها وتجد السطور با زهار صنوبرها ومنظومها وما
حسابها النجوم والكواكب ووطان السبع الطبايع
فاقرت لها بان منبها ارفع المراتب ان قيل الأرض
لا يرضى داما عن اعيانها منصوره وامنه دما
عموده الى هم اعدائه المقصوده وكانت سطوة القاه
بسطه منصوره الارزاق قبض على الاعنة والسجود
الجود والالوف وتبسط في الورد وتبسط في الضفوف
بعيد عيشه بنا بغير غايه وسفلام الحد من عظامه صوار
ان قيل اليد التي تفر الارزاق حاربه وانع النعم الهامة
الكرم مبسوطة لقبيل العرب والحق فيك الشفاء والطوا والامن
وتد بعنة الحسن ان قيل اليد التي الارزاق بانها القبيل
ويرها القبول وفضلها الطوبى الكسوف في السنة الافلام مقوم
وتقول وعلفها غلق النماض ما بالصبوب والما بالصوا

تصول واماها بين الضابل لجنبل لها غر معلوم ورجول
بفضل به الذات العلية التي اسرف جلالها وجمالها عطا
كاملها الا انك تحزن اناملها بما افاض الله عليها اذ انما
وسان مجربها بقول انالها انالها احسن فضل البدر
الشرقة فضيلا بقوم بوليج الحزم وبود ان لو سعي على الارض
والعين ان لم يسقط القدم اسر للكرم بفضيل البدر اسرقة الا انك
لها عمة بالكرم سعي اناملها ناعمة امان سائلها
ووسائلها مسكورة بلبسان الاجتماع وفاضلها وفضا
فهى يوم الوغنا نار شعاعها بين السنون ويوم الدرر
لا يفضله ورود الالف اسر ايق الايام جبال فضل والحزم
قد استعملت فضيلتي السيف والقمم تحت ربي الحزم والهم ووفيت
دون محمدنا العلى الحزم اسر اقبل ارض رياض موطن اهل
العبادة والتم تزلب احباب ابواب العبادة واترغ نضارة الحزم
على عمر النعال واسبل فطرات عبرات الذموج تمر الابل والابل
وارسل مرابع وسابل الرسائل واسر في صدر والسرور
بحكم وسابل هبل جمع الرسائل وانهل الى سجان طرقت
الضلع والسنه الاضمار سائل ما تقيده النمر والاسنسد
العليه والاوصاف الخليله اسر سائل فضل الارض فبنا على
الاحسام وولائم الذم سنا عفر على تر الدر والامام وبعث
سورة الذم عمار اسر بوليه وجر موبلاء فبكره ورا كل مبارجة
الح

الحرف فيه وجر حرمه عن حله فلبض صباغ كبره وجمنا
ذكرناه كفاية للمتميز المايح المايح في ذر الاوصاف والاقا
والاصول مام اسر الحاد بالقطر اذ لم ان الملكة اليه
يعرج بئلا فبضبح بالاوصاف في اوصاف السلطان
وصوه السلطان العظيم والخاقان الازم والملاذ الازم
وارت الخلافة والملك وساطان الحرب والحزم والزم
من ورت الملك الا عن طلائه وانا اسر اذ باله ولم يلد
بصلح الازم سلطان البسيط واما الخليفة الرافع الاسلام
الاداب الدينية والفاصح لمحاته الحزم النبوي اسر الحزم
العظام وقطب قلا السلاطين الكرام عبيد الزمان اسر
الوان ناصر الايمان وباسط الامن والامان اوصافها
جامع حنة الايمان وفاصح عبدة الونان والصلبان سبها
الفاصح وسهامه للائمة الساطع سلطان الاسلام والمسلمين
جناح العدل في العالمين عاصم حى الملة والدين امام الخيرة
والجاهدون فائل الكفرة والمشركين محيي مسير الخلفاء الراشدين
خادم الحرمين سلطان الدين وخاقان الحرمين اوصافها
السلطان العظيم والخاقان الازم ناسر لواء العدل على رور الازم
جامع خرب الحرب الحزم والحزم وضا م هبل السيف الحزم والاعا
الونية فون الحزم والعقل وشاهر مسعود الحزم والعقل الملك

للقوى العليا وفتح الملوك بين الدنيا مقلد اعناق الربا بالحب
طوق امتنانة وناسر الوبة الراعة والراعة على جمع الربا
بببانه وبنانه حامى نحو الوترين والقام بصر الربا امام
الغزاة والمجاهدين القام بالجهاد وفرضه الصادق عليه
عليه الصلوة والسلام السلطان ظل اشرف ارضه محمد
والعمل والامن والامان ان الله يامر بالعدل والاحسان
او صاف اخر اقول من ملأ من الجلالة بالاستحقاق والحق
الواصف الاقوال هو الذي تبرعنا ان احبنا لجملة الاسلام بها
الاجماع ونلا شهادة لا يسطرون اليها التبع وصره بيننا
بعد ما انتم من امانه وطسده معاملته ومهد بساط العدل
بعد ان لم يجر الا مظلوم وظلمه الحكام الاكظم والحقان
الاخمد والمفسد التي شهد بفضلها الحاضر والقادم والملك
التي ترفع على الربا وكاف الحام والاعلاق التي رام
النسيم ان يحيا لظنها فاصبح عليه والمعلم التي تجل الملوك
ان يتسهبوا بها فمجد والحق لا يسبلا الحام مع ليرة
الربا في مهاده الامان وسرته تكلمت اياها كيف
عواد والرفان وعدل سوي في الحق بين من العلم ومسرفها
ولصان شهر التكان بخرى له ووالجباة على ردها

على

على سلاطين الدنيا بجملة ملكة نرد الابصار حسرى وورد
سلطنته اذا استوحى عليها العباد لا الكلف الصالح وامام
كسرها اذا سار بين الواكيد فما هو الا التمر خضبا بالكوالك
مبوارم سبوق تعطف سر وفيها اعناق العبد والهة
فسي نزل نجوم سهامها على سباطين البغاة والمتمردين
ورباب تخفق قلوب الاعداء لخصفانها وتخفق قلوبهم لرفع
ساقها الاثراب فما مله بانه الجرد العساكر امير ومجيد
الدار التي بظفر فيها طلاب الرب واخولبه الرجاء خلتها
ملكة وحيل الدنيا باسرة ملكة وامام سعادة امانه وحيل
كل البسيط قبضه يد وطوع احكامه ولا زال لواء عدل المسود
الحجج والشور والاجتهاد والابام على يد مائة وورد
السعادة التي مساعده مسافره واجتحة النعم باوائه مقصود
وبانائه طابرو وخام الوفوق الازمنة مستخره وباعلته
ساشره مرفوعة اعلامه ولنة التي عبطت في الحراء ومجده له
في كل مكان عزوا وخراسه وسرور ولا زال مسلسل بطلته
مسلسله الحانها الرمان اهل الحق على السعادة والسعادة
والرضا والرضوان ولا زال الوجود مدوام لانه سبتا

عاما والبرج الامجد في ايام سلطنة قباظا هرا او يقول الارب
ماسكا بنار صبغته اعنة الاسود الكاشرة والملول الكاشرة
فانكاجسا حمة اقبال الجيازة واعناق الجناسرة ممدودة
بعساكر الترم والنصر صود بالغللة والتم على اهل
نذل الملوك الحرة سلطنة وتخصع لخطه منانة والبرج ايام
ملكه كالشمس وضجها وليال دولته كالشمس اذا انبها وعسا
منصوره في عهد قباظا ومسرهما وهو الحنة المتاملة البرية
افضاها وادناها وابتد دولته التي عز بها الاسلام
وتسرت ليهي في كل الاقطار علام او يقول لارال الصرعة
لراية والطغر لراية منقراية التور والسعد في كانه وسكان
والمولود غاضفة لخر سانه مفهورة بتعظم سطوته وسلطانه
والنصر مغر ونا عساكره واعلامه والسعد رايه عرمة
وقايد الهضامة والبرج ظل لواءه الكريه على الامام عهدها
ونظم عقود عدل المنصب برام الامام منصور اذ اعاد عفا
الحلقة الاملاقية فابدا مضايبه ههنا ايضا الامانية والار
بغزاة ومسا به في مصالح العباد منكرة فضيلة وشرارة
موصولة امين او صاف الوزر لوزر العظم والمنع
وعنه

دمت جمهور الامم لجامع من تسمى العلم والحكم والحانية فضيلتي
السنف العلم فرعون المملكة والوزار دره تاج السلطنة
والاماز طراز المملكة الملكية سيف الدولة السلطنة ولما
الصره الحافانية ووضو حرة العثمانية رافع علام العدل والامانة
حافظ ظلام الجور والاعتساف قوس من فرعون الدولة والا
براية الصايه سبب اركان الدولة والاحلال اخوة الترف
حاسب العز والاحلال سابع بال العدل والامان حامي
حج الاسلام بالدار المصرية ومسيب نخوت العدل بالاحلال
البريغية او صاف اخر الوزر العظم والمنع الاثم والكره
الاكرم صاحب السيف والحكم ومنصف المظلوم ممن ظلم بحال الام
والمسلمين وسبب الوزر اعني العاطلين من عضد الله به المملكة
وسد ازرها وحل اسباب الدولة واعني من ههنا
وهو صاحب نبيها والقام باصلاح امورها والاحلال
صغيرها وكبيرها وتبليها وتطهيرها من الجور الاثم والكره
والمأمور بالعدل والاعمان او صاف اخر الوزر العظم
الاثم وناصر لواء العدل على رؤس الامم سبب الوزر راء الاثام

اسبابهم والعضد المفضل عبد الجود بوساح المنافع وهي
ما اندرس من الجود درار حيا المومنين في الارض والسموات
في عائل الورداء بالانامل اذا قيل من هو منهم العالم
الفاضل والماهر الحادل مالا الكبار اجتهد وكافل
الافطار الحمانه وحارس الامصار البوسفة وخر الرواة
العثمانية الدعاء غلظت على عواطفه على البرية وروى
على النجوم النبوة والابح وجير الوزاره سناء سعاده
ساطعا وضاء نورها سباده الامعاء والمأمور انقضا
امور المملكة جامعا وسيفه المصون لخرام اعدائه فاطعا
ولا زال النواكب وزارته على ذرى الكمال المصير في حلاله
من افق سماء التز والجلال ساطره خيرة اطلع به نجومس
سعاده منقبة الانوار والبس النباض على سباده
الافكار وعلى الممالك من جعل تدبيره بما هو اسر
الكواكب على لاله الفار وحل الدنيا خيرة الرضى سماء
وتحل الممالك بما وحده من سناه وسفاته خيرة ابله
على سباده الملك وسلطانه وخر برباع التز واطانه يوم
الوزاره معلوم سانه ومومنه ولا على كنه الكروال كنه
منه

منه ناصر لخصها وناسرا لخصها في غمها الارض وسموها
ولا زال النبع محضه بجبانة والسياسه موفقه على ما
وتحن اعانته لنا هذه الاية ههنا نمينا الدعاء بهما
او صاذا الاثره عن الاسراء الكونه السلطانية وخر الرواة
العثمانية وان كان في ذرا اقال وفي المملكة الخلافة
من منكرت في دوله مساعده الكنه وانقضا على عمل
وصفة الآراء والالسة ورفعت فيه سعدا في
عصن عينه من لهدا وعلت قمره في مجد الارض
لبنج فوف ذل لفظها التز في الرياسة والسياسة
الخصين باربع ملايس البحر والسعادة الذي افا
الادلة على وجوب استخفافه والبراهين على خرمه
في ارفاده وارنقائه اخر اجراء الالوية السلطانية
واجل كراه الصنائع الخافاته امير الالوية السرف
السلطاني وصاحب عهد الامم الحاقه في حرم
من تبي العلم والعم وعاز فيضه السعد والحمد
الاسلام والمسلمين سيد الاسراء في العالمين وخر الرواة

والسلاطين وان كان عاهدا قال ورمي بغير
الموتدين وفاهم الكفرة والمنزلة من عهد الاسلام
والمؤمنين ونزول الامم المحرمة من نزل الروساء
في العالمين نظام الدولة والدين مؤمن الملوك والامراء
الامراء الافاق امراء الامراء الكرام عظم الكرام العظام
صاغ الكيف والعلم والبنه والحكم من بصره
قسطه وراياه واستمد على العدل اميريه وحياته
ومن في التباسه وقام بحول التباسه على
رمانه في ميدان الرعي الى ممد وطال ما دام الرمان
يوم باسم ويوم ندر من عظم سانه على الحاشية مع
الطوائف ووقع في قلوبهم من عود هيبه الروم
وجند عهد الاسلام في عصره وعنده بسيرة
وراي غيره واعاد على شاعره ما مضى من فقه
وجعل ما نزلها نجوم بلده ونسب بشاره وطلعه في
نجمه الكريم من الموعود ونزل الوجود الراق في انوار
العبادة والمنزل بر اعا الفخر والسيادة من الحواشي
بسمه

بسمه الذي هو الواسط في فلايد الخ والاعم من وعده من
اصحابه وهو الخ خديت والاعجب فلا وسيله
نظام اسمه والاعجاب ليه الانسان كونه كذا لا
اوحي من المحرمات طوي بر اعداد الكرامه وهي
وابن ما عا السماء وهو كسبل تدفن من غير سماه وحسن
اورق من غير سماه الجوز بان سماه ورواقه
هو الجوز من التوراة الله فليحده المعروف والجوز
تعود الكف حتى لو انه اراد انقباضا لم يطع اناله
ولو لم يكن في كفه غيره لمجاهد فليسوا اسم سايله
وعاشنا مولانا وهو الكرم ان الله اسمه او مطرد
والعظام غني بكرة ما عين العنصر والاسم على
فما وصف السامح والعضاء والعماء وهم علم ان
الاوصاف اذ انهم رجا رفها العفو والرحمة
مقدور علم النول صخر شبح الطير مع السلاطه الحصفه
قطعه ذره المحققين صفوه من الجرم وارث مقامه

الانبياء والمرسلين ساطان العارفين ورجال العارفين
مصنف احوار الخفايا ومصاح رموز الكفايا
صاحب الكسوف والخبث والبرسيلة الى العوام
الطير كونه وهو ما في صخر علامه ولم يذكر
صدرا الا واضح له منها فها علامه من نور احوار
الطير مطهر املا الخفية من نور الموردين ومريد
الساكنين وفردية الملكين وكنز الخبايا والنفوس
فردية الاولياء الواصلين عند الانبياء العارفين
الخاصة من الآيات وعين اعيانهم والخبيا
صاحب الكسوف والخبث والحرفان والذوق والخبث
على رؤس الخبايا منظر الولاية عين الخبايا المحجوبة
مصنوف عوارض اللطائف ولطائف المعاني من روح
سماوية معرفة كواكب الخبايا ومنصور بخصر علام الولاية
امر فضلا سطر الصالحين وفردية اولياء العارفين
روح الجمع اهل الكمال روح اهل المعاني والاعمال
صاحب الانبياء على الانبياء صلح الاولياء حور الالهة
نظم سجدته الخلف فردية المحققين وامام العارفين
عبي

عبي معام الذين بعد ربه ومظهر ايات التوحيد
اقول احوارها وموسمها خلاصة اهل الحرفان والخبث
مقام الخبايا فريد اهل الخبث والمعاني والخبث
الذوق والحوار والذخائر اهل الخبث والخبث
واختصار احوار السامعين منارة ونور ينابيع الحكم
على المسئلة وخاصة عين الخبايا من خلال عناية وانشاء
اسم النوار في الكائنات والاسماء السريانية
المعجونات ونوال الخبايا والذوق والخبث
معارف وزكوة من عوارضه وهو الذي جعله
قلوب السالكين وحلفها في مساجد المساهدين
بارواح السالكين على مخرج سلبيه الى عباد الرحمن
وهما نيل المعاني والكرامات الطاهرة والمظلمة
الخاصة والسلب والذخيرة والصابر بالامر والسوا
العارف والانفاس الصادقة والواردات الرهمانية والخبث
الروحانية والمخاض الغيبية والافان والاشهر والخبث
المؤمبة والاسرار المملوثة والانوار الالهية من الخ

الاعلى في المعارف والمصالح الكثر في الحكم والحجرات
والعبد الصالح في علوم المعارف والبيع الطويل في كثر
المنازل والسفر الحار في عزها والاباء في الخلق الطاهر
عن عيوب الحاد ان للفضاء رفع الله من ان الاجرام
وعضد عضد الافضة والحكام بقاء ما لا يظن
وفاز من مبادئها ومزيناها ومزيناها في الحام
زمانها وموضع الجاهل ومشتبه في نياتها عز
الضباب والاحكام مبريد الاخوان والاعمال
جامع لتمام المعارف والعقل والحار في حرافة
انما السلف الصالح على عبط العمل ان ترزق منه
منابر الرخ وضاعف على الجاهل ووضح في الاحكام
والحجرات لاجلها بقاء مبدقة في الاسلام وفاز
مبادئ الافضة والاحكام وفخر القضاء والحكام عز
الحلال من الجرام وما في الحضر والابرار وثوب
مبتدئ الانام انما في كثر منغ الاسلام ملة
الحكام والاعمال مبدئ الاثم الحام في الملوك الاحكام
وشرح الحزم والعام وملاذ الاطفال الكرام ونحوه

في هذا الرمز على الانام منه بالجملة قد شرف الفضل منها
المه فالحج الحسنة المصورة التي اوتيت من العدل
بينهم جلت معاملته الحلية الكثر ان حركها بين
او شرها فم مبدان المرضي لغيره الاحكام الكرم
ومن الجولسدا بواجب الحارة اولى ذبح ان ترزق
الذابة والصفات محمد الحنن والتمائم مع عمل
المزقة وقد منق حديتها وناموس الحسنة
كل حديتها اذ لا الباطل وكان ضامع الكفر وسبط
الاصاذ وكان مغلول اللغز ونسبة السرخ وخر
انصاره واذال الجور وعفا انارة ذرنا مباح
من الحج على سيرة العزم وشهدت له او ما كثر
نالم العزم ان ترزق الاسلام ملة الاحكام في السلام
الحداية حديتها انارة وحسنة معاملته ومهدية
العدل حدان م يوجد المظكوم وطالمة في حرافة
السر والروم في حرافة تكسب الكرو والحمم الخوان
الفاضل وشد في حرافة مظلومته والرياسة ان ترزق
في حرافة مظلومته والوسيلة في جعل للاسلام الكثرة

والصوح وبهايته ثم انزل السلام والحمد
اعرابه وعوده الاسلام وافاض مجال عوده العام
على الخاص والعام كما نزل لواء الحمد المحبوبين الامام
الظلم الذين وان طال فماله الى الانصاف والبر والخير
نكا في عصر الخيام للعلماء علامة السلام فيها لا
طيفت حصاره فحان ورتب مرماه افخار في رتبته الا ان
الاسلام وعبد الله الا انه لا يصل هذه الانصاف والبر
انه المرحوم والصباح الا انه المستقر الجبر الخرافة صفاته
الا والبر والبر المتكلم بنانه على سوره العنقابل الروع
سمل الفضل حين سنانه ورتب في عبد الجبر روح سبانه
سند المحققين وسند المصنفين وسند الاسلام واعين و
عبد الله واليمن ان تصد المداين خال المصنفين العنق
رتب في سوره المساجد والمدارس وتمام الخاضعة
كل هذا وحصار من اعمار ورتب المدارس ورتبها
صده والمجسرو طبع فتونها وجمع مثل العلم ونظامها
وقضاه لافقاده وضاعف اعطاهم الاجل صده الجبر
احمد الفضل الامام وسيد وناج النبلاء المصدر في حرد والاف
والسور

والذي ليس حامل لواء الرخ وناشره بفضه الداف
اذا الفخ الدروس ايجاد باع العلم بعد الدروس المحققين
الامام وصحى الاسلام عند المحققين قدوة المدربين
لسان المعظمين بجه المناظرين اذا العبد اعطى علم الصفا
اراع او وراح اهل الدنيا فكله بقاء فلامه الطروس
وبرح في صوره خطوطه خطوط القوس اذ اتم
فلمه اسرع الفراء من الجور وعلمها من اجمه الامام
البحور اسرع قدوة المحققين في العلماء الراسخين واد
علوم الدين مقفى فزق المسلمين مفرود الرضان الا انه
الانام مقام الحج والمشرق لا وصاحف الامام عند
كل منطوق وجمع للبلنغ عند السلطنة والمعظمين كثر الخا
والحريين المتخلى كلامه بجلابد العنقبان ونظامها
فمن فصاحة سبحان كغلا وهو العنقبان الذي انما
واحد وان سلكنا كل كل في سبيل العنق وجزيل الجبر
الذي من فيه سفر الامامان فلم نزل بقاره وجزيل العنق

والمعاني ان مخصوصا فبانه ما برز في موضع جمل الا
بر على الاقوال ولا ابر في سائر علومه الى غاية الامكان
مطلقة العنان كقول وهو المبلغ الذي نلا ان عوينا
بانه الطور والطور والهيئت ليس برابعة وجماعة
الاعطاف والردوس ساد فضاعة فسيته وبلاغة او سته
اذ استبح بحجاب كماله ترى برى سبحان في كل الفضائل ما
وان افاض من افضاله تلتفي مفاض السماعة ما در
باغلا اذ انشأ الدرر واذ انظم نظم الزهر من
بدية البيان وطرف من سحر البيان من اسانم
في قديمه ووصفه لخصه ومن الخ في حمة بلبع مقال قانها
لهوات تبسم من كبر والحق ان اعمل صارم البرقة ومداهما
وابلغ من مسال البرقة مداهما والحق من الابع وحق
المعاني وهي بظباء الاقلام ضبا البيان واروم خويد
بروج نجوم فضائله ونجد نجوم مديح واصله التي تناسها
فيها الامائل ونبا هي لينا هفت اليا م هو اليا في
ولعرف ان في خبر اسكن صور خرف اليا في خبر اسكن صور
صور

حضور الخضر الذي كنف عن معالم المنزل وابان امر الالبان
البيات بما سببه من الفرح والناصيل ما لا زفة تدق
المعقول ساله سبل تحقيق المعقول خلاصة عمل الخروف
كتشاف اسرار الباطنة باللفظ الكون من مباح العلوم ومح
حوامع لطوف والمفهوم مفا كخم عن عوم ومظهر في
العوايد عند خطابه من غلاب اس عر و اخلع من كل
جلس ومن اس تضامر در والحق عن كل ندر كعب
وهو قمع جمع المعامد والاصاف واحاطت به
الكل لا في قهي من الاضاف فهو مشغول الاضار والاضار
للعلم ايضا فزوه العلماء المحضرون فزوه الكمال المتكامل
واصحار العلماء الراغبين ومصدق الطالبين العلامة الا
والفهم الامثل وعبد الله وفريد العمر وارث العلم كما بران
كابر الحان من الكمال ما خسر تفتة عقول الاكابر انجها
علم الحق المبحر من ابلغ البلاء من عر من خا وحق
للمصدين والمنازين بنجامع جمع اولوج العلوم الرقية مصل
الصور الا سبر مصد الخروع والامور المالح منها ليج الحصول

والمشغول بمجتهد زمانه وفريد عصره واوانه من عرف العلماء فضل
الصلاة ما تفر علوم الدين من روح الجن من سلام
معنى الأنام او من العلماء الاعلام ما لا يفاد الا في العلم
سالا لسائر الورع والحكم والعلم المنار لهم ما لا يعظم لهم
والخير المسوق بالساعة عليه للعروض من هو بحر كل فضل
محيط وعنايت المجد الكامل بالجود المسبب طويل الباع منه
المنافس على الأبدى بالبدن المتعار في فعله الكامل
ما الحكمة في فصل الخطاب وهو ذكره لم يترجم في نسخة
في بحر الادب ليس له في العلم مضاعف والفي المصحح
ولم ينزل خضرة في زمن من سرح باسمه المتعار المتطهر
ليس من علل السعادة كل بهيمة وسنة وجمع له في السيادة بكل
سنة وكلية والتميز من اشكال الحرف المتغير في الدنيا
كل قصبة وخصبة وكلية الذي سلكه الالام بكلماته وشبهها
وفاضة في البحر الاحكام بحسن مضمانة الوصية والحكمة
والآله مولاة مولاة من الاوصياء بحسن الرسم بل الحرف عن
عصر خاتمة عهد ما بها في الاعلاء بالحسن والظفر والحكم
والسكينة عن ما بها منها ولا راحة فيها بالسعادة لا راحة
وإلهام

سعادته بدوامها عارفة لحنة الذي رأى مصطح الاخبار
فوصله وهو صول الأمان فاوقه عن فانه في العلم
الذي تو انور من الحذب وتتمسك ويظهر منه المطلق
انه تعبنا الملائمة مسلسل الامور التي انما ظهر عنها
اسرار جميع الحوامع واخلل الله بهم الجمع الهوامع لخواصها
الذي سكن الضمان عافج ٣٥ له من اسرار السان السرور وفي
الطيلة توضح ما لا عن راحة عن من ذور الاله الذي
الذي افام فصيح الكلام على اذوق اسان بحكم وشر الصالح
عن خبرها بما لديه من فاموس الفهم وعلم للخدم الذي
جمع عمل الاعداء بفضله الصائب وحسن السجود بحسن مقابلة
دهنة النافذ الامام الفاضل والحمام الكامل في الاعمال
وساوى الصبايل وعز الامل نور صدره الاصدار
سيرة الاربهار للواظ والكطيد الذي رفع به اقدار
المنابر والكطير والبري به نابع البلاغة والاراد وانع
به رماض المواظ والرواد وانع عناصر النور والاراد
ومر زلال وعظ القلوب ومقرها ومع الكواكب بلطبار
وسيرها ومن النفوس وسرورها عن مخصصة وطاعة

ابرها وعنفد الوعظ الاسماع والاصار والماثد
 بقدره الطلوب والاصار سره وسننق المسامح ونفا
 عاود عها من غير المواظف ونحفا الادله المجاس
 لمحا من تجله مشرفه والاذان بدار الابه مستفهم
 الذي غير الحواطر عواظهم وعمر المجاسن سفا حكمة
 ولحق الترخي ونفخ الابه وسننق الاسماع وكر الابه
 للاسراف ذرع الشجرة الربيه وعلامه سلسله مصطفي طراز
 العصاية الحلوه المنقده لثمنه نيب على العنصره واسباب
 علا جوهرة وارفع سيادة ضرب من الحجر رديها
 وانفع سعادة مند بالخاطر فاهاد وانه الناب
 مطية الحجر النابف حطبه وبجد المحرودة اخبر من هذا
 الامداد المهددة من نطفة ابره الوور المره المنقده
 بسلسله الاسعاد والاسعاد طبع ابره الاكاسنه
 واسطر عصف العصاية الحما ستمه سلاله السلسله الحاصه
 خلاصه الساد ان الشرا وعضوه نبي عفاذ صبره
 وكثره غلظا حله وحبس الطاهر والهدى العار والجمال
 الشرا اصل الحسين وروى النيد ليكرى قطب ما يره

الحاله

الهالان البكره واسفه العصاية الصدفه سلاله
 الحنيفة روج عسده ابرها وقطب قلا الحبيب ابره
 مدارها بل قطب ابره الوور فم شرح علامه وانه
 الحوام السهوه لصاحبه عاود الحما من والماثد
 مصاح حراين الدفاتر فده ارباب الابل عفا حرا
 السلال وعود الامال مع الزمان السلاله سلاله الاعمال
 محط الاما عود والكارم عاود المحامد والحامم الوور
 الارشد في العود او صد العود من مع ارباب الابل
 معفا الولاه والحكام لنا عود النجار العفا برفده
 الاكابر الحما من عفا الضراء والمكين كعفا الارمل
 والمقطعين من فاق حرس من النجوم الزواجر وجمل طلعه
 البدر والواور وساع في الخافضه لره وناه على رجم
 انخذ كل مكاب لطيد عالنبوس زمانه وافلاطون افانه
 وابن سناء في معرفه دار سطاير حركه من عود عفا
 الطير والحكمه وحقن من كل منها سده وجمع على يد به
 اسباب الاحبايه والنجاح وجمع لطيف حاله على الاعمال والرواح

لا زال يرد كما سلبه نظر غفارا الام والاعراض وصلا
بصفا فكره الخواص من الاعراض لا ينفذ السلطان وتحتها
الذرة المصونة والحجوة المكتوبة المنصفة بالحق والكمال
والدين المحجوز بحجاب الجبابرة الذين الناظرين ربه
اطلقت الرولة الطاهرة وخرت بين السادة الدهرية
المخدرات الحطائز جمع الموفات الملكات عليه الثبات
نتيجة الدؤل والسياد ان تاج النساء في العالمين سلافة
المملوك والراطين صابغة افضل الجزاء ساجدة يا
المسيرة الباقية الخامس في ذكر الائمة فذكرنا فيما سبق
الدعاء للامير والوزير استطاد اعلم انه ينبغي للكاتب
ان يراعي في الدعاء اسم المكتوب اليه فيقول في عهد
محمد بن قيس وامن والى جعل الله امره ولا زال كما
احمد الفضل على الخصال وفي خمس الدين الازلي
سعادته مشرفة واعضان بهادته مودة وفي حق الكون
لا زال حزه دابما وطرفه من ذل الدهر عن سعادتها
والرفاه في خدمته قائما وفي تسليم لا زال سليمان الرخي
هجرا

فالحر على الحمد وفي ابراهيم لا زال برهان فصله ساعدا
وذلك على فاطمة ونحو سحر ابد طاحا وفر على
ذلك ويغني للكاتب ايضا ان يكتب لكل من قصد حقا
بناسد فصد فقول للتاجر مثلا لا يرزح تجارته
بالجعة غير غاسرة وسعادة ربه من فصله سعادة الله
وللمسافر فانه يحل اسفاره مقربة بالسلامة والارواح
منصلة بالغبطة والنجاح وفي حرب حجة وعين
سببا لرخصة وسكن بعد مر اسواق اوليائه وهل
عجبه لصاحب الكعبة لا زالت سمايل السيرة نفسها
في بنائه واسنة الكرماع تلوح يوم طمانه وموتون الجدل
مختصة خراجه فقوي جانا بها بحمانه او قول الاله
دروع سرور على اعدائه تدار والسنة دماعة سواد
البيدار البدار وليون عوده تعابله صفة الوعد كما
عائل الكعدة في ذرى مخصنة او من وره جدار
الابح الكفة العامر شجاة واحم والعم من اوما وحب
ولهذه الامن والتر من سعادته وصفا حرمته

والنجر من جنوس رأيه ونحوه هجمة ولا زال يجره
الاسته والاعتد ونحوه اعناق اعدائه كل سهل
واولباته كل منه او يقول رفعته فده ومج
عنايته التي تطاول النجوم وتمكن من اعدائه
سيرة التي ما برحت طوب المنايا عليها نجوم
لصاحب الرقعة اسعته ولته وحرسها والخي
محتها في الصلوب وغرسها ونحوه اعد مجدها
واشسها ولا زال اعلامه دونه منقطة النور واوا
رفعه منقطة السرور والبرج سرادق عزمه وسعد
منصوبها ابا وعلمه دونه ومجده من غراسه ما
الاسم والثناء كانهضاص به الميمية بالفضير والخي
ولا زال رباض العدل ما مطار معدة لته عطوزه ونباع
الفضل لسحابه بعوده محمونه ما كما قياد الرياسة لها
نبح الرعاية والسياسة لصاحب الصولة لا برحت الصلوب
ترحب سطوته الظاهرة والحقول خشي عظمة الكهنة
مؤيد صوامر احكام يخضع لها اعناق المومنين وصراخا
تخضع سطوته راس القلبي مع هجمة نفوق السما كن علوا
ذبلها فوق الجزة سمو من خيرا وواهم خنوة الكرام

وتخلكم حنة الاسلام ولا زال يستد اعنابه مكنونه بالاقواه
ونراب ابوابه موسومة بالحياه او يقول ابدتته ولنزله الهمة
وايدصولته الظاهرة ولا زال لو اكب سعوره بالهجرة المطالع
فالهجرة الطلائع وكنايد النوايب عوادى حنة الى اعدائه
مبعونه وعرايب الرعاية بنوايد حنة الى اولباته محمونه
لصاحب قلم لا زال اعلامه نفوق على العنوت الهامة واعانه
من يد على البحار الطامية والبرج عزمه الكتاب فزوه الحسنة
وتيسر الاصحاب او يقول لا زال اعلامه جارية مصالح الجاه
والبلاد موقوفة على نبح الاصابة والكتاد وسخطه جرمه
التي هي غمرات العبد والحرب والعبد من سر اعلامه التي هي
سيرة المعروف نمر كل قول ما به ولا يبعث محمونه الهمة
ابامه جارية بالنجاح والوفوق اقلامه او يقول لا زال اعلامه
تجرى بالسعادة والسود ونبعث الاماني النض من الخوار
السود ونصوب حسب لهما نفا على عفاة الامال ونجود
لكرم الاجر بحار الخارم من اباده منقحة ووجه الخطاب
نصير عن راحتها وهي ضاعة علة مستقرة ولا زال النزال
في سارة طيرة اوار الجود والكرم وتكامل في خلية زهباد
الظن والضم وتومس الخلف بوعوده طاحرة وانما الملائكة
لسعوره ساطعة او يقول لا يبرح من الميمية من الايام حنة
العالم والمباي اذ انقذ فللفضيل والكرم واذا قبضت نعي

استفادوا من العلم ولا زالت اطلال العلم تبقوا مبعودة
واما الفضلاء على مكارم معصوده والبرج بر مشرفا
وغيبه معذرا او يقول البرج باب الحار محط رحال
الحارفين ويغايه للمعلم ملاذ الفاضل والواردين
ولا زالت الالسن بالبناء عليه نالهفة على مودتها
او يقول الازال بجلد الغناق مينا وبت غيبه حيا
حفا عني العوارف ويولها وصيد بالضمان مشرفها
والبرج الحسان البر مشرفه والجزائر في صحايفه مكتوبة
ولا زال جنح الائمة في محلها وسند الامور الحار
سار باسند فانونه على اجمل العوائد اعمل القواعد
بولى الحروف وما غيبه الملهوف لمن وعد بخراسة
من الجزائر سالف عوده على جيد الزمان الطل الى
عقوده للعن البرج مؤبدا في افضيه وحكامه مستبدا
في مفاصده ولهم مستد الراء فاخذ البرج الغنا
مستد القون الشرح المظهر مستد الوفايع الحكام
المخرجه والاراعه الخلق عيانا والاعزله مضافا
او يقول مهله قواعد الشرح بالحكامه ووضح ادبها
تخاف

بانقائه والحكامه وفصل بين الحكمه المستنده وفضيله
التي قواعد الاسلام بها عهد وابنه الشرح بها محضه
والبرج صد الشرح المظهر وكثر الصداقه المتوده صحاب
عقوده رر الجوارح وحرر استنباه الائمة والظان
لجيد صده وعلة المناسبات اذا فاللغز فاصد فوهها
فان الحول ما فاللغز لايح صد محاسن الحكام صد
القول والفعل بين جميع الائمة اذها للشرع مستد حكمه
فاما للضمان مستد ابرامه للفضي الازال افلام القوي
مستد بيبانه والحكام الشرحه مستد بيبانه والبرج بر علمه
فاسرا ونجاب فصد ما صرا ولا زالت نوافذ افكاره
توضح عوامق المسالك وانوار اسراره محل عظام الحكام
الحضرات للفتى البرج لسان الفقيه ومنظومه العجب
جامعا بين ربي المحصول والمنوعان افضيلتي العروج
والاصول عبر العلوم التكملة حرا الفنون الحكيمة للبلد
نظم به عقوده بحر الكلام بنظام فقهه وحكي سطور الحروف
توحى بلغة وحره ولا زالت عوائد فرائد معدونه لا وحى
التصنيف وفرايد فرائد محلاة بحليمة الخبر والند قول

معالمه بالسنة الافلام منقولة وعرايس الانوار مدح معاً
مجلوه او بقول ادم ته وجوده وانما لخصائص الخصائص
وعلا كجملته العرفان ورفاق الى مقام الانسان لو
ادام ته لسياً بغيره ورواها انما ار بين الحق واصحابه
القاري لا ان اناخ اهل العزم ليسا نجاناً من ابد العجز بانفساً
والعبد بنبينا والمجد ببيان المحررت زين مرصد ومجا الحفا
يوجوده العجز مرفق بدروسه الرجز محافل الافاضل
والاعلى الامام دفع الله معالم الامامة بحسن ذاته ونظم
مناظم الكرامة بحمل صفاته لجل جلاله انك طلعت الدهر
مطلعاً السعوى العادة وخرت الرأفة مومناً بليلج السناء
والا حرم ابوابه مورد اصناف الكرامات والخصايه
انواع النماذج خيرة ابدته معافاة الرجز وجوده وابتد
معالي المجديت وجوده ولا زالت روضته فاضله عين
الوقوف بالحاده له فاضله موبدا منصوراً مستبش امسودا
منصفاً بالفضل الاثم والمجد الاثم والابح فابع فضائله
مكلاً انفسه الخراب وبعده محابله منكباً بصود الفوايد
انتم الاقال يا مومناً النهاك واعصابه مياهم الاماني وسما
اصناف عملاء الناطق والناظر وموارد اسعاد نتم الكاوي والناظر
وعجز

فحاشي مشرفه الاضواء مندفعه الاموال رباحاً حياضه
محصنه الرجز وحياض نفاها معنك الصبا مقتضو النعم
مشوغة السهم والله يطبل بقاته في فخره ممدوده الرذان
ممدوده النطاق مصونة لعمدة عن عوايق الرمان وشمه
عن طوارق الحدنان وتبين فواعده وحده اوقات
واسرفه لجلال سعاده وامر ظلال سبانه دعاء الحيف
يقول عبد السلام وبيت الاموان واما احصاء السور الخليل
الخيرة الشريفة والخصية المنيرة والسمائل الطيبة فما اعلم الا
انه هو الخرس اللام ولا مندج انه الخرس الحرام مع
لجمل الملاعبه ويزرع بالبلابل بعد به هو نعم الله
مخالق وبنجمله العبد عرا بطاول اللاب ومنتاب بغيره
وزيادة بعد عمارتها المحرور وقد الصخر ورفاهه عين
بكرمه المعناد الصفو واستنوت من الدهران البلور فيه
نظير وبنشر في صحاب العقب السبح لروضه النظر بلعراق
بجانب المواهب وراسر في سمور المشارق والمغرب صما
انتم حاله عظمة العلية ومجاهد سبها وسبها واولها
وتحج مجاهدا وادام مجدها وعدلها وسنا سناها واولها
بجنت منق اصنافها ملوثة بالانواء والارابواها مومنة
بالجباة دعاء العزة السلطنة اللهم انقلوبنا لم ترفع

انما الصلوات صاغة والسنة في حال السر والعلانية
فاطمة سابلين بلسان الضالعة وقلب الانكسار باسطين
ابادها لانه والاقطار ان جفنا باعداد هذه الدرة للام
المجنونة السلطانية الحماينة من يد الهلاء والرخة والفكر وان
تحقق اما لتأنيها باعلاء الكهف في ذلك لرفع فلو جرم
الدين وجمع مكابد المحرمين لانها الدرة التي تزين من غيبا
الخفيف والخفيف وسلمت من طمان الضم والكيف واليهما
لباس العز الحزون بالروام وعليها بحكمة النفر المسموع
اللبالي والايام البالي السامر في رسايل الاسوان غير ملام
مزوج بالثوق والغرام مرتبة باسباب الجمة على الروام
لا الغشاء لانه ولا اقطع لمداه من سالن مداه
غني لحي في وجهها واعم وطالته عليه اذ منه المحر في اقل
لحظاتها ما بين شهر وعام كلفا ومسرح الم فر وار عليه
الحبار وطلعت على عالم بالسحاب من المين من فوه سحاب ووجد
فما برضه عند الصبا الكرمي لانا لانا غدت ملام من وجهه
حتى انزل رله فيما يحرك الرقة على وطيفه الرعدة بخلص
الجنان واللسان ما وتهي سوه الذي يخرج احياء ليه عرس سوره
قلبه وترا كل باؤن الى نزه المولى وقرير عجزه نحو حجر عن عمله
صغير

فكيف سجايد كسره فالعبر لعماده ساهمهم والنفس الحجابيه
طابت كيف لا وقرير المحبته قوت نخسه ومفنا طمير النسبه وبعثه
الكرم ما د حجابته ومقوم فانه او يقول المحر لزال عجز
لكم عهدا وحفظ لكم والاه وود اعنتنا الى طلال الكائن
المحروسه والصفاء المانوسه الى الامكن سكر العبد الا
اليها ولا يقول في الباطن والظاهر الاعلها فهو اليها
ابدا يسوق وعليها سرها بملكهف وبقرو قرابته
ساعات اللدان انه كرم رزان او يقول ومعد فان وجههم
ويج خاطرهم الرضا الى السوا العز حال المحر الضعيف
سطر هذه الاليز وكيد وبنار الاسوان تطلق في
لبعض الغرام بسط في حكي كاد لاجما لللسانه سعي من سوره
ولا الرم حرف ولعن من نسوره لولا مسكليه من ساعا
المتهي انما رها وعلسته من اوقات الخفة في امارها
حتى دم هذه الاشرف الصلبيه ورم هذه الاسطر الح
حلها رايد حاله ولبله وان سئل عن حال المحر في صام
ولكن عن عر معنام ونحج ولكن الى كبره المحر موكم

ان تشر و تخرج كاس فواف نداء لنا شرب و تمه ام انظر
امر اصر و دام ايام الحج و ايام الحج صنف بان قدم و
سكرو و عه لبال وصال كاتف اعلى من السكر و جود
و بعد بحجبه الرمان الحنف كواده المكر و صنف بلك
شرب الحجب و صفوه المكر و لبس اليز و في الكسنة
و صنف بل فد اعطى اللحم و الدم و المولى بلاء ادرى
دعبر و ان عهد الكواء بحال لم تغبر و صفوه الحجة ما
و ساسا ان نكدر فبما اعلى لبال الوصل و الاجتماع
امر ايام الحج و الانقطاع فقد عقم عن الجبن اعرف لفة
الوسن و لم نزل العليل في لوفه الغم و الحزن ان تر ذكر في
شرف لصد و اودع في الوفا في بن الحيز لبقته عس اولوا
دعناي الحرب بن الوحي له عهد الجبار و الوحي و لولا ان
و جمع ما بيننا بما ساخذ كدوخ سوا اهل و كنه فخذ
لمن رسال الحساق عبد سلام ندم بالحجة و الوهم نحو مسوره
و ثم نصف الرضا من امره منسوره و ساسا شخط الاكوان جلد
لها و ندم نور الاخوان عن نزلها و حمانه لالا اعني سماء
الحرور

الطرب و بهما ذبح فخاف الرمان و لهما دستور
و عرام و صدر و رنق و هجيام و انقاس نراسل صعد
واخران شواصل كمد او انجان الصحن و اسوا و انقاس
عن و دلا ببول و لونزول الحبال و حمر القضي و لوفه
الايام و الكبال سدى الخزام عن كبره و معله سهر
عاما و سها بهنه من لم ينل بصفه كدم هذو الحجام
و يرسل الجوز كالحيون و دابل النعام للحزب الخي و الجوز
بها اعطاف المحاسن و الكمال و ناله هذو و ما هذو
المخاض و الدلال و ناله هذو الحظا و قسلا اسوا و من
السلام عطره و من الاكرام كره و يرسل من نجاها الوداد
اسرفها و من لها المحنة الطفا و بكر رسلا ما نراسل الازواج
برسانه و شواصل الاستباح و سبه و نزع المنهم كل
عاشق و يسكر بصدت منهم كل ناسق و ناله الخي الازواج
والصلوة و نواله من افراح المحمد العبد و هو عطر الازواج
و صر و النضرة الازواج علف عبر القواد منواه و سوبها الحلوب
مكنه و ما واه من مكنه بالحقول و حمله و جهه الجليل الحكم
ما نلا مند حله و هو علم من حشنة الحاسفة قد سحر و طلال

لبلهم بالهواء فلا يسهروا حتى نفوسهما ستمت من غير نفوس
طرد من الساعين من انبث ٢٢ سنة في ارض صفاء العلو في ارض
في صحف الارواح فاصبح ليل الجوى سوسية فلي ونور صلاحي
وساكن مهيبي وحر طاري رسال برقادي حرق في فوازي
حرق فامن طول النجى فداصف وملاء بالسنى العلو الخوا
رغم لصيد منها واسم في عبود الوعد والفرام والنف في الخوا
وتلف لمساخر المحوم واما راق لمضنا واما عطف على اجد
في معنالا اما راق لمزوم ثم مهو الا ما حان لصد العرو ولا
بالفصولا باسره رقا بالفلو فابها لا يسطع مع الخرام فحلا
فيا من نتاى بخصه باليمن وهو في العلو عا وعا بصوره
عن العين وهو في كل فرعا من سجده العلو والخاطر للاص
بطافه النوف والقلب منقرف وسعول والوعد محمد ضفلا لا
بزال ولا يزول فانظر الى الصدا الذي هو عظم والبرق والواحه
يوصا للباقي والاه فان الحب لم يزل يرفا في نوازل حيون بل
سوقا الى لفظك السعور ورجم البهي وحبكم التي بانها حرم
العلوب وتبينكم الذي لم يزل نفوس كاستماله الايضان في الخ
الجبور فيما بالام وما يهمل صنع ومينا بالجبام وما يور
ذو به فكل اصبح ليل الجوى بعد الجوى عن ساكن العلو وانار كان
الحرق واو من ثم الحول الجوى الارواح ومن لوى في العلو من
مختلف من وسع في ما مع من لوى في العلو من ايام الوصل
والسمع

والسمع من فلي وفيها اسفند من وام الحرق والقطع
زاد فلي وكري فيها انا بين سنوف مضج وروى فرج وروى
وبلبال وام واوجال روى من وسته فاخرى ونسج به
صدرى وخطارى رساله لى لطيف ونهى المحيى منقرف
لا يجر وكسوفه الذي يجر لفا تم لا يجر انه لم يزل الجوى
اياما مرت ما كان لاهلها واوقات سلف لم يبق
منها سوى ان بنا لى ولبلال فمضها في ما كان لاهلها
رعى الله لبلال فمضها لى فضاى في ما كان لاهلها
لبال ما كنت افق بالمنظور منكم ولا انصبر بالمسوع عنكم
ما كنت بالمنظور افق منكم ولقد فعنا اليوم بالمسوع
بالهل لسالع عينا لى من عود به عوده ورجوع
وبعد الحيد الكثر فاقفل الاسماء بصاعدا لى
واذا ابتاره المصحف والنفوس وابر وعلى صفا الحزود
عبود الحرام وخر بجمه الخرج انواع الارواح والسهاد
ونفذ جمال كنه الخرج بانواع الصدود والعباده
من نار الوعد من سحرها وعينه من طول الصد فاضها

ولو انه سمع من ماء مصلية الجاشد كسبه حمرة سطو لها
رعد ولو اني شئت سويها وعيني سجد فليمنها مطرها
ولو اني سمعت من مصلية الجاشد كسبه حمرة سطو لها
وكيف يلام العيز ان فطرتي وفرعها عنها اسها ودرها
وان سئلتم عن حال المنان في من الحجر والاسود فقلت
مجت زاعرا من وضاعف وبيده وهبها من كرسما
وطال دانه وحمرة دانه ونواله انانه وحمرة اسما
وفاضد معور حمرة وجموعه وواد انبانه ورمزانه
وسطو بعد ناره وقل اصطبارة وقلت جسمه ليعادلم
جمع الاسماء ونواله على العوم والالام ولوبن نون
اليم لما نطع ولبط طبعه من بالوعود والوعود فرابع
ولو ان ما بين الكراء والري فطرس والكبار عرب ولجاء
واما ما بين الجوا انبعا في الام لما ندره منار عن الذي
وفراهم العلب ولجنان لا بد وفسردا وانحصا
وقرنا لفا ان لا الال على الكاء حتى نزي بعضنا بعضا
علم ما للقد وانه علم سرور والالب من غنم غصنا
وقد كان لا الال على الكاء حتى نزي بعضنا بعضا
لكن

لكن المحبة ما يزال هذه الشدة البسرة وتكفي ما صدر
الاسود الفاصم العصبه فقلها ان فوز عن هذه عام
وتكفي عما من عام ولو لمصلية الجاشد كسبه حمرة سطو لها
لو كان امر ما تصغي فري او كلفا املا ما يود فو ادي
لجهد من كلفا ما يود فري طرسه وثمره المدا وسوا دي
فقل على عن ان الا فان في مرار غابة مبدى ومراد دي
ولو سئلتم الاضار على بلوغ الاما في الاوطار لما تاب
الاعلام من الحج الوصر على الوصر وما حان من يوم الاضا
عن الحج الوصر من كمال المرح والاشفا ولو كان الاضار طوي
وكان الرمان مسعود وحمرة كلفا على كلفا وديها
مكان الذي سطره بمعنى كلفا الامم انزل بعد الكارونا
المام موحه ولم يرح الاضار في هذه الما تسقى الجوا
البيد مرعه تكي المخر والدار في ورجع بالترجي مبدى
واما منل ما صدر من كلفا فاش ما سمعوا الارابن
وهي مثل ان عن كلفا المخرق بالانعام وما لوصف العطف
وما لوصف العطف ولفه الرمز من كلفا الكاسح في رسا لها
اذا منل العبد من كلفا عطفها عطف العبد عن مواضع

عبد سلام عزوه بنسب الخبيث والخباب من عاصم بن المود لكن
عليه من سجون الخبيث عيب بنفضل التيم على مود لطفه
ومطيط طيط لخباره لبتن في جوف عبد سلام زاه وزجر
ونعاء واخ ووا فر وثناء باه وباهر من محب ساه و^{صيت}
ومحب ساه وثناء لخبزته المتكلمة لخباب لخباب لخباب
طلب العلماء عن السؤل في مود عن مود لخباب لخباب
عجب من المود لخباب لخباب وما لخباب المملوك منه تعود
لاخي الخبيث مود من اسابل من فر عارضة ومجدا
اغز على سبب مود لخباب لخباب وافضل سببها مود
عادته ان يوا صلي بمكاتبه ويخفي عن سببها مود
وردت اورث القلب بارد زلا الهاد انز الخبيث
عالمها وسكنت من الجوانح من اربابها واولت للتوسر
ار بناء والصدور سعة وثر اعا واد او صلد وكد
المسرة والافراح ورثنا عطف الجواهر والافراح وكما نقذ
الى النظر البهلا لنتظرها وكما اخذ الخبيث من مود
جبرها ولم ازل ارجع اليك بلسم انصبا لها وخباب الخبيث
بيارد زلا لها وخباب الخبيث لخبابها وانز العارض بها
الخباب واخلها من عظم مود ووسعي وخباب الخبيث

في اسماجر واصابني فما بال المود لخباب مود اسماها
مع اسماجر لخباب واكلها فان كان ذل السبع او طيب لخباب
وافضاه فما لخباب عود العبد مود ولولا ان الخبيث مود
جبل الوداد بين الخبيث لخباب لخباب لخباب
مخصوصا مع ما بيننا من المحبة الباسية العبد والمود الخبيث
وهذا الفصل في مود لخباب لخباب الكلام وخباب عيب
نقيم بالخباب واقام وكان سبيل الادب في سببها ان لخباب
وان يتر عيب المود عن اسباب الخبيث والخباب لخباب
المحبة عليه لخباب لخباب ما عهد من مكارم الخبيث وما لخباب
فولم يسي الود ما يسي الخبيث اذا عهد الخبيث لخباب
وسبق الود ما يسي الخبيث او يقول هذا وتي الخبيث والربما
محل الخبيث لخباب مود لخباب لخباب مود لخباب
غفلة عن محبة مود بباه ببطاف السؤل ورسائل الخبيث
مع ان الاكابر الخبيث عاداتها بنده الصبر عن مود لخباب
منعوا صدور مود مود الخبيث لخباب لخباب مود لخباب
وما لخباب مود لخباب لخباب لخباب لخباب لخباب لخباب
النسر من الماء الرلال ولت اليها من المفضل في مود لخباب لخباب

لا وهي نورد العلب موار السرور والفرح ويزيل عنه الغم والترح
وقتها يصدر المجد وضامن الموده انه لو علم الملا انبها المملوك
لبعث قومه وورده بمسخرات كئيبه وعيب محو مواسلها كبر
المملوك في غما بنها فان ايام السرور يبرهن قومه والشفاه
بجميل ما احدث وما من وقت عيسى ورم من تنفي الا والمول
مولع ببنكاره مشوق لما يريد من ابتاده معاينه بسبب العبا
اقص الحباب ما كان بين الثعالب بس طول الحباب سببها
سبب طول اعنابك متى ونباع اعنى وما العز في سبب
عدم الحضور وما الداعي لهذا والعلب يد عروق ومول
والضمير على مجلد لا يزال ولا يزال فيما بصرو الحمد
واخلاص الوده البلدان حضور اعنى اشبهى من الماء الكبار
للعطشان وان عدى عمله الروح والجمان جوارحها
عنا بل يامولى وملم بل الدعلى فلي من البارح العبد
ولم لا وما على الموده والثقا وندهم لعماد الطور كجهر
وصل كما هو لنا وصل ما مساهم الجرد والردا عسل بل
اد دار العتقاد والكلمه خطا بر اصول المجره والوداد فوف
الحاشه فخلا من المولى ان كبت وكبت لحد وبعناه او كبر
صفاه ومماذ به ان كبر من كبت لحد الخرا او كبر لصفو
وب

وده كلد وحجف كلف ذالبا لى صرح به في مقال مع كحفه
مضى الود الابد والحمد المندوب من عبد عبد الحكامه وبعنى
صديق سوره الذي لا ينسخه ولا يتحول على مر الايام رساله
انه لما سمع الغاب عن الثعالب بعد ارسال سلام او كتاب عن
خسر او غاب فقد او اسبل عزت مر اسبل وزفان نورا وبعنى
الاعتذار وفي ملحق الثعالب عزت منك وفي معنى الضلال
جرات ثلثه مع فابان الحمد لوجه على عم الوداد فضله
العتقاد كذا كبت منه ووظائف منه الى المولى
منو له والمعرفه عن غيره من اسله الله الزم من لعمد
العظم والجلال وحين مواضع الصبح والاملا اوصافه
خاطر المولى الكبر عن ان شغل عما هو ابدانه شغل من
كسف المظلمه ورفع المعضلات وحين يد معالم الوجد
والنعمه والنباه مدارس الدرود والنعمه او قول
وبنى انه لم تفسر اللغ عن غيره سببها ادم الله
نوفق مما صدق وصفاء موارد سببنا للورد والسهلا
لنظيم فده ولا غنى عن كانه في الدارين والاحسن الكون
لمحبه وترى من الذين بل علم من المملوك ان اوقات سببنا غيره

وَيُحْتَمَلُ أَنْ يُغْلَبَ عَنْ كَيْفِ كُنْفَانِ الْبَيْتِ لِأَنَّ كُنْفَانِ الْبَيْتِ وَلَهُ
عَرَبِيَّةٌ وَأَتَمُّ وَأَصْلُ مَبْدَأِ بَيْتِهَا بِحُفِّ رِضْوَانِهِ وَبِوَجْهِ شُكْرِهَا
بِقَلْبِهِ وَلَمَّا نَبَّحَتْ بِمَا شَرَّهَا كَحُجْرٍ وَمَلَأَتْهُمُ قَلْمُ قَهْرٍ
أَسِيرِ الْبَيْتِ بِمَنْعِهِمْ وَبَلَدِ الْبَيْتِ بِسُجِّي وَمَا جُنِبَ لِسَانُ الْعَمَلِ
وَأَمَّا الْإِصْطَاعُ عَنْ حُضُورِ حَلِيمِ الْبَيْتِ وَمَحَلِّهِ الْمُبْتَدِئِ فِيهَا
الْأَيَّامُ وَاللَّذَلُّ مِنَ الْعَوَاضِ وَالشُّغَالِ وَالْأَفْحَى قُلُوبُ وَفِيهِ
الْحَيَاتَانِ لَوْ كَانَ الْعَبْدُ مَعَهُمْ طَائِفًا بِالْحَيَاتَانِ مِنْ عَمَلِ صِفَاتِهِمْ
لَطَائِفًا قَلْمُ سَاعِدِ الْأَيَّامِ عَلَى بَلُوغِ الْمَرَامِ فَاتَّخَذَ السُّنْبُودِ
لِلْمَمِّ أَمَا مَلِكُ الْبَيْتِ هَذِهِ الْبَطَارِقُ الْبَيْتِ وَالْفَرْدَانِ الْحَيَاتَانِ
لَوْ كَانَ مَعَهُمَا هَذَا الْكُنْفَانِ وَسَاعِدَةُ الْمَقَادِيرِ عَلَى زِيَارَةِ الْبَيْتِ
الْكُنْفَانِ فَإِنَّ تَوْجُوهَ مَا يَنْبَغِي بِهَا الْخَوَاطِرُ وَتَقَعُ فِيهَا الْخَوَاطِرُ
الرُّؤْيُ إِذَا بَالَتْ أَلَمُ الْعِيُونَ الْمَوْجُودِ أَوْ قَوْلُ الْحَيَاتَانِ لَوْ كَانَ
بِنَاظِرِهِ لَطَمَ عَيْنَهُمْ مَبْجَلًا أَوْ مَشَافِقَهُ أَوْ هَرَمَ مَسْجِدًا عَيْنَانِ
الْأُمُورَ مَا وَفَّانَهَا مِنْ هَوْنٍ وَالْأَسْمَاءُ عَنْ رِزْقِهَا فِي عَمَلِهَا
مَضُوقٌ لِكُلِّ الْعُكُوبِ الْبَيْتِ حُرْمَةُ أَبَا وَمِنْ حَقِّهِ الْبَيْتِ عَلَى طَوْلِ طَلَبِهِ
وَأَنَّ الْأَصْحَانَ طَلُّوا الْبَيْتَ فِي كُلِّ زَمَانٍ وَمَكَانٍ حُضُورًا فِي
السَّمَاعِ الْبَيْتِ الْعَيْلَةُ الْبَيْتِ أَوْ قَوْلُ وَفِيهَا هَوْنٌ مِنَ الْبَيْتِ
رُؤْيُهَا وَالْبَيْتُ مَعَهُمَا هَذِهِ وَالْأَيَّامُ الْبَيْتِ رُؤْيُهَا وَالْبَيْتُ

الْإِصْطَاعُ عَنْ عَيْلَةِ حَيْرَةٍ وَمِنْ بَلَدِ الْبَيْتِ الْبَيْتِ وَالْبَيْتُ
لَعَنَهُمْ هَرَبُهُ بِلِ الْعَوَابِ وَمَعْنَى عَوَارِضِ طَلَبِهَا وَبِأَسْبَابِ حَيْرَتِهَا
وَأَقْبَارِ رِزْقِهَا مَعَ مَا بَوَّرَ الْمَلُوكَ مِنَ الْبَيْتِ وَبِحَيْثُ مِنَ الْبَيْتِ
وَحَيْثُ عَلَى خَاطِرِ الْبَيْتِ مِنْ عَيْلَةِ الْبَيْتِ وَبِحَيْثُ مِنَ الْبَيْتِ
وَعَمَّا بَيْتُكُمْ وَعَلَى أَنْ إِنْ الْمَلُوكَ مَا تَقْضَى الرِّضْوَانِ عَهْدِهِ وَالْبَيْتُ الْعَمَلِ
وَدَى وَالْحَالُ عَنْ طَرَفِ الْمَوَدَّةِ وَالْحَقِّ وَالْبَيْتُ عَنْ الْأَسْبَابِ
وَأَمَّا سَبَابُهُ وَنَحْوُ عَالِمًا بِمَا يَنْطَوِّعُ عَلَيْهِ الْبَيْتُ وَبِحَيْثُ الْبَيْتِ
وَقَلْبُ الْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ
مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ
عَرَفَ الْحَالِ بِمَا أَوْبَدَتْ مِنَ الْعَمَلِ وَالْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ
وَعَبْدُ قَلْبِ الْبَيْتِ نَاظِرٌ وَمَشَاهِدٌ فَهِيَ أَوْ كَيْفِ بَيْتِهِ وَأَعْدَادُ الْبَيْتِ
حَيْثُ بَيْتِهِ مَشَاهِدٌ لِحَيْثُ الْبَيْتِ وَالْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ
أَوْ قَوْلُ الْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ
مَشَاهِدٌ وَلِصِدْقِهَا هَذِهِ وَبِحَيْثُ بَيْتِهِ رُؤْيُهَا لَكِنَّ الْعَوَابِ
عَمَلِهَا وَالْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ
لَا تَمَانِي وَبِحَيْثُ أَنْ نَسَافَرُ نَحْنُ عَنْ أَسْبَابِهَا الْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ
مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ
مَا لَقِيَ عَلَى الْمَشَافِقِ بَيْتِهِ وَالْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ
وَمَوْلَانَا الْحَيَاتَانِ مِنْ قَلْبِ الْعَمَلِ وَالْبَيْتِ مَعَهُمَا هَذِهِ الْبَيْتِ

التي تفسر والمؤمنان في صحابه مكتوبه معانيه صدر الوفاء شعر
عناجير لائق ورتي شاهد دليل على صفو المحبة والوفا
وعبد الفخر في كل امر صفة على كل حال كان غير من المحبة
المعروف له سينا ومولا انما حاتم المرصدة والفتلا والرضة الزهري
ان من العلوم ان الغائب من الاعراب من اخبره من الصدوق وكل من
الوالد والوفا وما بلغ الحيد غير سببه عليه سبب ما الخي
من الكلام عليه وراحي وجه اقباله عنه مفرقا وورد
كلها عجب كل العجب لم يسهل ما بهد غاظه السر في خلافة و
للنيل الذي اصح العلاء على استضعافه وكيف استماله من
هنا الى الاعراض سببا فانه وابلان وقرب عجب الخ على ذلك
عيا صرح به جانه ولم ينطق به لسانه فكيف اخبر المولى في
اسرع وقت فخره نكده وسور الامة وكان لم يبلد مع علمه
بما يقصد اهل هذا الزمان من انصار الصدوق و
فخره عمل الاموان بالكدب والرزق وفر بلخ الما الزمان
ذخر في الاموال الاخر فاما الاخرى اجهل عنفاده
موارد وطاقه فاستغاده المملوك من ان شعر عليه الخطر
السرير او سلكه عليه الخنا بسيف وهو محادى الخ الخ الخ الخ
الذي عملته وحاسا وده الاكبر ان من على اذ يوسعوه ملك
او

او يفرق والمولى ايم به علم ان الواسي الاخلاق من اهل بيت اما
ان يكون محمدا ودا وعتدا سمودا فان كان الاول محمدا
ان يقصد المحبة المحبوبة عنده او يحمله من الامم وزدا وان كان
الآخر فمعلوم انه يجهل في اذنه بكل طريق وحرص ان يجرى
عليه كل عذر وصدق على ان الزاهل الصريح على ذلك يكون
وغير متعلون معاينه من بالسيده ما لنا لجهلها
الا الولاء لغيره وهو يوان حتى غير عما كنت اعهد
لكنه الذي جرى الشواهد من مرفوع الحديث في سوانع
النعم وهبها له اسباب الخير والكرم هو ان يرضى الابل اعظم
المصابين من الاصحاب والاصفياء وتلك الامم والاشعا
ولهذا انما اعلم على العاقل انه ويصنع به صدره وسئل في
الات اظهار الاعراض والصدق فذكر من سلاسي المحبة والرسما
ان يكون غير سببه يجرى اليه فانه لا يقصد الحيد كما قيل في
كعب السيل المحرمضا من عينا من عيرهم ولم يعرف كعبا
عمران المملوك لم يجر في ذلك من عينا الما لاله المحي سنة
اهل الجنة وطوبى لاهل المودة لولا ان من يدع المملوك الما لاله
ما عسى على سعي من الما مع ان الزمان اعم الخنا من الاغلا
والاصحاب عينا لغيره ومن بلغ المملوك غير غاظر الما لاله عليه

وعدم التفاته له لا فادبل غنفا الوشاء وخر فيها الحناء كذا روا
موارد وداره وخر و اجمل اعتماد فكلوا لاجنبه عن صبيحة
ناظره ياد معوضان عليه شبح الارض ونا في بعض اعضائه
وهو علم براه الملواد على المعرفة و سنعنى تلك المعرفة عن الصفة وما
يرج باعسان المولى خرا على طاعة من الا يعرف ويجهل صفة التوبة
اله ولا امر من جنابة الكرم بدنية الا اعتماد على جنابة الطيف
وينه عن التنبه لا يوم من البينص كما يوم من الجسد والضعف من العبد
كوفه من الخرب وطم العارف استغابته وما اصعب العجائب عن
لم يخر له عاده بالحنابة ولولا ان العابد يربى الموصى وحمدا لنا
الموفى لما سهر المملوك الخرج باب العباد ولا سرح في هذا الخي والحنابة
عنا ليز وتونخ الصد الصدق لصل لفظه على الاله موجود
معنا في الحنيفة صفة فهو كالبرن الثمر يكر او العشاء و الخول
لفظ يوجد لا مدلول صداد الصد وكاف الكميات معا
لا يوجد اذ فرع غنفسا الطعما وقال ان لما اذ يبع الخناز وما هم
خلو في الصد اصطفى ايضا المصحف تلمه القول الغشاء و الخول
وسئل بعض الحكماء عن الصد فقال اسم الصفة هو الهنوم هو الهنوم
من البلاء والالتواء فكلهم لمثل العرض البقي زمانين وسجل في اسع
من طر عن او طاع الكرا الخيل في التراب او كالجبال الذي سد في الما
وهو

في المنام وهو في الحنيفة اصغار لعلام ومن كان في هذه اعمى
الوقوف بوجهه والتمام على جبهه ولا الخزن على عنبه عناء لمن
محدود فلم يكره هو الجند اذ اما الاشكال التي الصمد او اللين عمالا
سجل ولبون ومعلوم ان عن الصاب عينا على في المروة ولبون من النها
في نفعه وخطم فدره وخر وخر في صورته وخبثه وذر حاسنة
عبد فكيف سمح خاطره باطرا بخر وخر على الصنام تو اجد الخ
لسر وط الأثناء وخر عن نماهد الوفاء وخر على باسب الاسباب
من جعل الذكر والشاء اذ كان الاله عليه الابتداء به في كل مكان في
بيد في شكله كونه غابة الامكان فان يكون عن ذلك في الحاضر
والجالس وما يشعر بغير الحاضر والمجالد بالجد فلو انجبه المملوك
ما عسى على شيء من ذلك الباب الما من رسائل النبي وردد الكسبر
كان الرم واد ملاء الخلو صفة وروا واداع ارد ما وروا
والكون اجتمع عند مسر وواعنه وردد الكسبر عما اذ العينا و سعى
التفوس كاسر عباك المنى وتقام الناس المسرة منهم فمما خارا حنيفة
اعلم انه قد سلف ان الطير يتم تصف بالانقلاب ثم يدعو ما من
الادعة الما سيب الفصح والنصر كما في فرنسا خمسة الطار اعينهم في الدنيا
على ما عداها والام على اختلاف السنها واد باها برونه التي

أقرب عين الأنام وسدتها ازراة الإسلام وصوت الحق
المهيج على الصدور ومدت على الكافة ظلال الأمن والكرامة
وبهتت بهذا الفتح العظيم والمفخر الجسم الذي صعد به الدنيا
عن مباسمها ونخلت به عروس النضر عن غماها والبر
تحيين سعادته لا بالجوهر الثواني وبين سبادة الأبالسة
المكائنه فالحمد لله الذي نعم بصره على البرية وأسعد به
الملا والرعية فالله عز وجل نجاة الإسلام ويجعل أيامه حيا
الانام وعلى مقامه ورفع ذكره عنده وحمل الخلق
انصاره وعنده ولا جهن الأفاضل حارة بحكمه ومنها
سائر البلاد محطه باسمه على الأسماء الأوهو صل
في قبضته والعدو الأوهو معوج بسطوته فبصيرته بالفتح
يدعو للفلاح ويقول لأزال الفتح المبين مفضل من عوده والنصر
العزيز معاننا الصديقه وورده وافر بفرعون الإسلام
وشر بجدد أيامه الخاضر والعام والجزيرة نور الإسلام
ما سمة النور والبر المخلصه بحلأه النور ونور عظمي
في مبادئ النضر سافه ورياض محمد بنور لمة ناطرة بأسفله
أقول وحي

وبهتت عبادته بنا بعزائمهم وسفاهه ماء العدم على النور
ما عنده من الخراج والانبهاج بهذا الفتح المبين والنور المبين
فله من فتح ففتح على دم العدم بالفتح وسند حوته وطهره
في سماء العدم والنور طامه وترقت اقلما سطره ففاجبه
فهو الفتح الذي فصح على دم العدم بالفتح ومعهم بالفتح
وتلبيث عليه من ابانها في ارباع نضالته والفتح وسوفه باليه
دما ففواضها بهذا الفتح ضاعلة وعوده منصوره لغيره
انصاره الملايكه فالامال عمد في ان يكون عزمانه الكريمة لفضله
البلاد فاحته ورايات الفخر فمعه بين يديه ورياح النصر بها فتح
فانه لم يورد على العلو من بساطه لبقاره كل بناء يطير به
لذره على طول المدعى فمن تم وفتح قريب فهتت حتمه سلطان
وما انتم عن بهتت بمنصبكم صحابته في المناصب
وبهتت بنية نالها من انما انما هي سواء بجدد بنية وحلم انها بنية
خطا من الترف انما ذلك فرب فمحو ان بهتت به المناصب بنية
بالملايكه انما بنية بها ناطرة وسما وكسرها حلاله وعلوا
فمن فابينة الفت النبر ماها وساسر مصالحه بحسن بنية وحسن
نظامها وفتح بولانه اهل بها الدهر منبها بحسب وطبع العقل
بحسب العلم والبر والسير ورض الحدا لمة مسنورة الذرارة والبر
التميز بالبر والسير والسير والسير والسير والسير والسير
بالفوز سلا وجمها فله من المجد ما بنية لانه وادانه من

المنصب ما التفتح به عنانته لا زال الحضا البقيا به والافعال عطف
جانبه او يقول وينتهي وينتهي بما عده من من البرية السنية والبرية
العلمية والولاية المحسنة وفمن الخ المحسن هذه البشارة اشارة العلوية
والولاية المحسنة للقرن بالطلوع فالحمد الذي اتمهم المم السنية
اسما بالرسالة وبعثها على اصلاح العباد والبلاد حتى اتموا
في عملها ووفوا امر هذه الخدمة الى العالم بعهداتها وعلما
للتفرغ في امورها واعلم على عهد في عندها فاستعمل
بديلتها بها الخ والافعال ومعه تلحقها الشهام والاشلام
والواحد ان ينهي الاعمال بفايض عدله والرحمة بعبود فخله
والافعال بحاسن سياسته والمناصب بحما رياسته
فخصه بفضله فخصه بفضله فخصه بفضله فخصه بفضله
وما ينبغي ان ينهي ولكن ينهي بالانصب فليس هو لانا
بهذا المنصب الشيخ الشريف والسرف البانخ المنيف الذي
عظم في التقوى وفخره وفدوه وكل ان ينهي بالافعال
منصب الشيخ النبوي والمرشد الشريف البهيم واسطر عهد
المناصب والربيع الجامع بين طرفي الرئاسة والولاية
من من لة تكسو الوجوه وجاهة ومجالا ويزيد صاحبها
محبته والافعال به عاصرا اليه وهما بالافعال عليه
قال الشريف محمد الزيار في فتح ابواب القبول والسعادة او يقول

او يقول الحمد لله الذي اقام صفاما جليلة لسن الخواطر وحى
بقلوب العلماء احياء الرضى بالسعيد المودع ومكانه
فاصبحت باض الامن بها سارية وسحابها من بها من
فوقها جارية والارزاق تفهل من افلامه وانواع الخيرات
تنصب من حمامه وينتهي وينتهي بالتميز التي عند المسلمين
واقامت منار السرخية والدين بل عرف البرية ومحل الولاية
والرحمة فالحمد لله الذي اقام به عماد الاسلام ورسوله
بدر سعادته الايام ومن بعث على هذه الافعال وامل
اهله بفضله الكرم وطورته بحاسن ايامه اذ ان الاسلام
وعلمه نابع على مخرف الحكام فلهذا المجاز السعيد
وتحمل الضحايا بشفقة وباراهم عهدا واز المناصب
عظم سائها والمراد ان عن مكانها ينهي بخدم كمال
السرف اليها وترعه المنيق عليها بعبودية حريه وقد بلغ
المخبر الاملا الحمد الذي تم الوجود عن سعده و أصبح
الوقوف من عامل بابانه ونهه فهو كسر الرضى عمل السعد
اوله وخره وتم السور بباطنه وظاهره واصبحت كوالد الصبح
ذابح الاغوار ورياض الخ مشرف الارهاق واذن بالارفا

والبنين ولما انصل بالبحر الخمر والسرور والمهارة ونجما
الصلاب والارباح واستغفر المحب والاشراج والله
المستول ان يجعل الموفق سده موصولا والافعال له دليل
ويرزق من الجلبلة الجلبلة ببناء يحلون الجلبلة والمحضر
الجميله المحسنة ممكن وينهي وينهي بالمسكن السعد والموطن
المبارك المحمدي والمنزل الذي يحوط به السعادة من سائر جهات
وبلنفة الافعال من جميع بيئاته فانه تعالى يحل طول
الموت فيه مودنا تمام النعماء وكان بنا في السعد الطويل
من نجوم السماء ويجعل السعادة بينانية والافعال اركانه
والبنين سائر غايبه والوقوف عينه مابه فحسنة مولود وينهي
سعد ولاء اسس على الصدق بينانية وعلى الوفاء وعد
واركانه ودعاء جرحي على المحبة اركانه ولو من على
سائر الجوامع على قلبه ولسانه وينهي بخادم اكرم
عن وروده واوفى المسارح وعونه وعزم الهوى خرج
ويجود فاطره ومنه ما لا يطهر المنان والملائكة والجن

الشمس

الشمس والخمر فرزنا ما لك فهو الكرم مولود في عنقه من انق
والبد ومن ترفق باسمه المطامح والموايد فرقا له طامح
سجده فادم جدي بعملاء الحيزه والقلب صفة فهو الهلا
التي تخرها انشاء هبه بها واللعبان حدها والشدائد تخرها
قانه تعالى يراد من نسبه اولادها بعباد او عطاء اجماد او
الحديث الذي اخاض الوجوه بحسن الكرم والحدود ملائكة الجود الكرم
وعمر الحام باعسانه ونفايس الغضل والكرم وقد يفتح
مردوم النخل السعد والطامح الجدي بدل بهر التمام والافعال
ونجم السعد والافعال الدرة المملونه والغرة المنيرة وال
السعد والنخبة الخمره فرقا بمولود ترفق عبدا الهنا
الوجود وتكامل ظهور الافعال والوجود عرف بهر الدرة
مولود وفرق السعد وروده ولا زال ابدا
يبليخ الاماني وسمع او تحول وينهي وينهي بالنخل الملائكة
السعد الفادم الجدي المطامح من فلك السانية والمولود
باسم عين الولاة ولما انصل بالبحر الخمر الجلبلة المحسنة
الجلبلة الخمرية الطوبى تفرق من السعد والارواح وكذات

اطر من فرج وطلعت الحمر لود حدها سبيلا ولو في الجحيم
سعا على ربح كان اذن فبلا لكن العواين لم تزل عرض
المطال في حلق من الغمام نحو في الصاحف فالتجمل من النجاء الامام
ويريد منه ما تحيد ونحوها من المعروف في عوفه وكرم
وزال غمها الحمر بل الامم صحت محمد الامال وبتخذ
بها الكرام وانتهى بها الدم وما انصت من ربح وبتنه
اذ اسلم كل الناس من سلكوا وبتني الحمر التي ايسر حلال النجاء
واما حننه الباسر فخذ الحمر الام والامال فخذ على حننه
التي حمله عن شعاره صر على شعاره محمد مريضه فحالا ازل
تليس من حلال النجاء الباسر العاقبة في حلال الحوط والامال الربا حننه
العاقبة او يقول وينهي وهو العاقبة التي من صدر الصدور وهو الحمر
وكلف المحذور فالحمد لله الذي منى منقذ الخاطى وخصه المانع وهو
للامة بامر كبرها وكافل كبرها وصبرها وباسط اظفارها
سبلها فالحمد لله الذي جعل الرمان بما فيه من المنافع وجمعها
من امر العواقب فاسر خالي من نعمته وتكمل عاقبه وحمل النجاة
له شعارا والاسلاف له به نارا بخصه اسفر وينهي حذر المولى من
سفره

سفره المنقذ من الحازبه والامال المنقذ من بلوغ الحامد والامال
وسلوه ببلد الجهد سالما ووصول الرضا له المبارك انما فالحمد لله
الذي اقر بسلامة عبود اولاده وكسر باع عبود فلو اعدائه
وتبع شمله بالاهل والاصحاب من بلوغ الامان والارباب الوصول
وتبني عبود من سالما ووصولها انما فالحمد لله على عبود ركابه
وذرب امانه على جمع شمله وحمل بجله فانه حلال العاقبة بكتفه
واسلامه حنن ركابه واقر ببلد اعيان اصحابه ولصباة
وزيد الحاج لبس له بحج الاسلام واداع مناسكها على التمام
وهي شمله ما انتفض به من مناسك هذه المشاهير الكريمة والوفى
نلاله الواقف المنقذ فالتجمل بحامه وراو عبدا من كورا وبتنه
تخصه بالحلال وينهي بهذا الهلال الجهد الكرم المار الكرم
اسر له اقباله وسعادته المحلاله والبرج تستصل مناله بالتمام
ماد امنه للمالي والامان والصلوات الكهور والعموم تحبسه شرفه
عرفت به مولانا به هذا الكرم المحمود صامه المشرف بالسوق
والحملة عليه بالخير والافعال ونيل الامان والامال وقابل لوصول
صامه وبالغور فبامه ونعمه المحرار اعفوا ومن كرامتها غنمه
فيه بالامان والسماء وسفره من امور على اجل عاده وانا بتمنى

نضرة النعم وعن ظمأ الرعي والهنم وأكل عليه يعود بانها
ومحسبته محسبته لهلاله وجماله لا مثقاله أطول الأعمار ورف
عن جناب صروف الأقدار فحسبته عبيدا عظم الأعباء برك ونوال
وأكلها سعادته وأما الأثرها فيجسر دواود فرها غبطة
وجبور اعلم مولانا فلان لا زال يفتي بالعباد والمواظبات
الأمر في المراسم وأسعد سبحانته الأعباء ووالها لها عظم
بهيبتها وجمالها أو يقول ونهي يفتي الولي بهذا الحمد
الذي رادنا أيامه نضارة وحسنه وكسب سعادته ولهنا
خال العبادة والأعوام والمواسم والأعوام وكل من في الرضا والرضا
مهنون بما أمروا عليهم من ظلة الطليل ومنهم من لا يترك
فانتهى بطول البقاء طول العبادة ويحكي بحجاسن أيام العبادة
ويذكر عبادته بحجج السماء وأفلا لها ونفود الحطاعية
القول وأما لها وضاعف من أفعالها ونفود في ظل سعادته
أماله ولا زال يقطع لهم سعبا وتودع عبدا وسفيل عبيدا
فانتهى بحسبته بهذا الحمد وعمده بالمر الطويل وحصلته
حتى يبلغ أمانه ويكفي نيل الحاسد وضده بصحة بحجج
أبر السنين وجمالها وأعمالها وجمالها على مولانا لهلال
لهذه

لهذه السنة المحمدية المباركة الحميدة التي أفلت بحوامح الجنان والأفان
ولسنت بلوغ المفاسد والأمال فالتبوع والرجوع مولانا عظم
ريائها ومخبر من سائر بركاتها وبرها وعمده بالمر المبد
والنور المزيه والبرق الرقعة والنور السائد والحجج المبرهن
في كل عام حينه ما قال كل مظهر وعبد أو يقول ونهي يفتي
بهذا الحام الجيد والمجرب الحمد المفضل برف الأفضال والسعد
الأفان الحمد فانه حاله جعله من الأعوام عليه وأسعد لها في
السنة لهية والله عز وجل فضلها وأعمالها وتودع أعمالها
البارك مع في الغزيرة وهي السيرة والحجج على الصبر والبر
والدعاء الحميد والمصان قال الإمام أحمد ومن باهتة خيرة كتاب
ريائها على الرسول لها ورد في الحديث وابن عليه عن ابن جود
عن النبي صلى الله عليه وآله من عز مصابيا فله مثل من ذر
البر التي عنه على الله عليه واله من عز مصابيا كساه من كل
الحمد لا نعوم لها الدنيا وما لهذه الأيام الأبرار على حججها
حار من الموت فاصد وحججها لو ما ملأها منار لنوى
والسافر فاعبد ونهي المحذوم سطور والجران من خرفها
والزفرات حججها انه قد ورد في النسخة التي ورطال له واطا

عليه وادام بجمعه وضاعف المله ونوحيه ان الله وانا لله
ما شاء من كان وما لم يشاء لم يكن شيئا الا خلق والشرع
على الصاب الذي اوتى الصلابة ابا الحجر فلقد فرغ لحد
الحقون واسبل عيون العيون ومولا ناغظه هو والى من شغل
الامر بهتم التسم وتلقى الخور الصاد غير بقلب سليم وهو ادى
بان هذه الدار لبني بارفوار وان مقفود نزل في حواد الكرم
ومشاة من ذلك الحواد وهن الحواد ولولا ان الشجر مستمر
وطريقه مبيعه لما اوردنا على خبايه هذه المطلة ولا انبنا
له منها هذه المطلة اذ هو نزل ذلك ادى وعرفنا اولى
فلا الخلو والامر وليس للصاب الا الشجر لهذا والموت منهل
من ورد. وحضرا من شهدوه ورسول الله من
وامر لا يحصى عنه والصدق بوالله ولا يمانع بوزن له
نحو الجبل لا يسبح المولى بعدهما الا اليها في بلوغ الامم
ويحتمل من البحر صابيه وبلغه الصبر على ما اصابهم ويحتمل
من طروف الجن وخطوب الرمن ولم ير عيني كالمصعد
بقلب احاد الجار على الحجر فلا شك مقفود الى ربي
سعيدا بلا اثم عليه ولا اوردنا راس المطلة من انا
دعوتهم بالمدني والامر نعم ما نخصه اسم الحامد

بجرح الفجر والاسف وصر فان الصبر حقيقه
ابدا الرمان الاسف والمختلف ونهت لها سطر غير كبرياء
وفاد شغف الصفاء نثرى واحضان ونجوه وعيون بالدموع
صعبه وغير ضاوع على عم المولى اذ الاولاد وان كانوا احرار
على الانسان في كل زمان ومكان انما هم همات نزل
وعطايا شله وتنتزع وعنايتهم للموالدين ودعواتهم
وحسدان لفراسيل العاقل المصور والبلد المشرق
بياد رعد نزل الفضل الى التسم والرضا على ان الموتى
على الكبر والصغير وصال كل طبل ومغزوا اذا اسم الاصل
نابت مسددا وعنايتهم في الشرح من ندر في الشجر الكرم
ما زالت فائده الاصول فهي تخرج كل عين من الجرح اذ تحمل
كل وقت عما نصبتا ونقاء مولا نا اجل المولى في سلا
عوض من كل ذاهب اذ افامر الناس بما سلبوا من
ما وهبهم ومن ذاهب من نجر ومن من الجرح عمو ان
عالموا في عليهم الباء المنغ والخمار الارض والملا الذي
لجاء اليه الاسلام والكهف الذي جعل من الامام والشمس الذي

لشربها الامام خزيمه بن ابي ابي بصير طبع المملو لها السهر عونه
وذكر عيون واهل فراده وثمره رفاة واطال ابنه والرضينه
موتوا على الامه الاقوان ونادوه الاوان والحجوة الرمان من كان
كالبحر المكنة المسائل والبرخ من مرثه الغضيل قول في الله
علم ما عند المحيد من السيف والخلق وخرج العصور والكرو والاشيا
العظم والمخيط الحوم والانسفج العبد الا انهم نسوا الغضنة و
لبلاءه وصبر على هذا المصاب الذي عملاه الفواد ايضا على
الكلو ايضا على هذه سبل دبح عليها الاوان والرزق في الله
فيها الضعيف والقادر لا يسلم من ذلك لانه نافذ الامر والحق
ساهل الصدر ومال الرضا طمها الى الرذال ومقام كل حال
ارحال وانها عملها الى الحراب ومصر عزها واليها المراكب
وغير خاف على المولى ان عوارض من عوارضه وان النار الاله
خبره من اره عن بعضهم صندره وما انما تسكنه هناك تتهرب له
منه وتو انه من الرمنه فانه يهب للمولى صرا حلالا وحوصه عن عوا
حزنا ولا يفي غايه الهم محبها من الكوايد وطرف الوائيد محبها من
شلع نسليه عن السخف وحبها من مديا وهره من الحماة سرور

سهر

عبدما كتب بعضهم الحصفه وقره ما في الرعا ان من الرزق
البضيه ما مان من غلها والغاب عن الهك من مختلفا فان
بنا السن حرج من العيون عيون عند سرور الحاد فحرف
اليوم الاعين عند انصا الكوان واهل لو مطبع فانه الرزق
فمننا جميعا او بما معنى عمري وكما اراد انما ملاخرنا
فما في بعضى واليه من امر وتفطن المصاب مغا وخر الخدار
والكوارض مختلفا باحلا والاقار على قدر منحه يكون الكوايد
وضاعف الى الحيد المصاب وورث الحيد وفاه اجوم كره خلق
المولى لصفه وخره من صبره ولم تصف من روعه علمه والظيف ففهم ان
هذا المرصير الاولين والرضين البه وشرح الابد كل سهر الكور عليه
وبنا ينجتها الملائك والرحم وطاس ليرها الطابع والمحرر
كان لذلك فاولها احمد عليه السلام في مع اموره وجمع الرزاق
فحصد رده وورده ونفس المصاب في اصاله ولبوره الرضا بعضا
المره ومقدوره والتميم للفضا والفضة الصورا والوطا والاشيا
المقداه ومحموده والصبر عند رزاقه فالحمر وان طال زمانه
الى انصام والشغل وان انطم فلا بد ان تفرق الامام وان كان بين
فليسح اليرغ والكلو المنع وما يصح عنها ان الرزق ما مضمون الصد
او يعول وما يصح المحبها الحيد من معسدا ولى ما يلقى من قبل

هنا ولكن فيما نسبنا خطب الخمر عا فادى جميع فليج
عنا اذا خصص فليج وعم غري باليتي من قبل هذا
تعبه ما نجي وبعده الخمر صها والموت صها وموت الميت
من اللوات وان ان عا لبر او فربان فزاد ان فخر ذرع
فدفع للزائد من صها ثم انهم جعلوا بها كونهم في فخر
او يقول ومهم النهار وان تبدد ثم خرج اذا غرت اقول
شكته لم وقع في كفة فعلمهم بما عند المحر عا لملوا لنا
من القدر وهذا سنة في عباد وفي هذه الدار
على كل مطبل وخر فان ما جرى به القدر ان ينفع الجند
وما لم ينفع الجين بسوقى ولو جند وما لم يكن بالصفوح
فالصبر مضاع الخمر وهذا الامر في الخصم من شبع ولا
منكره والاضح فعدا على من سادنا الامم وفاد الا
فالجهرة ووهو عهد من النابج او وصعد في الاوتج
او كان فخر من الملوا او فخر في يد الصعول ينسبها
الشوال ولا ترداد الارض حلال وانه كان يخلص من
الله

فلا القوي كما يخلص من كبر الذمير الذابره ونهها ان الامام
دول الدول وادفا ما نزل ونحو قول المراء وطور عليه
ونارة نضرت منه ومرة نضرت له فالجند على سدة
مهيبة الكرمه وانفاذها من هذه السنة اعظم وكل
كان مطور ولا فذرة الخلق على محامضه المعذور
الباب العاشر في السعادات الضاغرة ذكروا المروءة في
حدث ابن خال اسفوا فورا وادروا الجبر الخرد الكسفي
انه صلى الله عليه وآله قال ابلوا احابرة من الشطع
الاضح فاعنه فانه من ابلغ سلطانا اعلم من الشطع
ابن الفها نيب الله فدمه يوم الجمعة على الصراط ذروا جميع
بانوحى لعلمهم اني لدر من الاتباع والخدم يستجوب
كالحج شاقا لهم ليلوع مطلبهم من صعد الكرم والحقا
من حمرته الرفعة وسنة اللطيفة ان السعد من اجمع اليه
وعول في المهام عليه ويري من الحرار على بين وجز
الصالحات الله وان افضل الاعمال المبرورة بالقلوب

المسورة وان من حاله اذ امر من عبد لجل اليه عواصج الجباد
واذا السعد لمد من خلقه زاده صبر على غلغلة في الاصدار
والابراء ومن ظهر منهم بالفضل والافعال اشدت
اليد ايدي الرجال وعبون الامال والمثول لوعيانه
الكلول محمول حامل ريق المحنة وطرس المودة بتطلم الجهد
وقولكم السديد باغانه لخصه وفصاعه حبه وولم للول
من الما لان يحق ما جانه سواره وطية وبهلا السافح
والمفوح اعظم منه على ان في حمان المولى مبرق فاصد
بابه الكرم عن تحمل سفاعته والهجيم الى طلف وسيله
والضراحة الارال في الثواب السلطانية محاذ وفي الثواب
العمانية ملاذ امور باذكوه جاهد للصراع معذرفا
ما فضلا لا على ما را الود او يقول فمن مع غسلة سرع واهل
بروذا امر الشرف بما تود صاود والسوي وطل ما لدا في
كان يهدى بحالته غير ونوافع مرعنه صفة لخصه لخصم
ملكه وبنم ولنا لخص من الما المظرو ونهاده منها
ب

بل بعنايه الحسنة عن الحج وهمة التي ما في المكنونات صراخ الودع
والفصا ما كان فضا فاك المولى واسعه وسبوح الوعد وطية
سفاعته ونوصيه وان حامل ريق المحنة وطرس المودة لان
من تحي حلبة الحمال وخلق باخلاق العمل من الرجال ملازم
الحيرة ودرام الامتعال او يقول فانه رجل من صلحاء الكبر
واهمل الكولبة والدين وهو لوم من حلة المريد في ووهو
ما ليعذر اليه بحسن الصيام وخلق مما حله عن يد الوعالة لهما
لهو من البر المحبين للعبادة والمخلص في واد العبد المحترق
سما لونه بالبر فصار يبلوغ الاماني والوطر وهو صدي
ما الحفانية على فصاع مارة وبلوغ مطا ليه يحق بالاسعاف
والامتعاف فخلق بان حله سعاد الاثاق لاهل للاخام
عليه واهل الحروف لاهل وكم زيد الحور وانواع النساء
والعبود والمولى من لاهل الحروف والهدى صرح في عذرة وانا
الصنعة صاقد الهجاء لاهل في وهو المصطفي الما السمان في
في سعرة نصبا واحمد سبيد في البر سببا وقرصه المحلول في

المولى الماس الرقة ورجاء ان يعود عليها مستر عنده
لاذال فضل المولى تمام الاحسان واصلا غير محتاج
تناول احسانه للذبايح والوسائل او لشفاعته سائق وقا
سائل فوصيه على فاضل وان عامل رضى المحبة طرد من
المودة التي لم تنفخ بجبال الارض والسموات في المحبة
صحة اليه ومودة وديع وهو مع ذلك منضغ من العلم
الدينية والعقول الالهية متملة على فهم فاهم وعقل الخ
ومودة كاملة وقوة شاملة وشبه غائر وعميد طاهر
وعند النظر اليه بلوغ شانه في العلم والدين كالحبان
دستقرية عند الرتبة الحبان والمامل من المولى كالمو
المعروف من لطيف افهامه وسرور اهتمامه ان حزن ملقاء
ويكرم منواه وبسالخ في خطبة باجباله بحرقه حرام منها
ديعاه على دعائه ونجته من غيابه وينور دالبه باصطناع
الاحسان وينزل حقه غايه الامكان فانه اذا فعل ملازم
الاشا

الاشياء في محبتها وهو ممن كان لغويها واهلها وما سهاه
سبينا اليه فهو وصل الى محسوس في الخبر على القول وما
والذلول للاسلام وعطاء الانام يصفون باسم العفراء انتم
احتيال وجوز في مصالحهم حتى الاله خبير في مصالح العفراء
ديكرمون من ذم اليهم وافدا ويحتمون قضاء عوالمهم
عاقبهم فاصدا ويعدون فلا فخر او بخلا دون له به لا اذ يحتمون
الخطايا وانا افضلهم مبره وبعده جهانهم ضاعه شديده
نوصيه على امر ان منحل هذه الخدمة الى غايه من الاصلا
البره والخاصة اليه وقد كان لهم نعم عسيمة وقد في عظمة عطا
جزيله وصناع عليه فخذ به الوقت بعد القيام واحال بالارواح
الحا الاحلام والمولى او من غير كسر فاقه عمر صفره انمو غنم
صالح دعائه وعز من مكره ونفاته لهذا والسحر
الصالحات عمل احسان نوصيه باعتراف رلة خطه على
المملوك بالمال والجهل الفار من وجه عونه الاعان فما مضى
وقصده فهو على وجه وهو من ضم المولى اليه من ان يملح

والترويعي جمان فذروا عنك طبعه على الكرم ^{والمعجب}
فبجاسد السم وصفها هو قوله الشفا من الحن والالذار
وطلب صفاته كالحليلة ان تصف بالاصار ونحوه بالاطلاق
السفة وشغل على التمايل اللطيم ومن سيمه ان يولى المسح
احسانا والمذنب غفرا نانا والخائف امانا والمملوك فالان قد
تقع على الكرم فابينة تباها الى تبه والاصل من كرامة
الغفارة وغفران ما مضى وفتح ما بالصور والرضا و ^{عظم}
الكرال والاعتقاد عن الخطاء والنخل استغفار من قبل الى
فداسه قبل فالان ومقام هو على الذراع فلهذا قد جاز
ما دام بعد من التبع بعد ما الاعتدال ^{الاصح} على الى
الارال عامة توفى الجاني ذكره حمل الصاحي والذبحان قبل
الناس من حضور عند الاقدار ويقابل الرقيب بالاعتقاد والبط
الجاني اوسع الاعتدال ويحدد بهم الكرام المجهوزة وبجبايم
المجهوزة لاسيما وهو قد نضع في غير ما اعتد به وما وضع
الحمد الابانة الغفارة من مثل والمثول هو اصل العمل عليه
وما اودده الغفارة وما شاركه المولى ان يغفل عن الصامد
وتعدوا

ويصد فخر الواسد بلا اذليل والشاهد ان كالمهفة لسان
فال والمملوك المعروف سببه لها هفوة او يبعها البطاظة
حتى اللسان تمنع الضبط والمجرب بالهاتور في مخاطرة الكرم
ولا انها خير من حكمة اللطيف الخان سببه وحلم فال المذللون
واحد عن اللسان وسعد من عنائه بلذع النان ومثل الخو
من يعفو عن المحفوات ويصل الخراب والكرم لم يزل يجاوز
وحجوة وسبح ويقابل الاسامة بالثمنان والذنب بالخزان
والستول من عناية الستول ان يلقى الجند وجه الرضا والاقبال
وتزد ما مضى من حمله الى الاستقبال مخطاظة من ^{من} الكرام ان
عن الممالكة ان اذ بنوا وقد عجز عبد اخا صفيح فانه للصون
متوجب من شيم الكرام جبر القلوب واناله المثلود سببه
الحالات وغفران الزالك واخاله العزائم والصفح عن المذنب
الجاني والصفح على الصاحي والذبح وهو قد توسل العبد
سببه بمجروف المروف وتشفعة مجوده الما لوز في عمن
الاقبال عليه والصفح عن الرضا الله وما شاركه من ان توضع
تريف او حافة قد عجزه وبالجملة قد شفيع في قول معتد به
ونكسبه عونه والطن في المولى ان لا يصد من صده وسد الخصل
لمن سرفه ما تحول والمنقاد هو المولى ان يترك الكرام وجملة الامام

من اد اوعر وفا اذا اوعر عفا واذا استوهب فرغ صنف واد اوعر
حفظ وجمع والمملوك فرأى في ما افرق وفرق فما سلف الاصل
بجوار الاقرب والاعباد بجوار التبتان والامتنان بقر الحاصل
عن نال رحمة وجمع تخمين الكلاص مودته وتوال الجهد من الملم الكرم
والعواطف العم ان يحرم على ما عهد من اعمانه العدم وان يعهد
بما عود منه الجسم وان يقبل عليه وجهه الكرم فانه يحرم على
بجوده وكرمه منور وان اخضع الاعمال المرور من العبد المسورة
وانه لثناء المولى ناسر والشماعة سالر معلوم ان من شكر المولى
وهو من بركة الخدم والجسد الكاب الحاد في عمر في الكد التفرغ
المجد باق في عهد ابى داود وجمع من ينفع اليه نفاعه وهو
له هدية فقبلها فقدر الى با اعطى من الربا هدايا التبرع منهم
تولر في حلوهم الرصا وشرع في الرصا الهوى ووشا
وتكسوم اذا عثر وجمالا امر ان الصدايا وان جلد فاشبهها
اذا اقرنت بها اعمال الخضر للبرود والبرود جمل
وللتقصير خضر امر لوان كل جسد في خضر افضل من الرصا
فالمرج يهدى على مقدار قيمته والعمل جدر في المقدار ما عملا
امر مملوك فضلا فرائي بهتة وسؤاله مولاى صل فبوهسا
قاله ما جوفان لم نزل ذوق الامانج اجماد نيلها ينه من الرقا
بعبادة

بعبادة تمام المولى والباله ودرام اسبال ذبل اعمانه واما الهوى
الخصه لو كانت في المهدى اليه هو المولى في ضمها عبة كانت
نقاس الحنف في صفاتك محضه عن عبيد وعظام الرضيا بالنسبة الى
مكارمه منضوخة فليله لو كانت الخصه على قدر المهدى اليه التمد
بابها وتجل اصحابها غير ان المالم لم تنسب الى موالها بالعب
من انها وتجلها روى الامصار على محل مائتة من اخلاصها لربها
والمولى الى بالقبول محض فضله واسانه ويحل بره وامتنانه قول
الخصه فترجم الام المهوره ويحبهم المانور ورضع من الرضا
والشم وجمع التلاوق والهم او يقول ان شاء وقد ارض المملوك لنا
ولنا ابرم العمان وعودى السنون معوا على فصل المولى ان يصدق
قبوله ذللا الى مملوك ويوصله الى ماملوك او يقول وان الكرام لا
الاعتد الكرام والذى يصح للمولى على الاحتتام وان اصاب فيما عمله
فالفضل او يقول وينهى جد الرعاء لمولا ناير ودم مكارم الرض
ونحاة ائنه ومما بله الرضه وفضا بلا السند ان استولر الرضا
وبجوده الفاضل لرب المملوك على ما عوده من جهانه وعناد
من فضله وامتنانه وقبول ما قدمه وبعده وتبلغ في اللغاة
ما يتناها او يقول وما كان الهدا يا مروع الجسد نفاعه وعصا الكسوة
لسندك الهدى والجلسه هدية فانه ونحتر ذابم يكون عندنا

ويصده القوم ارسوى العلم الذي سغضبا والحكمة الذي لم يزل
بها ضبا مع غرائبي في خلد التي تلهي القطرة الى البحر والجزء
الى الرخا ولكن عهد الى الشمس ضياء والى القمر سناء لان الجوى
لهو الجحيط بل يزيد والعارف جل فن فلا يخفى عليه فمعه من ولا
عليه الا ان هذا الولف قد تمكنه سعادة الورود الى الصهد الميز
المورد فان وفر الغرض ونفى الحق المفضل من ولخصه الهمة
العكبة العالبة والعناية السعيدة السب من فابتدئ في ذوايح الشما
وتكيد سواد الليل على باض النهار وان فرض عن الامنة فلا يب
في ذوايح التهن في السكر على الشمان او لنبى البر والاشا منيداً
فكيف يطع شكرى ان انا فكله وليس في فرة الا الدعاء ما
يعطيه ربه ما نرجو ومبكا وهو مفضل الباسط الكريمة الازال
الفضل في رباض اشانها مصما والمخ يفت على ابناء اما لها
نسما والكرام لمواهبها فسمما الاقربا ان الجود من بالاشا
منا لولا امتنان بل من نرجو عن شكره وعتد حرم اوليها
لا ان يطع لها شكر ادم فلدني من حسانا صننا واولد عجب
شكر اباد الخيرة وعلم في صنابع بل المحبلة ولو لمسا في سوا ف
علا

انامل وكرمه وقد بناني عوارف رقدت فخلوما
انا وصد عن غمزة نذال وعمته نعال بل العالم لها
متمطرة وسحابها لعلها ما طرة وجر فضل
ومساند واصفان لا فاسه تعلم من لم هجرت الما من العنية
والابا الى الجسم فلا اعد اش في الوجود ووجوها
وتجلاها في الامم ووجوها وتجيها ليل الفان فيها
لعمرو اخذ للموا على عمو لها هبهها هبهها فخر لسانه
البل اغر عن بلوغ شكره وجر عن القيام بوجوهه وبل لا
من حرم موصول بالعمارة عمد ودان العز والسيادة
الباد الما في غمزة في الخز على المومنين وشكوى الخال
اذا لم يكن الا اعلد الموعول فمن الذي عز ما فضل احوال
وانت الذي عز كل كلمة فمن الذي يبي ومنه اقول
عنه اذا عد الخرم مفضل ووعد الكرم من العمل
فما زق فخره ما يبيدي مجال وانت الكرم الامل

ووجهه فما كان من مباحها ووجهه الاستلزام في المثل
فان الذي هو من المثل وصار حجة في المثل
وتنهي بعد الدعاء لم يحل لهم الخروج على منافع الجهاد
والتي تحصل النوايا بغيره فان الذي هو من مباحها وان
بجانبه الذي ما كان من فضله ولا يمنع من عمله كيف
وهو كونه المحرم الذي يحل بها الكرم وقوله الاماني التي فيها
الاعمال والديني وقد توجب الجهد في الموعود وعقول في الترتيب
فان ههنا ما هو من المباح الا ان ذلك غايته وامتناعه في
ومن دابة لغاية الملهو واسدال الحروز وغنائم الهوى
والبر والسامحة الى افعال البر وانما السبل والاموال
والمساعدة بالنفس والمال او يقول بان المولى من الجبه
لبساق وعنه جاز على عاقبة دره وقولنا ان
واعيانا الاصطاد خاصه يمكن الامال من الموعود منقسم
البال ومثل المولى من يتبع قوله بغيره بان من لم يعط
عطه فما باله اعقبه بعد ان لم بالمطال وهو فعل حاله
الى الاستقبال واستمر على الشوق والفتور وهو محموله
بانه

بالزهد والتجمل عن عطاء عن ليعلمه وتروى فيهم ان حارة
المطل به بعد تلاوة الاعطاء وتكرير الطل من ربها
الحيا والمامل من المولى يخفق امال الجهد بالانجاز
وتسليح ما احله وام له ان عاز والاولى بالمال فيهم
مالمولى فيهم فضله ونهمل بناوله وتجمله والغف من كنه
المطل ونطوله سلوة مال لم يخف على المولى ما اتانا عليه
من ضلوك الحال وضل الحبيبة وكثرة الظلم وقوله الجسد
وقد منعني ذلك من الضور في الترادف والحق وكذا
صفو جياحي وقد لجأت الى ظل انسان المولى وعول عليه
وصرفه فيه فصدق بالكلية له ان كان جهد فيهم الجهد
واحق يحصل النوايا والمستول من معهود بفضله ومجوز
مردفه ونطوله كنه وكذا صوره سلوة مال الجاهل
بعد عرض حاله مولانا ان لم يكن في من العار من على في
رفاز ساعي الجاهل فيه وتجره وندا في الحالم فيه ومرى
وناحر خط الجاهل فيه وناحر وكاسد سواد كنهه ونحالي

وصار الجاهل عموماً على الصواب والعام مطرد على الزخرف
ان تعلم فلا تخدسه وان سرفه عمل بصدته ان نعمة من
يهو نحوه الكلام محرم بحسب الاسلام وان الرام الحياء من
لوازم الدين وسيم الملوك المرصين والوزراء العالمين والارباب
المحظين او يقولون ونهيم في الصوت السائل بطوارحهم
فعدم المواظبة والاعتناء مما كان في العلم من هذه
الغرائب التي معها الطبع والمنازعة غير ان للضرورة
احكام والحق الرام خصوصاً مع دلالة المحم وصدقه
وسر الصن والاعمال مع الدعاء بلسان لم عمل فهو يمكن
من المرام الكريمة والخواص الراسمة او يقولون المشو بلسان
الحياء والاعتدال والنحل الذي اخرج للمخلص الذي يخرج
والاستدرا ان تم على ما جعل مولا لنا مطرداً بالعلم
وتجارب اهل القول صدق الحقيق لنا ولذا يقولون الختم
ويحكي عن شوا اللقب ويحكي عن ربحه من مرفوعه
وضعه من ربحه في وانى اهل منكم ايضا حصول النناء بظن
الجهل

الحياء ولم من الصبر الرجاء في صالح الاوقات بمراتبه على
ابنكم الارفاق والاثوان من كل حال عربي ونهيم ان
غبن الخربة فدا ونهيم في جهاد الهوان ودمه كافي للرب
في الخرافة انما خالص لم قلده مصقوا وتون نومه
مطردوا في خطي لخطه من مخلصه من مصادره في الهمم
من فاضلوه في الصبر العار المثلث عشر في احوالهم والرسائل
بقولهم السلام والاعية ونهيم في عبادتهم وادواتهم
انهم قد وردت كما في الاعلى ومما كرم الالف في عمارة الصلوة
وداد او اقر الناظر روضة وسفاهة افضل المملوك قبل
شامه وقابله بالعلم واعطاه وانتهى الى ما نفعه من
الاساوات العلم والحر كبت وكبت او يقولون ونهيم بعد
دعائه الذي يهدي عليه نيات الصلوة ودائرة الرجا
الاسلام هو من فلا يسئل الى عملها والاصول وودود
المنال الحلال لاهلها من صالح في ذلك الصلوة واداءه
الكلب من خرا والظرف في راحة فصله من كل شيء والتمه

على رفع دعائه وانتهى الخ الامارة الكريمة من اركانها
او يقول وينتهي من دعاءه ورفع ونشاء لا يرفع بل يرفع
ورد الالهي الذي على على الافراد ونها على
الماسع وشتتها وجمع العلوب والعهود والخر الخ
فما اتفها ولا سوتها فضيلة المملوك ايضا المجد على وجه
ما اشار مولانا من اركانها او يقول فضيلة من غير
غمامة وتمن بمواقع مصالحة اقلها او يقول ورد كلام
الكرتيف فاسما جليا كان متهما ورفعه برؤيته عن اباها
وطرح عن خاطره وبها عظم فضيلة المملوك عند تناول
ولمة الرما المرسلة او يقول وينتهي من فحبه وقية
متوزة بتور الوفاء والوداد ورفعه اعبر صامه مطر
بسط الولاء والافخاد التي اخرجت بسببها
واختلاف من زال الموزة بمصاحبا ان مجتهد في
وما يحكم المكرمة ورفعه فصار ووردها مسند
وما عتدا الحكم احكام الله والحواله ودرج الى كمالها
وصرف البتة ومولانا لئلا يخذل حسن الطوبى والمولى
من محاسن المولى ان يتردد لهذا المحكم عن فناء الكرتيف
وتجار

واعتاره السارد اللصبة وينتهي من دعاءه طاحسا ان لا يقطع امره
العزيز ونشاء من سبب عن نفاق الجور وورد مرة الريح والشمس
شفاها المملوك فاعلمه ووضعا على الالهي والحقين ربه
وجسد كبر لا وفن ضد المملوك من اوسد اذ او كسر من الله
سرفا ونرا او يقول قبلها المملوك من نداء لها ووضعا على ربه
قبل تمامها او يقول قبلها المملوك لانما ورفها جانبا ونهج
وان شوقى مكنونها مجتهد في المملوك ورا والذات نور او يقول فخر
لها المملوك قبل الوفوف عليها ولما تم مشاق البهائم ورا جوتها
صبيها تامل فضو احصها بور ودهام مسكايرودها فاد
توصلها الساب والمساو استغرت بسطوها عن اركانها
فتر المملوك عند ردها واسبح عندها عنها ولم يدع بابا لاني
الافحة والطريقا للنسب الا فخره او يقول ورد لئلا يلام والرا
الجم فوقف له المملوك وشره بورده وافخر بوفوده فاورد
بورده ليصدق ورا وكسى العليل من روضه جناء ووراد طاب صلبه
مطلع فعمله الاعباد وموجر بل المراد وعد المملوك ذللا لغيره وتصف
مطوره فونها عكر باله فاسبح بعباده وفضلها فونها ووراد
او يقول وصل جانم السجون بالذرة ووردها الم الا يفتي من الرشد الغمر

فانصبه العبد فاما على الحال وقابله بما يجد من الضم والاضلال
ويقول المبلغ وينتهي بصف سبعة الى ذلك المبدأ الواسع والخصيل
الساكن الراضع والمضم والحلم الذي فان به فحقوا انجل ووعى علم
وورد المشرق وفرجهاد فهم معناها فلا عدم شاطرها لها
فوسد لها حابنه من اللان باو فالحظ اذ انهم من الحظ وبع ليعظ
علا الجهد مدو المشرع على العول في ساهده كمال فضلها
مترجم عن بلاغة كاتبها فاصفة لسان بيانه فانه در لسانه
وبنائه فاحول الى الفلذ والنور الى الطود ودم الطود
بالود واطلقت لسان بالوصف او جعل وحل حاكم اللوم الذي
لهو ايض من الدر البطم واذهي من الرخو اللوم فاصفة العبد
من رجهه رطاطر ما وبعي من نزه رطاطر ما وبعي من نزه
عن اسرارها انما من اعنا فبها او يقول ورد انما اللوم
بجهر الالط الرافعة والمطر الخاضع من قبلها من اوار
الضمة والراضة البارحة من قبلها در الحاسر من شاطرها
وطهر معاني فصله شهادي من طلام صباغ وبعي من رطاطر ما
ثماد من رطاطر ما وبعي من رطاطر ما وبعي من رطاطر ما
منصفا ليد ولين فان بانها قال وبعي من رطاطر ما

عن المراسم الكريمة وعقد لها من نهم ومهما كان للوح
من عرض وبعي من رطاطر ما وبعي من رطاطر ما
البه وبيادر وبعي من رطاطر ما وبعي من رطاطر ما
فخر الرضو عليه وبعي من رطاطر ما وبعي من رطاطر ما
السوق وبعي من رطاطر ما وبعي من رطاطر ما
واسواقه التي ليس لزيدها من انفاص ورد حاكم اللوم
والخصيل الكرم ولم يذكر المولى في سبعة من السوف والوصف
الأوعند المملوك اصناف ما ذكره وفوق ما ذكره
وان كان من ضاخال وبعي المملوك البر والعافية عند
ورود السرف الكريمة فكان السقاء واد ابرور وبعي
والبرق وافدا وبعي من رطاطر ما وبعي من رطاطر ما
المكرو حفاير من رطاطر ما وبعي من رطاطر ما وبعي من رطاطر ما
سمع الام وان كان سباعه قال ولما فخر على المراسم
السرف وبعي من رطاطر ما وبعي من رطاطر ما وبعي من رطاطر ما

من

وساعة القول متفحة كغلا والوجه من الورد
في كل وقت وساعة فاختار حصول الساعة وان
لحده قال فآكرم بها هدية ما ازرعها واسما لها
واعلاها في الحون واعلاها وما انفسها
واعلاها وحرماها من طرفه ما من موهبها
في القول وسالها او بقول ونهى حدود
لحده التي عكف اختلاف السبع طبيا وعلف منها
فاخذت من القول نصيبا وغضت الصحة لغير
عند لهما مالوا ومنه وما قلها لها المملو
شاكروا ذكرته من سالف احسانه ما لم ينزل لذكر
سكروا لفضلها شكروا السكروا شكروا محمد بنو العداق
وكيف لا يبول الله قال لنا لا شكركم من لا شكركم الناس
فلا اعدم من يابيه لخدم العوام المحلة والزر والحق
التي يباع اليها الزود والنظر وان كان عارضا فخره قال

وردا كالماء لرفع فخلا القول والاذهان من صد الحوم
والانزاع منقضا من المواقط والزود والفضال
والماتر ما يباع به العاقل اللبث والحق القاضل
كغلا وهو شفاء لعمه وتهد لعمه والباعد على
السكون والحدود انقصر والسوف لعمه سبكت به
لقطه صواب الامور وانضمت سلخ وعظم الخواطر
والصدور حواء لصوتها ونهى جرد عانة وحبيل نيا
وغلو صر دة ووالله جرح من لسان الفم نيا عين
الوصول بالضم وان كان مصلح فليد نيا عين
الخدم ان مكسوك الاعلى ومنها لم الاغز ورد علينا
فكان غظم وادد والكرم واذر منها انقاس الحماين
من كمانه وسبحنا خطاب الصمد منه من جميع جهانه
كان محبا على السماع قال ويهي ان الابداع تنقاد
بالوداد والارواح تنقاد مع الخبز والساد وان
الصفاء الحاطر والمناقد الحرة اذا امرت فتما على

الاسماع فيجب العلم بطريقتي السماع وركب الاطام
رسم الارحام ومنقاد من غيركم السمع ان الازن
رما عسقد قبل العين والاسما اذا كانت العينة بلا
بين وعين والثالبف الروحاني في ملكوت علم الجنان
لم سق احكاما عن ثمرات عرفان محمد فان ولي من قبله
علي عوي محنتكم بالسمع بل طاهر وورثها عن علي
فالمرحوظ المولى الكريم به صدق الدعوى يعلم
بذوق السلم ان ذكراه لظلمنا منقاد ومنوع الارج
سعود محمد والعلوب مستطعم عما يصعد بعضها البعض
ان العلوب الخاد محمد قول الرسول فمن اقبله
فما عارف عنها فهو مؤلف وما ساكر منها فهو مختلف
وانه علم يكون القاب ومطعم على ما تحبب السر وقراب من
السمحة وامتد اليه باسطة اقصاى ومثله يترى كساي
ان جمع لنا عمل الاسماع كما جمع نمل الارواح وان من علينا
بالحرب والاصنام ليجل الجسد من اسفاه الى السماع بدلا
من الاطام والرفاع الذاب الراجح في الموعظ والاصنام يوجب

غير المنعم في الرزق عن الغيبة السلام على من ابغى الحق في
طريق الرزق ولم يرهق عن ضياعا وسد اعظم الدنيا
حوت قسما وهب الالرنشد في عمله وسد الرض لنم
الغراض ما لك في الرزق والبند الابلام الخلوب ونجار
الصدور والنبه الاذني بحماة السنة والاصحاب الاضحا
المساوي السمكة والاسمال على الاوصاف الرعمه والاسما
بالغيبه والنبه فالويل لمن الاستغنى من الغيبة والافقر من
الحسد فليبه وغبانه مضر على اقله ويجهل مضر النفسه بعبه
وفعله وحقوق لمن يهتد صفة ان يستوي بغير الخالق
ويحقق عمق الخالق والبدع لمعه او ان وكما بين الامه
بيان الا ان اللسان بجهه الانسان وقدر العاقل السنة
العاقل والسلم على من سلم المسلمون من لسانه ويده وقدم
في يومه ما يتجوز في غير طرقتي الطاهر باقيا على سنة
عز الالاشغل وسئل عن فرسه فكل فرين بالمفارقة عدي
فصاحبها الناصر في ابيهم والاصحاب الارجح في جمع الارجح
ويبقى احد البقاء لخالق سنة هاراه وادام دمه ووالته

كيف رصدهم العلة الشان معاشرة الاسافل والاد وانام
كيف غريب فيفسد النفس عن مصاحبة الرؤساء والعباد امام
ان مخالفة غير ابناء الجسد في رعيه الانسان وتكسد الصفا
والهوان بين العتلاء والاعوان اما المرء فيرثه في نفسه
وتسايله مشعل ويزعم ليدسرى اى خاين في معاشرة
من انفسه ضاه وادى فضله يميز بها من قواعد وخوا
ام كيف رصدهم في مخالفة غير ابناء جنسك واجتهاد في
اطراح فضلك وتكيد الحيف في الفعل والفعال وسوء الاحوال
او يقول لم ازل اعهد من فلان اصلح هم عالم في رعيه
اقباله الافعال السارة والاعمال البارة ومصطفهم في رعيه
والصالح وهو اجته الطوق المحمد في كل عهد وروح
عما يجب الشاء عليه في اصل رعيه الان ما الذي ذكره في
على امر من غير احواله وسوء حاله في رعيه في التيسر
بارك في فعل الخبير في كنه رعيه بالوصافه لغيره في كنه رعيه
لدله وانتهى في سهام السنه وانصف بالصفه المنصه
فخاله هو لا وسانده هو الا فان السعد من عليه لخواه
ورم

ورافد صواه في رعيه ونخواه وامثل او امه واصلح باطنه
وظاهره في رعيه الميعوم بلغني ارسد الله الى العباد ونفكر
من مها وطخاله ما استعمل عليه حاله وادب في رعيه
من انهما على المحرمات وخلق الحرام وما لا رصده الا
النعمه وورد في الموارد الوثمه وسلك في غير الطريق المنعمه
ونكاه فضله في الحور والسيور ونكاه الصدق والبر وورد
ويكفره والبر ونكاه نوب عن صله الذي هو بالهوان
فمن ان الله وانا اليه رجوز ما اسو مال من لحنه ما
وما افصح من كان الصالح مبرور وما غير ضيقه من صاعته
المعصيه والامراف وما ضعف رايه من وطن فضله في مخالفه
لقد غش رعيه ودينه وانطاء طر في كماله والنجاه حمله
باخي بالانابه والارباب والندم والافالغ والاشقي من
الحاله التي رعيه من حاله ما النسب الانسان واكله امر في رعيه
محاسنها السان التي اعلى المناصف في رعيه التي الميزان في
وخاله في الحماة التي رعيه في حياها الحكم والعهد التي يسند
المصطنعها بالحكم فان وساد رعيه المشركه

فمنها على منحنى فربما ان يند من وجهه في المنة المخص
نصفه في بقالة العين وما هي ضيق الفم ولم يرد الاله بكون
اراد به الطول الى الخيانة ابا اني علة يصرى التي هي مع مور
وندرها وندها في عظم مامور واجلها اعانها
وعلة بالخصوع والالتسار والخصوع والافعاد وطهارة
من غير عاراة وانقل تفصل عن الامتثال بالاشغال
وبالمحال عن الخال وابل اعنه الملائحة العبدات وابل
والخلافة وصحة الملائحة وانقلها عن محامدة العبدات
التي تجوز المحكان كان في العبدات وابل والخلعة
والتميز والتسعة والاصحبالامن نقصانها وبدل على
اسر فعاله والرم الارب مع الهلة واملهم من فضله وامل
لهذه العبارة فان الحركية الشارة وقال بعضهم ان
من فربضله منه وان عمل من عمل نعمة عشر بل من ان
عشر بل فانه بلا منفعة بله عظمة الخراف صحاح الى المونة وبل
الاصحاح الى الخراف قبل بعضهم اتق الناس من الابد اسولام
صهل فعالا انما المبراح اذا كان صبر في امره اللام بله ابو ج

واخ ابوه ابولم يخطوا الرهن من فريسة الحجة وان حنينة النهد من
الجنة البغضاء وان فريسة الاسكال ابار وان تباعدت
منهم المناسبات فالالبسني وما غزته الانسان في شفة الرى
ولكنها واقته في عدم الكمل وانى غزيت من بسوقها
وان كان فيها امنى وبها هي غيرة خذوني بخصايبا
البيم وجر عند الضرر اوسع وما انا الا الملائحة والحق
اصنع وعند الجاهل ان اصنع غيره بعد الهد الكبرية
والدعاء للخير المنعم لا يربانه قد نضر بره ورو العقول
السبية والضعف المنفعة ان اللان ما كابر الامام خصوصا الكوا
والحكام والموا الى العظام لهوا الغضاء عن الزلاز او اله
ومضابله الاسامة بالاصان والذنب بالخران ونحضر ان
تبدلهم ما بلخي اليهم من كان غير حرة فلو لا الرب
ما كان الحضر مولى اذ المبراح برى الذي من جميع
مناد فاد مقاربا كالخرفه للرئوس هو جود ابو الجرح
دعهم فولو خما ما بلخيهم دعهم بناء عجزهم واوين

وَمَا كُنْتُ عَلَى عَمَلٍ إِلَّا سَلَامٌ طَبِيعِي عَزَمَ النَّسَمَ وَعَزَمَ
مِنْ رَجْعِي مَحْتَمُومٌ ضَامِدٌ مَسَاوِيَةٌ مِنْ نَسَمِ أَرْحَمِي مِنْ
رَهْمِ الرَّبِّي أَوْ مِنْ نَسَمِ الصَّبَا مِنْ غَرَبِ الْبَرَزِ وَرَبِّي
الزَّفَرَانِ عَلَى السَّلَامِ صَالِحُ الْخَصْمِ وَالنَّالِجُ مَنَاجِحُ
الْكُرْبَعِ الْعَالِمِ بِالْحَقْلِ وَالْحَقْلِ وَالْوَاقِفِ بِعَالِمِ الْخَرَجِ
وَالْأَصْلِ وَأَقْبَانَةُ الْقَوَائِمِ وَالْقَوَائِمُ كَانَتْ بِهَا نَجْحُ
كُنُوزِ الْقَوَائِمِ عَارِفٌ بِمَحَابِرِ الْحَارِزِ وَالْقَائِمِ وَالْقَائِمِ
الْمَوْجُودِ لَا زَالَ الْجَرَّائِمُ عَادِفٌ مَوْجُودٌ بِالذِّدِّ وَعَقْدَانِي
جِدِّ الدُّرِّ سِلَالَةٍ بِالْحَرِزِ وَفَرَايِدِ فَرَايِدِ مَجْمُوعِ
العُقُودِ وَجَوَاهِرِ فَرَايِدِ مَرْزِيٍّ لِعَفَايِدِ النُّفُودِ وَلَا
بِجِ مَحْضُومًا مَنَافِعِ الْفَضْلِ وَالْحَالِ طَالِبِ الْعَامِدِ فَضْلُهُ
فِي كُلِّ حَالٍ وَجِدَانِ رَجِيمٍ وَكَهْرٍ عَاطِمِ الْبُرُوقِ الْخَالِيقِ
عَنِ الْمَخْلُوقِ الضَّعِيفِ طَالِبِ السُّعَى دَوَالِ الْعِلْمِ الْجِسْمِ الْوَجِيمِ
عَرَسْتُمْ غَيْرَ لَوَائِحِ الْأَمْوَاقِ بِجَاذِلِ الْأَرْوَاقِ غَارِطِهَا
وَمِنْ حَلِ الْأَسْبَاحِ عَنِ ادِّطَائِهَا كَيْدِي مَبَادِلِ الْغَرَامِ نَسْطِي
وَقَادِي

مَلْطِي وَقَادِي سَعْرِ الْجَبَامِ بَسْطِي خَرَجِي الْبَرَّةِ وَحَرَجِي
الرَّفْرِ غَرَفِي مَرِي مَرِي مَرِي مَرِي مَرِي مَرِي مَرِي مَرِي مَرِي
الْحَبِيبِ مَرِي الْقَوَادِ قَبْلُ الرَّقَادِ طَائِلُ الْكُرْبَا كَابِدِ
الضَّلِيلِ كَبْرُ النَّقِيحِ وَالْأَبْنِ وَالرَّوْحِ وَالْحَبْنِ الْحَصِلِ
سَوَفِي أَمَّ لَا الْفَضَاءَ لِأَمَدِهِ وَلَا الْفَطَاعَ لِحَدِيدِهِ
لَا يَحْصِي وَلَا يَسْتَفْصِي وَمَعَ ذَلِكَ قَدِ سُنَّتْ تَعْمَلُ
العُقُودُ وَأَسْمَعِي عَنِ الرَّقَادِ عَدْنَانِ الرَّفَانِ وَعَوَانِ
الدُّرِّ الْخَوَانِ كَمَا أَرِيدُ اسْتِكْمَالَ النُّفُوسِ بِالرَّيْسِ
وَنَحْصِلُ مَعْرِفَةَ النُّفُوسِ لَا أَرْحِي إِلَّا بِالْعَكْسِ مَرْدُودِ
بَيْنَ الرَّوْحِ إِلَى الْوَطَنِ وَانْتِنَانِ الرَّزْمِ فِي هَلْكَتِهِ
الرِّضَى أَقْدَمُ مَبْلَاؤُ أَوْ لَمْ يَزَلْ أَرِيحُ لِبِلَالِ وَلَا
الْمَحْدِ حَسْبُهَا فَالْمَسْتَوْلُ مِنْ ذَلِكَ الْخِنْدَارِ الْعَوَاوِلِ
لِلنَّجَاحِ الْوَصَالِ وَمَنَابِنِ الْأَصْلَاحِ الْحَالِ لِأَنَّ قَلْبِي
الْحَقِيقَةُ سَوِيَّةُ الذَّنُورِ وَالْحَقِيقَةُ وَارِجُ مِنْ تَمَّ أَنْ يَخْرُجَ

وخلصني من عوادي الأمام بركات انفا من المولى العظام
والسلام عليكم وعلى المجالس لكم وكثير من الجواهر ولغة
انا من سبلى رفعة فيها السلام بخرمتموه
ابصر عين شمها فكأفها سبال بسفتمه بجموه
لله فخر فضلكم بياناً وتعيد السيد شيبانا ويهدي
الى العلو روح الوصال ويهدى على النفوس لهجوه
النمال يحيى الخراز من العظام ونحوى القوي مجد
ما اوله حسه بد الاسقام تروق العيون بمجانده
صنابع الانعة ونجد الاسماع سماع بدابع لاخذ
عند كابر فاشحه لجال عبد سرع الامهلال الكبر
وخامعة تمام مسله فخر تفوق منه روح الفصاة
سظوره انها بحري في رماض الاخر وفخر فخاويه
نور روح الحور مظالم العرس سواد غسمة لدم شايح
انظار الفصحاء وبياضه فيزد رايح صنابع اكل الماشا
ادكام من حمرة من نبع الادر كرا انا ابلى واوقد له
سها مال الاضح عليه المحنة والجمام مع الخصال الرفعة
من

من دون استنسا جامع شمل العلوم ونامت نظامها
والداعي كظم الحى والسع في اعظامها المصنعي ففاسر حيا
والجنتي اذ لها بواطنها وطولها ان الحدي عرض وان الحور
ولم صنع ثم العطر تعهد العلاء من الدر وما غدا عمل العظام
الضيق السيفين والصدى الصدى الشيخ الاكرم المولى ولا
المكرم سلمه واحفاء ومن مع الحارة عطر ووفاء
امين محمد وال الميامين غيبه احمد فضا عحت الريف
وتوادفت الانوار ونخذ را الشجاع والدلاوة
اللقاء والانفاق فلا صدقة من ركوب خطى المكاتب
والمراسلة والنيم بصعب ارض الموانسة والمواصلة
قبل ان المراسلة نصف المواصله والمكاتبه نوع من المصائب
وان كانت الطروس الجميل عرسها في العلو
والنفوس لكها بظهر حوض شوق من كره ونزير نيا
من اعظم توفى عليه وما لا يدركه لا ينزل حكمه على
حاولت الحى كتابا الى امير عيا فلبى بفاسية في بند من الحكم

ما بال عيني نذري من محنتكم عدو مع لخط كالحيد منسجم
كالمزني نهي بول صدق في عني شاهد ومض الرق مرام
في الوصل قد عند ملها محنتكم والحر جعد اللذان بالام
عاشا في ما كذب من حيا قوم لكن قضاء في اللوح باعوم
فليس له مشه لمنه فعدكم الاملا حاكم في ذلك الحزم
من لم ما صلتني والحر ما عني المني ان يذير والعم
وكيف لا اذ في محول المرحي والعم لا يذير السيد والعم
وان من فله الخباب بالسؤال عز مال من المال عن
الوداد القديم والامال فهو على ما نهدوه على العهد محتم
ولجأه الوفاء بالبراء لزم منضم ولم يشك سوي الكون
روياكم الشرفه والتوف الى مستاهدين سبحانكم الذي قبيل
من قد فلا الخزان المر المنان ان يحل ساعة الحر والملك
انه لزم رزاق فرسخ الامام كالعباد على غم الاعادي
والحساد والمنشد عجز الجواب لتلذ بلصم ذلك الخطاب
خانه كماء الجماء عضد الخلة والتقاء عبد العله في طوي البين
من البين فخر من الكاين محير رويام والخطب مما في اسرع
الاذق

الاذق ان وروى البصاة فكون اباهما من هجرة ولبا البنا
مغرة يحصل المطالب وبلغ الماربه عليكم من السلام والنجمة
والاكرام على علة من علة في ذلك المقام المنصف من الوضع
والشرف كذ في الجوار لمع الكبر في حان حان عيني
لهطل السحر ان اني فارا الماعاني وسفاح ما سفاحا
فاصبح روض العلة عطورا من هجورا وخذ ابوانه ضامكة
نضرة وسورا وذلك لانه ربح اللطف سحابه نقال
الطروس وهو بسم العطف الذي يحوي البله الصمد الكون من
حوت فونامر الاله ليس لها عجز ولا تبلغ الاضام ادها
فصره تلك الطروس من ضمتها بعد الحوس من طوس تجلذ
الحنادر من سناتها ونورث الدم من بهاها
فضضت غامها مسورا فوضر فيها لا بد غير فخذ
سطورا تسقى كضم ونحى الخضم الرمم الامل المحي عندها
روح ورجان وفالته ونخل ودهان كما ناله من العايط
غربة ما علة ما بينها وكما الصفة ما تحي في ادها ان
ان تباله في الجار لونه في البها الجهور على من كلسه ودها
من رخليل خبذ اجذ الامم الغرب واللا والاذق

فانها ونم زهر الحضور والنفور نالها لبث شعر الى
تم يتقى الرمان وانا في الحرمان وتمام بجوفى البحر
الخزان عن النعمه والحلان اهدى صادى زلال الوصل
رستف مكاتبه الاعدال كلامه كلاً ان لهذا السر محال
يحسد الى رضيت بالبرى كيف وانها نزع السورام
اعزب عفارقه الرخاء والوجه اولى والى ثم اولى
لوفولى عاصم مالك من نجاؤكم كثر رضاء انه مغول
ما ادرى ما كحلته على الخراف وكعب السبل الى اللذائى
الحسم مهورا والعد منبول الابد عزو لا خوار الجدر فضول
الحامه كوعبسته من اذنه من الماء ما برع عند الرهنانما
فباعنا اسكيه ماله وما نضرا غلغرى ما بله فوه ان
الحفر الى وجهكم المنير مما لائتم ما كحابه على ورق الرغان وكم
على لونه الاضواء ليعتد اوان الفم عيشن الرلى ولذعن
الخرطاس ما نعى والحال ما تلبس والاسعال ما سطر فلما
لم يكن نحر من الرزق التيمسوا وبعدها مصدره افتر
اللسان وخرت الجمان بالخرع من هذا اللسان وهم مفا لبحا
الحرمان ثم المرعون لا نضابوا سبب الكابيه عن غطوى لها
وهي

دفن المرامه من سعي وابيها مابه لا تقصوا عن رسا بكم
فانها سقاء اهدى لهم ثم اللذام الدام على الحامم الطام
الكلام سعا على الخمر في النضر ودار من نزع الدرر مكاسه
سلام لو نسبة بالخير وعين فبا من وجه النحر والسلام ولو
قبس بالملك الحقل تلك المسله والفاس السلام وتوكل
بورديجان رده بان سنده لا يخلص بالهل الا بصفا
او ينكضه جميع رفق الحمان ينطق المذاق او الهم رده
السوى الذوق والعبارة ولو قيل انه احم ناقه
عند الحافلين او عمن شارقه اسبسه العطل واتلا
اصب الا فلهن مسلا كالمسلا عنبره كالجسم الا انه لا
ما قبل ولا بالبحا سير بهر الى اى الا و صا و كحل
العصه رفع المحدث مناع السندى الجيد امين الجيد من
الحب من من الرب كرم الاختلاف ما عد الخوا كبر
الصواب عند الخوا فصل اللسان بلنغ اللسان عند اللسان
هو الحمان سبب العشره واما ما وظهر لها ونامها

بل هو كاره وريح الارض فاحترق من اسباب السخنة
الا ان مثلا مثلا يفسخ وتبني واعتصمت به عروق
بجهد عني الف مع الف الموح بال عمل وخرج من الورد
والوصول مفاد و عمل والبدن انما يتقوى من الورد
لا يجعله الله فاعطى يد من الارض والسماء فحين
مهور كما انما هي مانها بما في ههونه فخر كما الورد
الان او بعد ههونه اموت وقد عذبت الورد
يلحقها والنفوس السمام بلحقها وتفر من الجفون
ويلغز القلوب الحجاب فاعزت بالساق والنفوس
بالساق فانما ابع الزمان فباله من يدع والي الجسد
اعز به من عجب صنع لها جنة عامه واستعدت بحياة
ارقت السماء بروف وارعدت ما بعد وسكنت ما
واسبلت الهاضبة فبزر الاقمة عن ما كانت
موصفة والنفس عن لب الخي ابدى عن نار الجحيم
غمام الافلام لسكب وابل الاعطاز واسباب عيب الاطام
في معمان الصداق كتاب البصم والله ولا يتجاوز الله
ناهك فاصنة اخذ هيمان لفتح الماء وتغذم وامر الجوار
الخد

العذراء اعادني وحواله بعد العوز والبعاني وعماله
عقب الموت كما برقع عنق صبح سطور بين ما يحكي عن
الاسهم الخوسية من الاهداب من الجوز من السوار من
اشبه الخزان وما يحكي عن الخضر من البان من القذ
من الملاح من الصبيان وغما من ما من الورد
على الطرد عن الورد عن الخذ عن اولى الامام من الدنيا
وما من وحي عن البصم من التائب على الكفر من عين
الحيوان من الكواكب من الطمان ونظمه من ما يهدى الى
اللتاحي من الافاج من الاسنان من الخواحي من
دواك الثمان وما يهدى الى ما في الجسد من العز
من الامراب من العفد من الدر والياقوت وطره
وسره من ما يندى عن السبل على الاراس من الصنوبر
من الطام من الصام من البرد الحسان والفاطر من
ما عمل الاحاز من السباع من البلا بل في الاقان
من الامجاد من الجمان وما عمل الخبز من المرار من
العوز من الخاد من الخاد من السوار من الصبيان

والمامل من الحجاب الرفيع ان يعود فلا الشعار على ذلك
فان الثمان والارام بالاعام كالمات من ختام
مكاتبه في الشيخ الحاذق البديع الكفين الكامل الامير
ذو الطول السامع الشريف والفضل الباسم المبتكر في الحما
عظم الفائز نجم الاحمر والبدا الفوق جليل الخلد
فلا تتردد من فلك المروض من حرداء الواسع والوسع
لمن ولدت ام المكارم بذر ووعز من الجلاله واخصه
لبانها قمر من صفاء الفضاة والبنانه والبسطة
المحمد والنجاة طلاء وسكن من المجد والعمارة خلافة
امهات المعالي والمكارم في بحرهما فضاة من ترها
وجرها وضر على هامة الجوزاء فباية ومدى عرف
المرشح افضا به المنتم سوايح اطوار المجد وذر الهما
والمعطي صبهوا الرمز والافكار في حجة انلاهما
وبرهما الطيرة متمم رانه في سماء السعد ومن نفع ختم فضله على
سما المجد فخير من الفضل عونه ومن بحر المجد انسا
سلا الهاء العلام وتبج السراة للرام بناسع الختم والعمل
عج

عالم الفضل ومنه في العمل بحار الكرم والحمد مطالع فلا
السعود مصابيح ليل الغوايم مفايح من المهداه صفود
ولكن باقر اس مكارم مجور ولكن لا يبلغ الاضحا
الاثمة في كل مسجد والجماء في كل جامع والصدوق
كل محنة والمطرون بلطفهم كل سامع المبتدرون الرضا
الذي من علمهم ثم لطر وعلمهم سموا جمع جليل زانه عمل
وليس من كان ذام به عملا اللبوت الكماله ورواهم
في مبادي الدروس والخبور المحيون بمطالع النفوس
من الدروس والرافعون الوية المهداية والدين والحق
بمع اهل الضلالة والمحدثين الجارضون لضيق الخواص
الناصبين والناصبين علام الخي لسر سيد الطالبين كرام
عياهم ذوالجلال السبود وعلم فضاوا العالمين معبا
لهوانه سلام اتفق من احكام الوداد والصفاء انماه وفي
بصدق الرفاق والاحاد افواره وامصغر امراق السمور
ولم البيور والمحور عيس الكوس وارشا في النور وازرى
بالعصود في محور الكور وصار كالنور على الطور سلام على السحاب

يحيى من الضفا سلافا ولكن الطروس كوعوسها ومجما
لهرضت بمثل العموم باسفار مجماهما ومجرت اومل
عنوم العموم تصوع عرفها وفتح رباها وناذير تنكب
الكباء وانساق البسام واستعار روفها الغم والذم
وتكلمها الخرام وانسخ مير النزل لبعصها الاغصم
والحرار وكنى رادته الحجل لتسرعها الفجر والضمير واليهما
فجاءت شجر الزور في الشراو والنور وتوحى على النور والنور
ودعوات صغرى العلى منها ومن عصبها الوداع صطلحها نجي
فمن على الوداد ايجالها ونزق في علائق الامراق امراها
فموض الكرسون لرفها الحنزة قدس الرض فمر بها الامسا
لجبل الصبول ويزحف بها فصور الخنا عاء له السلاص
تبلوه بالصفابرة وبالاسواق بطوى ونسراها جدر
جاءت ملك بالنعصم في صباين الكوال ومرت شمسا اسوام باللفظ
الى نصف السوال فيها اناسج ارجها وضميرها واوضح نرسها
ومكنو نها غبار منجند فخذ الاعر والاعر والنظير والابحار
والاشعاع على اذن لولظها بعين الضفا او اخرتها الى النقصا

مدت لها للصفاء من الرضان او الوفاء من خالص الشوان
لا يوصف الحال الجود والهدى من الحزان ونزق وواشجى
نعم لما تقص او صال او مال بدو الرعمل لان ان انصاف الخليل
مد الخليل على الحاد من شيد القباب وهو المير غراب وعوضه
عوضه وقصه لا انطالع السرور فوضه ونهضت عقد
الاشاق ونسطت عقد الحزان ونادى منادى الوداع ونهض
له الاكاد في النضام وعلمت من رعد السباد فزان لنهض الرمع
من المحاسن وضاو عا وجرى العلاء حرمها فان صبح للهم
الزمان كانت مد السمان فصبح م ابها الرضف الله فصدق
من حال من هو ورحان فوهم م ان روم نوبهم ان لندنا
منعهم او بولند مسيرهم فهدى الوداع ونال السحر منسرة
والارواح للنوابير من حال والارواح للمصابين في افعالها
وسجلت لهم شها طلة والسيادة عن عهود المسرة حاظدة
المصابين صابيه ولو صح الوعد في الاكاد نامة وكنت سيد
ان النار اصعدت نوبهم بل صوو النار في الام حلا فهدى عمل
الوداع وتقبل عمل السماع ونزلت الرعمل نازل وارزعت

الحده البوازل واقلد المحي الریح وقر صرحهم الریح انذروا
السرو ریح الاصفرار وهاج بعد اغتزار وریح الخوس جرد
الصدود واخذوا ریحه ففی کوز واعطسوا الدار وادوا
الافطار وقرع العواص وقرع الفجاج فاعجابا کبریا
فلجی وقرع من السره کسوا الخناج ام کف سرفه الخناج وقرع
المدامع فی انفساع ام کف ملع مصام الصبح عفر فی وقرع
فی اول لیل الشهاب ام کف صا ریحهم وقرع من سدر طری
صا ب فحل فی خلق الله امر من بین الریان ام لیل لوز
اصعب من بوم الخوا کل ان هو الا ریح الایضام
الاولام ما بوم نوحا لم وبن الحما اذ یلج بالنور حیز بالوا
فلما مرت طری عرسهم فرائه فخر واجلذ الخطر عما
قرعته صفر اصعد من الانفاس بلح عظم فصر
اطوا علی کالرم فصره عنده الصرته ابرغ اهل الحکم
واقرع من الخلوهم ونداعر مند کله سواخ الحبل
وقرع من صرعه بواخ السو والمد وعلت اللیثه ریح البند
لما رایت الریح بان الهکله فادید باقوم اسمعوا الخالی
ان

ان الحبل وان کامل صفوه لا بدوما اذ نوال فضعت بالریح
سابل او ریح فابل اناسدک الله ابن النورس الخوها قرع
البنافه وابن النورس الحبله الخوها قرع من الله اعطاه
وا بن البدر البزهم ظهر عمال و ابن الصور البزهم
استهکما لک و ابن اهل مودج وانجی و ابن من طهر البهم
وقصد علی الاطلاق استهکما عن البدر فماله اذ نوال
ابن من فضت بهم لبانک الصبی و ابن من تملی معهم فی
ریاض الماد من الصبا فاعطه فقول وقرع لحوطه اربها
کسابل وقرع لیل الخوا فماله وقرع عمال بناله و اذ بد
فوادح حواله و کذا کما طوارحی صهلا او ما کما
فی البلاء من ناله و فی الالباء و ناله الازر الخوا قرع لبعدهم
عابسا باسل وشی من سوانج السو من جلم تامر و سلسل
مصری غابضا و بنوع محار و غابضا و غیره الذل و شی قرع
المحوار کللی فین مشرق الحادونه اللهبان و فی المناظره
لذا قبل الحاذل سجد وقرع او یقرع حطینه حماله السمانه قرع

وتطوع عن مخالفة فخره وصل إلى وصل إلى وصل إلى حصول
وظفون قبول إيهام الأسماء على الجوع انخفضت بها لا الناس
جعلوا الحسام جحرضا وتخل غطت الأرواح صبر السهام
فقد لهم عرضا ونزولا وراء طهورهم وخفوا تبه برورهم
ورموا جرحهم بقاء عضال وارسلوا جليل بينهم طوق
الأهوال وغفوا جرح الوصال وقطعوا جرح الأضال
كواله وهموا عزاله وانف اعملهم في السقم مقوم والصبيا
مدمم ناته أنه في ضلال العديم غلما فرغ سمح غلما
وحصل عهده غنابه او ربح غلما نارها انصعد الاضطراب
فاجبت اسرع من الماء مخدر او من التمسك اقله
مد أجه المظهر السعاق والمصر على النقا وعين السالك
واباد فوادله وقد اركانه اصق خطبه في الأرواح
ونذ جهود الأصحاب زاعما بانها فرارته تدل على صبح وند
فيلسح كحجلا والليل اذ الدير والصبح اذ الاسر اغارة
ان كسفر في خواله وهمها ان اناسع لهوال بلوم
عز وجل وهو حرم الخلال اصيله لكن سحبه الحذل
بادله

ما وبله فالك الرجم واسلكت الحزم انتم الى اخصا الرجم
المناد فمراض الرجم اسلوا ما انما جلتنا به ابراد اللها الكذارة
بخاص الحبور ومنها وسابه صقو الحسن برام الاقبال وحننا غمار
بمساعه الليال زمان اذانا الصفر مشكلا وظهر عنا عضلات
الصواع وظللتنا به في خيال الانس مجعنا ونخلنا بل اللهم صلفنا
امين من النوارل سائلين من العوائل في الدع والجليلان سمود
تحننا اباطا ونحن سجد من نسوة صهباء الصبابة وفود
اذ اما اذنا الناس طنونا بنا بدينا وانا بالجليلان خلود
فنا اوله فاولي تم اوله فاولي اجابا فله نعوهم عن الكذارة
افلع عن حبل الدراع ليدلهم ام اصحابا اذ ركبهم نحن المراب
اصبو لسلكو من بديهم الرجم انه عد من الحفل اصلا وفحت
بالرجم فعلا آية العاذر جهلا العذبان لم يستمر ابتداء عما انما الرجم
فان فلنا انهم سلبو ليعفود لنا الى الافراح ففعلوا عفوهم فبند
الدموع يحسب او فلت الرجم صبروا عطفنا ضارس لبا الى الزمان فخذ
جعلوا الصباغ خرفنا من رصبت بوسيد العبول وعمل كحج المبول
على ما ذ انما نبني اعلى اقربى بونلني اصيلي خلون بالخاوان نحوهم
مخون بنبذ ان ما فوا اذ انه لا انقل عن الشراي اعلمهم على عمر العوام

ولا يزال استوفى في الشوق اليهم الحزيم الضام فانه لا يزال يجمع
 اسفا عليهم او يوارى ونى بالجارى فبما نحن نضايق باسمهم الكلام
 ونشايق في هذا الملام اذ الشوق يوجب صبح الامل والحد عن صبح
 بمس الامل واهل الرهد يترق دم الرداد عنط على الخلو والفا
 فحين ياولى علك انواره فنادس او ما لي فانتضت الخفا
 وارتفعت اجرا انتضاني و صحت به المرفا بصر من الطس و اوردت
 على صدى في نهدت الامر كالامر وخصضه فم نره اهدا
 وخطرت ما رجوا فضاء الكلا فاما نلوه مر كالتوان وطلد
 حبان وقلت كلاما ما هندا مقول الكسان بل هو شمول الزمان
 كيف وهو سلك سبحان فقه واسهت سبحان علمه واعي صبره وورد في شجرة
 واعرف بول في الحجج وفتن تحاط صبا البدر وشر انجر بحره لدره
 عو فونامر الاداب لسرها صبر ولا تسلك الا فها م اذ بناها
 وجره انه لا يبع في صبح الكرد والجار واساله الحمد كالمسما في شجرة
 لسقط عما كذا استوفى من لعا صبحم التي هي غارة الطالده واليهما صبح
 الماربه لا رلم صاعدا نضام الكرامه من غير من الادب والجمال على انز عو
 ولا جرد على من الحاد من لوم نضام العبد والظرف بانوار رسام
 المصنعه محمد والرفعه الهه

